

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλ. 84.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Δ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1851.

ΤΟ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΚΟΜΒΟΛΟΓΙΟΝ.

ΉΤΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΕΤΗ.

Ἡ ἑορτάσιμος ἡμέρα τῶν γάμων τοῦ μαρκιστοῦ Δέ-Δουβοά, τοῦ πάππου μου, μετὰ τῆς χαριέσσης Μαρίας Δ'-Αγγλάνδ ὑπῆρξε πλήρης χαρᾶς. Ἄμφότεροι ἦσαν πλούσιοι, καὶ ἀφωσιωμένοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ πάντα δὲ προεμήνουσιν τὴν εὐδαιμονίαν των, καὶ ἐπέφερον ψυχικὴν ἀγαλλίασιν πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νεανικοῦ ζεύγους, συναθροισθέντας διὰ τὸ προσφέρωσι τὰς εὐχὰς των. Καὶ ἐν τούτοις! φεῦ! ἡ γλυκεῖα αὐτῆ ἐλπίς ὑπῆρξεν ἀπατηλή! Ὀλεθρῆσαι τις πρόβρῃσις ἐμελλε νὰ δηλητηριάσῃ ὅλους τούτους τοὺς δεσμοὺς καὶ νὰ καταστρέψῃ ἀνοήτως ἐτι τὴν χαριέσαν μαρκισσίδα, ἀλλ' ἄς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ γεγονότα.

Ὁ μαρκιστὸς δὲ-Δουβοά προσέφερον ἄπειρα δώρα πολυτίμα πρὸς τὴν νέαν του σύζυγον. Τὰ κοσμήματα, αἱ δαντέλλαι καὶ τὰ ὑφάσματα ἐπεστόλιζαν μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς τὰ ἐπιπλα τοῦ μεγάρου των. Οὐδὲν ὅμως ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν τόσον ὡραῖον, ὅσον αὐτῆ,

τὴν ὁποῖαν ἐλάτρευεν, ἢ δὲ μαρκισσίδα τὰ πάντα ἐδέχετο μετ' ἀδιαφορίας, διότι τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ἀπὸ τῶν ἔρωτά της.

— Μαρία μου, λέγει ἡμέραν τινα ὁ πάππος μου πρὸς τὴν ὡραίαν συμβίαν του, ἰδοὺ εἰς μὴν ἀφότου εἴμεθα ἠνωμένοι, καὶ θέλω ἤδη νὰ σὲ δώσω προσφιλές τι ἐνθύμημα διὰ νὰ ἑορτάσωμεν τοὺς εὐτυχεῖς ἡμῶν γάμους, τὸ κομβολόγιον τῆς μητρός μου, πρὸς τὸ ὅποιον τρέφω μέγιστον σέβας. Διὰ τοῦτο καὶ σὲ τὸ προσφέρω. Κράτει το πάντοτε, προσφιλέης μου φίλη, ἐπειδὴ περιέχει ἀνεκτίμητον ἀξίαν δι' ἐμὲ, ὅχι ἐκ τῆς πλουσιότητος τῶν ἀδαμάντων τὰ ὁποῖα τὸ συγκροτοῦν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τοὺς προπάτοράς μου νομίζω ὅτι ἡ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου μας συνδέεται μετ' αὐτοῦ. Μὴ τὸ κακομεταχειρισθῆς λοιπὸν ποτὲ, σὲ ὀρκίζω ἄλλως, θέλεις μὲ προσεξήσῃς ἀληθῆ λύπην, καὶ μ' ἀποδείξει ὅτι οὐδὲν ἐνδιαφέρον λαμβάνεις εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ τοῦτο εἶναι ἱκανὸν νὰ διαβρῆξῃ τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Μαρία ὑπεσχέθη εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ προσέδωρ ἴσον σέβας καὶ ἴσην λατρείαν πρὸς τὸ περιδοῦν ἐνθύμημα τῆς εὐγενούς του οἰκογενείας, καὶ τυλίξασα αὐτὸ μετὰ χάριτος ὅπως μαγευτικῆς περὶ τὸν λευκώτατον καὶ εὐώδη λαιμόν της, ὅμοιον μὲ τὸν τοῦ κύκνου, ὥμοσεν νὰ μὴ χωρισθῇ οὐδέποτε ἀπ' αὐτοῦ.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους, ὁ Κύριος δὲ Δουβὸς ἐπανῆλθεν εἰς Βερσαλλίας καὶ παρουσιάσας τὴν νέαν σύζυγον τοῦ εἰς τὴν ἀλήν. Ἡ ὠραίότης, τὸ πνεῦμα, τὰ προτερήματα, αἱ χάριτές της, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἄπειρος ἀγαθότης, τὴν ὁποίαν ἐδειξε πρὸς αὐτὴν ἡ ὠραία καὶ ἀγαθὴ βασίλισσα Μαρία Ἀντωνιέτα, ἐπέφερον ἀμέσως μέγα ἀποτελεσμα, καὶ ἡ κυρία δὲ Δουβὸς ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐπισημοὺς ἐορτὰς καὶ τὰς ἰδιωτικὰς συναθροίσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ μαρκέσιος ἐνόμισεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὸν θρίαμβον ἐκεῖνης, ἣν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἠσθάνθη γεννώμενον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ αἰσθητὰ τὴν σκληρόν καὶ ὀλέθριον τὸν κατεβασάνιζε τρομαρὰ ζηλοτυπία, ἥτις τοῦ δεισπα τὴν καρδίαν διὰ τῶν φαρμακερῶν τῆς ὀνύχων.

Μολοντί αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ὑποκρύψῃ τὰς ἀγωνίας τοῦ, ἡ Μαρία δὲ, τῆς ὁποίας ποσῶς δὲν εἶχεν ἀλλοιωθῆ ὁ ἔρωσ, ἐνόησεν ἀμέσως τὴν κακὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν συνηθάνετο ὁ σύζυγός της· καὶ διὰ τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου διαγνωστικοῦ, κοινῶς εἰς πᾶσαν ἐρώσαν γυναῖκα, ἐμάντευσεν εὐκόλως τὰς αἰτίας, καὶ διὰ νὰ τὰς διαλύσῃ, ἀπεσύρθη πάραυτα ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκεῖνου κόσμου, ὅστις διὰ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν εἶχε θέλξει. Καὶ ὡς πόρτασις τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἀπομακρύνσεώς της, ὑπῆρξεν ἡ ὑγεία της. Ἐζήτησαν νὰ καταστρέψουν τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀπόφασιν τῆς μαρκεσίας, διότι οἱ λάμπροντες ὀφθαλμοὶ της, αἱ ῥοδόχροοι παρειαί της καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ χαρίεντα ὑπομειδιῶντα ἀείποτε χεῖλη της πατέψευδον τοὺς λόγους της. Ἄλλ' αὕτη ἐπέμενε καὶ οὕτω πᾶς τις ἀπεμακρύνετο, λησιμονῶν καὶ τὴν κατὰκλειστον ἐκείνην γυναῖκα, καὶ τὰς ἰδιοτροπίας της, ὡς τὰς ὀνύχων.

Ἡ κυρία δὲ Δουβὸς ἦτο μὲν πάντοτε μακρὰν τοῦ κόσμου, δὲν ἔζη δὴμος κατὰμονος μετὰ τοῦ μαρκεσίου, ἀλλ' εἶχε διατηρήσει σχέσεις τινὰς ἀξιοτίμους, διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν προτερημάτων τῶν ὁποίων παρέρχονται ὦραι τινὲς εὐχαρίστως. Καθ' ἐσπέραν λοιπὸν συνηθροίζοντο εἰς τὴν αἴθυσάν της, καὶ αἱ συνδιαλέξεις των ἦσαν σπουδαῖαι ἅμα καὶ εὐάρεστοι· διότι ὁ μαρκέσιος, εὐτυχὴς διὰ τὸν τρόπον τοῦ βίου τῆς νέας αὐτοῦ συντρόφου, προσπαθεῖ νὰ προσφέρεται φιλοφρόνως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ, μὲ πνεῦμα καὶ χάριν τοσαύτην, ὥστε προσήλυτε καὶ εὐχαρίσται τοὺς φίλους τοῦ.

Καὶ μάλιστα, ὡς ἦτο τότε ἐν χρῆσει, ἡ κυρία δὲ Δουβὸς ἐδέχετο εἰς τὸ ἰδιαιτέρῳ τῆς δωμάτιον. Τοῦ δὲ ἐγίνετο μόνον διὰ τοὺς ποιητὰς, τοὺς φιλαρέσκους ἱερεῖς (coquets abbàs) τῆς αὐλῆς, ἢ δι' ἄλλους τινὰς πνευματωδεῖς, διασκεδάζοντας τὴν μαρκεσίαν μὲ τὰς ἱστορίας των, τὰ ζαχαρωτά των, μὴ φέροντας δὲ, κατ' οὐδένα λόγον, ὑποψίας εἰς τὸν εὐγενῆ μου πάτπον.

Ἐξων λοιπὸν εὐτυχῶς καὶ ἡσύχως εἰς τὸν οἶκον δὲ Δουβὸς, ὅτε συμβᾶν τι ὄλιγον μὴδαμινὸν κατ' ἐπιφάνειαν, ἤρχετο νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον.

Ὁ μαρκέσιος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ ὀδυσπυριαν τινά. Ἄλλοτε αἱ ὀδοιπορίαι δὲν ἦσαν, ὡς σήμερον, ὅτε μεταφέρεται τις ἀνενοχλήτως, χάρις εἰς τὸν ἀτμὸν. Τότε ἦτο τὸ εἰσοβαρόν! Καὶ πολλοὶ ἔκαμον τὴν διαθήκην των πρὶν ἀναχωρήσων διὰ τὸ Ρουάν, ἢ διὰ τὸ Ἄδρ. Ὁ προσωπικὸς φόβος δὲν διετάραττε τὸσση τὴν ψυχὴν τοῦ πάππου μου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς

ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἐνηγκαλιζέτο τρυφερῶς τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν· ἀλλ' ἀπαίσιόν τι προαισθημα, κατέθηκε τὸ πνεῦμά του. Ἡ Μαρία συνηθάνετο ἐπίσης τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἐντύπωσιν, καὶ μὲ χεῖρας ἠνωμένας, μὲ πρόσωπον θαυμάσιον, παρεκάλει τὸν μαρκέσιον νὰ τὴν παραλάβῃ μεθ' αὐτοῦ· οὗτος τὸ ἐπεθύμει τὰ μέγιστα, ἀλλ' ἡ ἐπισφαλῆς εἰσέτι ὑγεία τῆς προσφιλοῦς του συμβίας, ὡς ἐκ τῆς γενέσεως ὠραίου τέκνου, τοῦ ὁποίου εἶχε γείνει πρὸς δλίγου εὐτυχὴς μήτηρ, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ ὀδοιπορίαν ἐπαχθῆ καὶ κοπώδη ὡφειλον λοιπὸν νὰ χωρισθῶσι!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκεσίου, τίποτε δὲν προσέθεσεν εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν εἶχε προαισθανθῆ ἡ μάμμη μου· ἀπεναντίας μάλιστα, τὰ πάντα ἔτεινον πρὸς ἐξάλειψιν ταύτης, διότι καθεκᾶστην ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ τοῦ προσφιλοῦς της συζύγου. Ὅθεν, ἡ ἐπαχθὴ ἐκείνη ἐντύπωσις εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς ἐκλείπει ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ δὲ φαιδρότης καὶ ἡ ἐλπίς ἐπανήρχοντο μ' ὅλας αὐτῶν τὰς εὐφροσύνας γοητείας, ὅτε πρῶϊαν τινὰ παρατηρεῖ μὲ ἀπελπισίαν ὅτι τὸ κομβολόγιόν της εἶχεν ἐκλείπει! Καθ' ἐσπέραν κατακλινομένη, ἡ Κ. δὲ Δουβὸς ἀφῆρει ἀπὸ τὸν λαιμὸν της τὸ πολύτιμον τοῦτο κομβολόγιον, καὶ δὲν τὸ ἐπανέθετεν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ἐνδυμασίαν της. Κατ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα βεβαίως ἀνηρπάγη.

Ἐκαμε τὰς δραστηριωτέρας ἐρεῦνας καθ' ὄλην τὴν οἰκίαν· οἱ ὑπῆρταν, οἱ προμηθευταὶ καὶ πάντες ἠρωτήθησαν, ὅσοι ἦτον πιθανόν ὅτι ἦλθαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς παραδόξου ἐκλείψεως τοῦ κομβολογίου. Ἄλλὰ πᾶσα προσπάθεια ἀπέβη ματαία, πᾶσα ἐρευνα ἀνωφελής! Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὰ ἴχνη τοῦ ἀρπαγέντου βαρυτίμου κοσμῆματος.

Μὴ ἀμφιβάλλουσα τότε πλέον, ὅτι κλοπὴ τις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἠτοιμάσθη νὰ πορευθῆ πρὸς τὸν Κ. Δ' Ἀργενσὼν, ὅπως οὗτος θάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀστυνομίαν, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου τούτου. Καὶ διὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐκάλεσεν μίαν τῶν γυναικῶν της, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

— Ἡ Κυρία μαρκεσία εἶναι βεβαία ὅτι θέλει ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Κ. Δ' Ἀργενσὼν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σκοπεύει νὰ τὸν ζητήσῃ; λέγει ἡ Ἰουστίνια. — καὶ τοιοῦτον ὄνομα ἔφερεν ἡ θαλαμηπόλος αὕτη. — Καὶ διακοινώνουσα τὴν ἀρπαγὴν ταύτην, δὲν φοβεῖται μήπως πᾶσα ἀπόδοσις καταστῆ ἀδύνατος;

— Καὶ πρὸς ποῖον λοιπὸν θέλεις νὰ διευθυνθῶ; ἐρωτᾷ μετ' ἀνυπομονησίας ἡ Κ. δὲ Δουβὸς.

Ἡ Ἰουστίνια ὑπεμειδίασε μὲ ὕψος τι μυστηριωδές. — Ὁμίλησε λοιπὸν, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ μαρκεσία, ἥτις παρετήρησε τὸ ὑπομειδιᾶμα ἐκεῖνο· τῇ ἀληθείᾳ δεικνύεις ὅτι γνωρίζεις πλείοτερον τοῦ ἔσσης θέλεις νὰ εἰπῆς.

— Κατὰ δυστυχίαν, κυρία, τίποτε δὲν γνωρίζω περὶ τοῦ κομβολογίου σας, ἀπαντᾷ ἡ Ἰουστίνια. Ἄλλ' ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἑνὸς ἐρημίτου, εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεδῶν, ὅστις γνωρίζει πλέον παρ' ὅσα ὁ Κ. Δ' Ἀργενσὼν καὶ σύμπασα ἡ ἀστυνομία, καὶ ἐάν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι ἐγὼ κυρία μαρκεσία, ἤθελα προτιμῆσαι νὰ συμβουλευθῶ τὸν μάγον τοῦτον, τὸν πάντων εἰδήμονα.

Ἡ μάμμη μου, δυσειδαίμων ὡς ἦσαν τότε πάντες, ἠρώτησε μετὰ περιεργείας τὴν Ἰουστίναν, τίς ἦτον οὗτος περὶ οὗ τῆ ὀμίλησι. Αὕτη δὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀξίαν.

— Ἀλλοῖμονον! τὴν λέγει ἡ Κ. δὲ Δουβὸς, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς θαυμασίας ταύτας διηγήσεις τῆς Ἰουστίνης. Πῶς θέλεις ἐγὼ, ἡ μαρκεσία δὲ Δουβὸς, νὰ διατρέξω τὰ δάση διὰ νὰ συμβουλευθῶ τοιοῦτον ἄνθρωπον; Ἄς μὴ συλλογιζώμεθα πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ, ὡς λέγεις, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ὅτι καὶ ἐν τῷ προσφερθῆ συνώδευσέ με λοιπὸν πρὸς τὸν Κ. Δ' Ἀργενσὼν, ἀντὶ νὰ μὲ διηγῆσαι ἂν με ἐπιφέρει λύπας.

— Καὶ διατ', ἡ Κ. μαρκεσία δὲν τολμᾷ νὰ συμβουλευθῆ τὸν μάγον τοῦτον; ἐρωτᾷ ἡ θεραπαινὶς παρεισχύουσα τὴν αὐτὴν ὀμίλιαν, ἵ δὲν εἶναι ἐλεύθερα καὶ κυρία τῶν πράξεών της ὄλων;

Ἡ Κ. δὲ Δουβὸς ἀφῆρε στεναγμόν.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε, τὴν λέγει, πόσον ὑποπτος εἶναι ὁ μαρκέσιος καὶ πόσον εὐκόλως ἀπατάται;

— Ἀλλὰ τίς θέλει τὸ εἶπει εἰς αὐτόν, κυρία; πῶς θέλει τὸ μάθει;

Ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον, ἀπαντᾷ ἡ μάμμη, κτυπῶσα διὰ τοῦ μικροῦ ποδὸς της τὴν γῆν μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἡμεῖς τὼς εὐγενεῖς εἴμεθα ἐλεύθεροι; ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τοὺς ὁποίους παραλείπω, πρῶτοι κατασκόποι, δὲν εἶναι οἱ ἀκόλουθοί μας;

— Ναί, κυρία, γνωρίζω δὴμος μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου, καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς, καὶ τοὺς κατασκόπους δυνάμεθα ν' ἀπορῶγωμεν . . . .

— Ποῖον; . . . Ποῖον; . . . εἶπέτο ἀμέσως, Ἰουστίνη.

— Ἡ Κ. μαρκεσία ἔλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος Μεδῶν; . . .

— Ναί, ναί, . . . ἀπειράκις ναί . . . τὴν διακόπτει ἡ μάμμη μου, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπαστρέφοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ περιέργειαν.

Ἄς μεταμορφωθῆ λοιπὸν ἡ Κ. μαρκεσία εἰς ποταπὴν ἐργάτιδα, λέγει ἡ Ἰουστίνη χαμηλῆ τῆ φωνῆ, καθὼς καὶ ἐγὼ, καὶ ἄς ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ οἴκου αὐρίου τὴν πρῶϊαν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου οὐδεὶς θέλει δυνηθῆ νὰ μάθῃ τὸ τοιοῦτόν μας κίνημα, ἀλλ' ὡστε εἶναι πολὺ ἐπιτετραμμένον, ὡς δυνάμενον νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου, τὸ ὅποιον ὁ Κ. μαρκέσιος ἐσύστησε τόσον εἰς τὴν Κυρίαν.

Ἡ μάμμη μου ἐξεπλάγη ἀκούουσα τὴν παράδοξον ταύτην πρότασιν τῆς θεραπαινίδος της, ἀλλ' ἦτον νέα, καὶ ὡς εἰς πᾶσαν θυγατέρα τῆς Εὐξ, ἡ περιέργεια καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἔχουν μέγα θελητρον, κλονισθεῖσα κατὰ μικρὸν ἐπέισθη ἔπειτα ἄπο τὰς ἐνστάσεις τῆς Ἰουστίνης, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη, τὴν πρῶϊαν τῆς ἐπαύριον, κατὰ τὴν αὐγὴν, ἢ μὲν νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν κυρίαν της, φέρουσα καὶ τὸ ἐνδυμα τῆς ἐργάτιδος, τὸ ὅποιον ἤθελε προμηθευθῆ, ἀμφότεραι δὲ ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένα. ν' ἀναχωρήσων πρὸς τὸ δάσος Μεδῶν, ἵνα συμβουλευθῶσι τὸν μάγον.

Τὴν ἐπαύριον τὰ πάντα ἐγένοντο καθὼς ἀπεφασίσθησαν, καὶ τὴν πρῶϊαν, ἡ Κ. δὲ Δουβὸς καὶ ἡ Ἰουστίνη, ἀφοῦ λαθραίως ἀφῆκαν τὸ οἶκον, ἀνέβησαν

σαν εἰς εὐτελεῖς ἀμαξίδιον, τὸ ὅποιον ἡ ἐπιτηδεῖα θεραπαινὶς εἶχε συμφωνήσει τὴν προτεραιάν, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας φθάνουσι τέλος, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὀδοιπορίας των.

Τρέμουσα, εἰσῆλθεν ἡ μάμμη μου εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μάγου, καλύβην ἐκτισμένην παρὰ τὴν λόγμην δάσους πυκνοτάτου· ἀλλ' ἐνεψυχώθη, βλέπουσα, ἐνώπιόν της, γέροντα ἀξιόσεβαστον, μὲ γενειάδα πίπτουσαν μέχρι τοῦ στήθους τοῦ, ὅστις τὴν χαιρετᾷ μετὰ τρόπου εὐσεβάστου.

— Καταδεχθῆτε νὰ καθῆσθε, κυρία μαρκεσία, καὶ διατάξτε τὸν δούλόν σας, τὴν λέγει ὁ ἐρημίτης, προσφέρον εἰς αὐτὴν τὸ μόνον κοσμοῦν τὴν οἰκίαν τοῦ καθίσμα.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἡ Κ. δὲ Δουβὸς, κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς προσφερθείσης ἔδρας.

— Ἀφοῦ, κύριε, γνωρίζετε τίς εἶμαι, τῷ λέγει, δυνηθεῖσα νὰ κατενάσῃ τὴν μεγάλην συγκίνησίν της, γνωρίζετε ἐπίσης καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἦλθα! . . . .

Ὁ ἐρημίτης ὑπεμειδία.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις μου, κυρία, τὴν ἀποκρίνεται θέτουσα ἐνώπιόν της μὲγάλον τινὰ καθρέπτην. Καὶ αὕτη μόλις ἠδυνήθη νὰ βίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, τρόμου καὶ θαυμασμοῦ· ἐντὸς τοῦ καθρέπτου ἀπεικονίζετο αὕτη ἡ ἴδια κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνδυμασίας της, καὶ ἐνῶ εἰς ἀβάξ νέος τῇ ἀναγινώσκει στίχους, εἰς οἰκονομολόγος ὀπισθὲν της θεταίμενος, σύρει μετ' ἐπιτηδεΐτητος τὸ κομβολόγιον, καὶ τὸ βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Πῶς! ὁ Κύριος Δορλὲ εἶναι ὁ ἔνοχος! . . . ἀναφωνεῖ ἡ μαρκεσία, ἀφήσασα τὴν κεφαλὴν της νὰ καταπέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της. ὡσανεὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀπολεσθέν της πνεῦμα. Ἄλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὅτε ἀνύψωσε τὰ ὄμματα διὰ νὰ ἐπανιδῆ τὴν παράδοξον ἐκείνην σκηνὴν, τὸ πᾶν ἦτο μεταβεβλημένον ἐντὸς τοῦ κατόπτρου.

Δὲν παριστάνετο πλέον ὁ κοιτωνικός της, ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκονομολόγου, ὅπου οὗτος περιέκλειεν ἐντὸς πλουσιωτάτου κιβωτιοῦ μικρὰν θύκην ἐκ δέρματος βίνης (galuchat) περιέχουσαν τὸ κλοπιμαῖον.

— [Τίς εἶθε λοιπὸν, ὦ Θεέ! . . . . ἐτραύλισεν ἡ μάμμη μου, καταψυχρὸς ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ βίπτουσα περίφοβον θλέμμα ἐπὶ τοῦ γέροντος, μένοντος ἀπέναντί της, σεβαροῦ καὶ ἀταράχου καθὼς ἡ εἰμαρμένη. — Τίς εἶθε; Σεῖς, εἰς τὸν ὅποιον τὰ πάντα εἶναι γνωστά, ὅστις μαντεύετε καὶ τὰς μυστηριωδεστέρας πράξεις;

— Τί σὰς μέλλει τίς εἶμαι, κυρία, τὴν ἀποκρίνεται μετὰ φωνῆς σεβαρᾶς ὁ ἐρημίτης· εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐζητοῦσατε, διότι σὰς ἐφάνερωσα ὅτι ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθητε τόσον. Αὐτὸ σὰς ἀρκεῖ· ἀλλ' ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ ὀμισθῆτε πρὶν ἢ ἐξέλθητε ἐνεῦθεν ὅτι ὀφείλετε νὰ σιωπήσετε εἰς πάντας, τὴν ἐκδούλευσιν τὴν ὁποίαν σὰς ἔκαμα. Εἰς πάντας. — μὲ ἀκούετε, κυρία; διότι εἶνα λόγον ἐὰν εἰπῆτε. Ἐνα μόνον, ἐξ ὧσων συνέβησαν ἐνταῦθα, θέλετε ἀποθάνει· δατὼ ἡμέρας

μετά την ἀδιακρίσιν, τὴν ὁποίαν ἠθέλητε πράξει, καὶ τοῦτο, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὡς ἀνὰ πρὸς ὥραν, στιγμὴν πρὸς στιγμήν.

Ἡ μάμμη μου, νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, ὤμοσε τοῦτο, καὶ δῶσασα εἰς τὸν γέροντα ποσότητα τινὰ χρημάτων, τὰ ὅποια ἐπὶ τούτῳ ἐκόμισε μεθ' ἐαυτῆς, ἀπῆλθε, καὶ εὔρε τὴν πίστην τῆς Ἰουστίνης περιμένονσαν παρὰ τὴν θύραν. Ὁ ζωογόνος ἀπὸ ἐπινέφερε τῆς μαρκεσίας τὰς δυνάμεις, τῶν ὁποίων τὴν εἶχε στερήσει ὁ τρόμος καὶ ὑποκρύπτουσα τὴν ταραχὴν τῆς, ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἐπίσης μυστικῶς καὶ εὐτυχῶς ὡς εἶχεν ἐξέλθει.

Ἀκολουθῶν ἐνδυσθεῖσα ἡ Κ. δὲ Λουδοῦ ἐξῆλθε, συνοδευμένη ἐπίσης παρὰ τῆς Ἰουστίνης, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν αἰκίαν τοῦ Κ. Δορλέ, τοῦ πλουσίου οἰκονομολόγου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἴδει ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ κατόπτρου. Δὲν ἠθέλησε νὰ προειδοποιήσῃ τὴν ἀφίξιν τῆς, ἀλλ' εἰσελθοῦσα εἰς τὸ σπουδαστῆριον, ὅπου ἐκεῖνος τὴν στιγμήν ταύτην εὑρίσκειτο, ἐπετάχθη ἐκ τῆς χαρᾶς, ἰδοῦσα τὸ αὐτὸ κιβώτιον δὲν ἀμφόβαλε τότε, ὅτι τὸ κομβολόγιόν τῆς περιεῖχετο ἐκεῖ. Ἐπροσπάθησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν τῆς.

— Ἀ! Κύριε Δορλέ, τὸν λέγει, κρύπτουσα τὴν ἀμηχανίαν τῆς ὑπὸ μειδιᾶμα, πολὺ καλὰς ἀστειότητος καμετε, καὶ ἦλθα νὰ σὰς ἐπιπλήξω διὰ τὰς παύσῃς.

— Καὶ ποίας; κυρία μου! ἀνεφώνησεν ὁ οἰκονομολόγος, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης κατακαλύψασα τὰς παρειάς του, ὑπεδείκνυε τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἢ κυρία μαρκεσία, γνωρίζουσα τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας μου, δὲν ἐπρεπε νὰ πιστεύσῃ τοὺς λόγους ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ με βλάψουν.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, μὴ κάμετε τὸν ἀδιάκριτον, λέγει ἡ μάμμη μου διακόπτουσα αὐτόν, καὶ παίζουσα ἀμελῶς μετὰ τοῦ ἀριστῆριόν τῆς. Ἐ! καλὰ! ἰδοῦ ἡ λύσις τοῦ ἀνίγματος, εἰσθε εἰς, ὅστις ἐκρύψατε τὸ κομβολόγιόν μου!

— Ἐγὼ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ δυστυχὴς Δορλέ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον κατεβράχη ἀπὸ ἰδρώτα, ἐγὼ! . . .

— Καί! Σεις! . . . τὸν λέγει ἐξακολουθοῦσα τὸ μειδιᾶμα τῆς ἡ μαρκεσία· μὴ προσποιεῖσθε ὅτι ἐκπλήττεσθε, διότι βλέπετε ὅτι ἀνεκάλυψα τὴν πανουργίαν σας. Ἐνομιάσατε ὅτι θέτε με βρασάνισαι, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἐ! λοιπὸν ἀπετύχετε, διότι βλέπετε ὅτι δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ γελῶ, καὶ διὰ τὰς δειξῶ ὅτι ὁ μικρὸς μου δάκτυλος μ' ἐδίδαξεν ἀριστα, θέλω σὰς δειξῆαι ὅτι καὶ τὸ κιβώτιον ἀνεκάλυψα ἐπίσης.

Κ' ἐξακολουθοῦσα νὰ ὀμιλῇ, ἡ Κ. δὲ Λουδοῦ, ἐσηκώθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κιβώτιον, τὸ ἦνοιξεν, ἔλαβε τὴν μικρὰν θήκην, ἧτις πραγματικῶς εὑρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ σύρουσα τὸ κομβολόγιον τὸ ὅποιον περιεῖχεν, ἔκαμε βαθυτάτην ὑπόκλισιν εἰς τὸν κατάπληκτον οἰκονομολόγον καὶ ἐπέστρεψε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν αἰκίαν τῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψεν ὁ πάππος μου.

Κατ' ἀρχὰς, εὐτυχὴς, διότι ἐπανέβλεπε τὴν προσφιλή του Μαρίαν, τὴν ἐνηγκαλιόθη, καὶ τὴν κατεκάλυψε διὰ τῶν τρυφεροτέρων θωπευμάτων· ἀλλ' ὅταν ἀργότερον εἰσῆλθον εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιόν των, μακρὰν πάντων τῶν ἐνοχλητικῶν βλεμμάτων, ἡ μάμμη

μου διακρίνει ἀνησυχίαν τινὰ καὶ ἐνόησεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς.

— Τί ἔχεις, τὸν λέγει Ἐβρίκε μου; θλίβουσα τρυφερῶς τὴν χεῖρά του μετὰ τὰς ἰδικὰς τῆς, μήπως εἶσαι δυστυχὴς; . . . ὦ! ὀμίλει, προσφιλή μου, καὶ ἡ Μαρία σου ὀφείλει τὸ πᾶν νὰ συμμερίζεται—τὰς ἐνοχλήσεις σου, εἰάν ἐνοχλήσαι, τοὺς κόπους σου, εἰάν ἐξηγῆσαι τοιοῦτος.—Λέγει, Ἐβρίκε μου, ὀμίλει . . . ἡ σιωπὴ σου σπαράττει τὴν καρδίαν μου.

Ὁ πάππος μου θεωρεῖ στιγμὰς τινὰς ἐκείνην, ἧτις τὸν ὀμίλει τοιοῦτρόπως, ἔπειτα ὁμοῦ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφίγγων εἰς τὴν καρδίαν του — ὦ! τὸ ἐγνώριζα, ἐκραύγασεν, ὅτι εἶσαι ἀγγελος, τρυφερά μου Μαρία, καὶ δι: δὲν θὰ θελήσῃς οὐδέποτε νὰ με προδώσῃς.

— Νὰ σὲ προδώσω! ἀξιαγάπητέ μου Ἐβρίκε! ἀνεφώνησε περιλύπως ἡ μαρκεσία· ὦ! τίς ἠδυνήθη νὰ ἐμβάλῃ ταιαύτην φρικώδη ἰδέαν εἰς τὴν καρδίαν σου, τὴν τόσον εὐγενῆ καὶ ἀγαθὴν;

— Ἐν τίποτε, μία ἀνοησία, μία ὀκταπάτη τοῦ πτωχοῦ Μιχαῆλ, τοῦ γηραιοῦ καὶ πιστοῦ μου ὑπηρετοῦ, ἀπαντᾷ γελῶν ὁ μαρκεσίας.—Νὰ φαντασθῇ ὅτι σὲ εἶδε χθὲς τὴν πρωίαν νὰ ἐξέλθῃς μεταμορφωμένη ὡς ποταπὴ γυναίκα; . . . θὰ ἐπεριποιήθῃ πολὺ τὴν θεῖαν φῶλιν ὁ γενναῖός μου, καὶ . . . ἀλλὰ τί ἔχεις, Μαρία; ἀναφωνεῖ ὁ πάππος μου, θεωρήσας τὴν μαρκεσίαν ὀχιρᾶς . . . φαίνεσαι ἐκπεπληγμένη . . . Θεέ μου, εἶναι λοιπὸν ἀληθές; . . .

Πραγματικῶς ἡ δυστυχὴς Μαρία ἠσθάνετο ἐαυτὴν θνήσκουσαν· ἐνοοῦσεν ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἐμελλε νὰ τὴν ἐκλάβῃ ἔνοχον, καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ γάμου νὰ ἦναι ἀνίσχυρός τις δικαιολογία.

— Ἐβρίκε! . . . Ἐβρίκε! . . . εἶμαι ἀθῶα, τὸν λέγει, ἀφῆσασα νὰ διαφύγουν οἱ θρηνηδέστεροι λογμοὶ ἐκ τῆς καρδίας τῆς. Σὲ ἀγαπῶ . . . Ἐπὶ τῆς γῆς οὐδένα ἄλλον ἀγαπῶ . . . Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾶς . . . διότι ὀφείλω, ἢ νὰ σιωπήσω, ἢ νὰ ἀποθάνω. Θεέ μου! Θεέ μου! Σὺ ὁ γνωρίζων ὄλην τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας μου, πείσε τον νὰ με πιστεύσῃ . . . εἶπέ του ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

Καὶ προσφέρουσα τὰς διακεκομμένας ταῦτας ἐκφράσεις, ἡ δυστυχὴς περιέστρεφεν ἐξ ἀπελπισίας τοὺς βραχίονάς τῆς, διότι κατενοεῖ ὅτι τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ συζύγου τῆς διεδέχετο πεποίησις φρικώδης, ζωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὴν διαγωγὴν σου; κυρία! τὴν ἐρωτᾷ οὗτος μετὰ φωνῆν σύντημον καὶ τραχείαν μ' εὑρίσκεις ἀνίκανον ν' ἀπατηθῶ ἀπὸ τοὺς ἀπατηλοὺς αὐτοὺς λόγους; διότι ἠθέλα σὲ πιστεύσει, σὲ! . . . καὶ δι' ἐνὸς μόνον λόγου, ἠδύναστο νὰ καταστρέψῃ τὰς ὑποψίας μου . . . Εἶπέ λοιπὸν, εἶπέ αὐτόν τὸν λόγον . . . καὶ θέλω σὲ πιστεύσει. Δὲν βλέπεις, Μαρία, ὅτι θέλω εἰσεῖν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι εἶσαι ἀθῶα! ὀμίλει . . . ὀμίλει! . . . σὲ τὸ ὀρκίζομαι γονυκλιτῶς.

— Ὄφειλω νὰ σιωπήσω ἢ ν' ἀποθάνω, εἶπε τρυφερότατα ἡ δυστυχὴς Μαρκεσία, ῥίπτουσα περιπαθὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς. Τί προτιμᾶς Ἐβρίκε; . . . Πρόφερε τὴν καταδικὴν μου καὶ θέλω σὲ ὑπακούσει.

Ὁ μαρκεσίας τὴν ἐθεώρησε μὲ ὕψος σοβαρώτατον. — Φύλαξε τὸ μυστικόν σου, κυρία, τῆ λέγει μετὰ φωνῆν ὄλους σοβαρὰν καὶ μισαράν ἢ κωμωδίαν τὴν ὁ-

ποίαν παίζεις εἶναι πολλὰ μεγάλη δι' ἐμέ. Ἐγὼ ἀποσύρομαι, καὶ ὁ ἐπιστάτης μου θέλει σὲ δηλώσει τὰς θελήσεις μου· διότι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς, δὲν θέλομεν ἐπανίδει ποτὲ πλέον ἀλλήλους.

— Ἐβρίκε! . . . Ἐβρίκε! μείνε, μείνε μετ' ἐμοῦ! κράζει ἡ δυστυχεστάτη Μαρία, λαμβάνουσα μίαν τῶν χερῶν τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ἰσχυρῶς κρατοῦσα αὐτήν· ὦ! προτιμῶ ν' ἀποθάνω, παρὰ ν' ἀπολέσω τὸν ἐρωτὰ σου . . . Μείνε . . . ὦ! μείνε . . . καὶ ἰδοῦ σὲ λέγω τὰ πάντα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν μαρκεσίον νὰ καθῆσθαι πλησίον τῆς, τοῦ διηγῆθαι καὶ τὴν κλοπὴν τοῦ κομβολογίου, καὶ τὸν παράδοξον τρόπον, δι' οὗ ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ὅταν τὰ πάντα τὸν εἶπε, τὰ πάντα, καὶ αὐτὸν τὸν ὄρκον τῆς, καὶ τὴν τιμωρίαν ἣν ὀφείλει διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς νὰ ὑποστῇ,

— Βλέπεις ἤδη, Ἐβρίκε μου, πόσον σὲ ἀγαπῶ, προσέθεσεν ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ μετὰ τρυφερότητος· διότι ἀφοῦ ἤδη εἶπα, ὀφείλω καὶ ν' ἀποθάνω. Προκρίνω δὲ τῆς ζωῆς μου τὸν ἐρωτὰ σου.

Ὁ πάππος μου ἐπροσπάθησε κατ' ἀρχὰς δι' ἀστειότητων νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς μαρκεσίας, ἀλλὰ βλέπων ὅτι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀπέβαινον μάταιαι, ἠθέλησε νὰ καταπραύνη τὴν ταραχθεῖσαν φαντασίαν τῆς δι' ἐκφράσεων τρυφεροτάτων, καὶ διαβεβαιώσεων ὄλους ἀφωσιωμένων. Τῇ ὑπεσκέθη κατὰ τὴν ἡμέραν νὰ πορευθῇ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μάγου διὰ τὸν πείσῃ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἰσχὴν τοῦ ὄρκου. Ἀλλὰ φοῦ! τὸ πᾶν ὑπῆρξεν ἀνωφελές, καὶ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκρίξῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν τὸ προσβλήθην πνεῦμα αὐτῆς τῆς ταλαίνης Μαρίας εἶχε συλλάβει. Καὶ, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥραν πρὸς ὥραν, στιγμήν πρὸς στιγμήν· ἀφοῦ εἶχε κάμει τὴν ἀφρονα ἐκείνην ἔμολογίαν τῆς, ὡς τὸ εἶχε προειπεῖ ὁ ἐρημίτης, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀπαράμυθτου συζύγου τῆς!

Τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ τίποτε . . . καὶ κατ' ἀτυχῆ περιπλοκὴν, ἡ ἀνεύρεσις ἐκείνου, ὅστις εἶχε κάμει τὴν ὄλητριαν ταύτην πρόβρησιν, ὑπῆρξεν ἀδύνατος.

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μαρκεσίας, ἡ Ἰουστίνα, περιπεσοῦσα εἰς ἀπέλπισίαν ὀδυνηρὰν, ἐνηγκαλιόθη τὸν μοναχικὸν βίον. Πρὶν δὲ ἢ λάβῃ τὸ κάλυμμα, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν πάππον· ὁ Κ. δὲ Λουδοῦ ὑπέκλυσεν εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην. Ἄμα τὸν βλέπει ἡ δυστυχὴς γυνὴ, πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ζητοῦσα συγκινήσῃ, διὰ τῶν σημεῖων τῆς μεγαλητέρας λύπης, τοῦ ἐξήγησε τὸ ἔκτακτον συμβάν, τὸ παραοῦσαν μεθ' αὐτοῦ τοσοῦτον φρικώδη δυστυχίαν. Ἰδοῦ δὲ αὐτό.

Ὁ μάγος τοῦ δάσους Μεδὸν ἦτον αὐτὸς ὁ θαλαμηπόλος τοῦ οἰκονομολόγου, καὶ εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν κλοπὴν· ἀλλὰ μὴ θέλων μήτε τὸν κύριόν του νὰ καταγγείλῃ, μήτε τὴν θέσιν του ν' ἀπολέσῃ, καὶ ἐντοσούτῳ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταμφιθῇ πλουσίως παρὰ τῆς Κ. δὲ Λουδοῦ, καὶ ἀνευρῶν τὸ κομβολόγιον, συννενοήθη μετὰ τῆς Ἰουστίνης, διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν μικρὰν κωμωδίαν, τῆς ὁποίας ὁμοῦ ἡ δυστυχὴς μάμμη μου ὑπῆρξε τὸ ὄμμα. Οὗτος ἦτο καθ' ὅλα ἐπιδέξιος. Ἰχνογραφῶν μάλιστα μετὰ καλλισθησίας εἶχε προπαρασκευάσῃ τὰ κάτοπτρα· ἀλλὰ φοβούμενος μήπως ἡ κόμισσα ἠθέλει ἀνακαλύψει τὰ πάντα, ἀπῆλθε παρ' αὐτῆς τὸν ὄρκον, ὃν εἶδομεν, μεθ' οὗ συνήνωσε, διὰ νὰ

τὸν ἰσχυροποιήσῃ, πρόβρησιν, ἧτις προσέβαλε τὴν ἀσθενῆ φαντασίαν τῆς νέας γυναικός.

Φεῦ! πόσον ἐπέτυχεν!!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) I. K. Γ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

(Συγγραφή Φραγγίσκου Βέϋ, μετάφρασις

Ἀλ. Ἰωαννίδου).

(Συνέχεια, ἰδ. φυλλάδ. 83.)

Κατελείψαμεν μετὰ λύπης, εἰς τὴν αἰωρουμένην τῆς Οὐγγεφόρτης γέφυραν, τὸ σιωπηλὸν καὶ ὑπὸ ἐνασχολήσεων καὶ ψυχαγωγημάτων ἐμψυχοῦμενον τοῦτο θέατρον, καὶ εἰσῆλθομεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ πρίγκιπος τῶν Γάλλων, ἐμπλειῶν ἤδη ὀκνηρῶν ἀνθρωπαρίων προσελθόντων ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ πωλήσωσιν εἰκόνας, μαχαιρίδια, μαχαίρας καὶ ξυράφια.

Μετὰ τὴν μεταξὺ τῶν φιλοπεριγητῶν διανομὴν τῶν δωμάτων, διανομὴν ἄλλως δυσκολωτάτην καὶ θορυβωδεστάτην εἰς τεσσαράκοντα πέντε ἐπιβάτας, ἀπαιτοῦντας ἅπαντας τὰ λαμπρότερα τῶν δωμάτων, καὶ συγκρότους κραυγάζοντας, ἐρωτῶντας, ὀργιζομένους, ἀπειλοῦντας, καὶ τοὺς ὁποίους κατῴρθου νὰ ἠσυχάσῃ ὁ εὐφυὴς συμπατριώτης ἡμῶν Ἐβρίκος Γιραλδῶν, εἰς τῶν διευθυντῶν τῆς Γαλλικῆς συνοδίας, μετὰ τὴν διανομὴν, λέγομεν, οἱ πλείστοι τῶν περιηγητῶν φλέγονται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατρέξωσι τὰς ὁδοὺς, καὶ νὰ καταφάγωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Λονδίνον, ὡς εἰ ἐμελλον ν' ἀπέλθωσι τὴν ἐπιούσαν. Εἶναι ὁμοῦ ἀληθές ὅτι οἱ μᾶλλον ἐπισπερχεῖς τάχιον ἀπαυθίσωσι. Τὸ ἀνυπόμονον λοιπὸν τοῦτο πλῆθος οὐρον κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ὀδοῦ τοῦ ὀδοῦ τοῦ ὀδοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Δαιισσετέρ, οἱ δὲ διαδᾶται ἐκπληττόμενοι ἐκ τοῦ θορύβου τῶν χειρονομιῶν καὶ τῶν φωνῶν ἡμῶν, θεωροῦσιν ἡμᾶς μετὰ μειδιάματος.

Ἡ πλατεῖα Τράφαλαργ, ἀντικείμενον τῆς πρώτης ἐκδρομῆς, εἶναι ἐκτεταμένη πλὴν ἀνώμαλος καὶ ἀτάκτως διατεθειμένη, παρεμφερὴς δὲ πρὸς τὴν τῆς Ὁμονοίας (de la Concorde) τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἀκρίθειαν καὶ τὴν τάξιν.

Ἀπὸ τοῦ περιστηλίου τῆς Ἐθνικῆς Στοᾶς (National-gallery), μνημείου ἀλλοκότου, περὶ οὗ θέλομεν λαλήσει κατωτέρω, παρέχει εὐάρεστον τὴν ἐσπῆραν, καὶ τοὶ τραπέζοι οἱ δὲ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ πλεῖστον στεγασμάτων προσβαλόντων τὰς εὐαισθητοὺς ὁράσεις. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς εὑρίσκειται πηδαξ τῆς ὕδατος ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἴδρυται ἡ τοῦ Νέλσονος στήλη, ἀποκρύπτουσα τὸν ἀνδριάντα Καρόλου τοῦ Α', εὑρισκομένου κάτωθεν τῆς Charrig-Cross, τῆς ἀγοῦσης μέχρι τοῦ White-Hall, ἐνθα ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἡ ὁδὸς αὕτη ὀνομάζεται προφητικῶς πως, πολὺ πρὸ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Ὀδὸς Σταυροῦ.

Ἡ στήλη τοῦ Νέλσονος δίδει ἰδέαν τινα τῆς Ἀγγλικῆς φιλοκαλίας, ὡς πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας. Καὶ λέγουσι μὲν ὅτι ἀνηγέρθη ἐκ γρανίτου, μοὶ ἐφάνη β-
 μως λευκῶς ἐξωγραφημένη. Ἡ βράδωτή αὐτῆ στήλη
 ὑπὸ μεγάλου κορινθιακοῦ κιονοκράνου στεφομένη, ἴσα-
 ται ὡσεὶ στηλοβάτης τοῦ ἀγάλματος τοῦ περιφήμου
 τούτου Ναυάρχου, κεκαλυμμένου τὴν κεφαλὴν ὑπὸ
 πύλου, ὅστις θεωρούμενος ἐκ κατατομῆς, καὶ, διότι
 ἐκοίλαιναν ὑπὲρ τὸ δέον τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας, παριστᾷ
 δύο κέρατα, καὶ ἐπειδὴ ἡ γωνιώδης καὶ τετράγω-
 νος προτομή (buste) δὲν ἀκολουθεῖ ποσῶς τὴν διέυ-
 θυνον τῆς κεφαλῆς, ἡ μορφή αὐτῆ, ἐκ τοῦ ποταμοῦ
 θεωρούμενη, φαίνεται ὡς προτομή διαβόλου ὅπισθεν
 δὲ τοῦ ἥρωος, ὁ μεγαλεπήβολος τοῦ ἀνδριάντος τε-
 χνίτης περιετύλιξε καὶ διέθεσεν ἐλικοειδῶς ὑπερμεγε-
 θές τι καλῶδιον περιέργους καὶ γελοίας προξενούν
 ἐντυπώσεις. Τέλος ὁ Νέλσον ἔχει ἐφ' ὄλον τὸ μῆκος
 τῶν ὤμων ἀλεξικέραυνον, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ οὖς αὐ-
 τοῦ. Οἱ Νεαπολίται νομιζῶν ἤθελον ἔχει μεγαλητέραν
 ἀνάγκην αὐτοῦ ἢ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἐβρόντα ἐπὶ τῶν κε-
 φαλῶν αὐτῶν. Ὁ Νέλσον ἦν βεδάκιος μέγας πλοίαρ-
 χος, ἡ δόξα ὁμοίως αὐτοῦ δὲν θέλει ἐλκύσει ποσῶς τὴν
 περιέργειαν τοῦ ἀναγνώσαντος τὴν νεωτέραν τῆς Ἰτα-
 λίας ἱστορίαν. Ὁ ἥλιος αὐτὸς πολλάκις κηλιδοῦται,
 ὅχι ὁμοίως ὑπὸ κηλιδῶν αἵματος.

Τὸ ἀλεξικέραυνον τοῦτο ἀναμνηστικὸν τὸ εἰς τὴν ἐσο-
 δον τοῦ Saint-James-park, φυλάσσον ἐπὶ τῆς κορυ-
 φῆς ἄλλης τινος στήλης, τὸν ἡρώικον κωνοκράνον τοῦ δου-
 κῆς τοῦ Ὑδρῆ ἀνδριάντα. Διότι καὶ εἰς τὸν δίμηνον
 τοῦτον δοῦκα ὁ δόελδος διέρχεται διὰ τοῦ κρανίου αὐ-
 τοῦ, κατερχόμενος, καὶ καταμετρῶν ἄνωθεν ἕως κά-
 τω τὸν ἀνδριάντα ὡς ἡ μετρικὴ βάρβαντα ταινία!

Μὴ λησμονήσωμεν δὲ ὅτι αἱ στήλαι αὗται, εἰς ὧν
 τὴν κορυφὴν ἀνέρχεται τις διὰ κλίμακος ἔσωθεν κα-
 τεσκευασμένης, καθωραϊζομένη ὑπὸ σιδηρῶν φραγμῶν
 καὶ ὑπὸ κηκλιδωτοῦ τινος περιζώματος εὐρισκομένου
 ὑπεράνω τῶν ἐν τῇ στήλῃ, ὡς ἐν κλωδίῳ κεκλει-
 σμέαι.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμιλοῦσι περὶ ἡμῶν ὡς περὶ ἀνθρώπων
 μωρῶν καὶ φαντασιόκωπων, ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, δὲν
 ἔλαβεν ἔτι οὐδεὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μας κηκλιδας.

Ἄγνοῦ ἔάν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ὑπόκεινται καὶ τὰ
 κιονόκρανα ταῦτα εἰς τοὺς πειρασμούς τῆς σπληνός-
 ἀλλ' εἶδον ἐν τῇ Belgrave-Square ὑπερμεγέθη λά-
 χανα κορινθιακὰ ὑπὸ σιδηρῶν κηκλιδῶν περιβαλλόμε-
 να. Ἴσως προϋτίθεντο νὰ προφυλάξωσιν αὐτὰ ἀπὸ τὰ
 βράμψη τῶν χελιδόνων. Ὅπως δὴποτε ὁμοίως νομιζῶ ὅτι
 οὐδὲν ἀνοητότερον καὶ ἀπαῖδον μᾶλλον εἰς ἀρχιτεκτονι-
 κὴν, ἀπὸ τῆσιν ὑπὸ κινίστρον χορτοφόρου δίκην κιονο-
 κράνου στεφομένην.

Οἱ Ἀγγλοι μὴ φροντίζοντες ν' ἀνεγείρωσι μνημεῖον
 τι, οἰκοδομοῦσιν οἰκίας θαυμασίους, στρατιωτικῶν πολ-
 λάκις ἐχούσας τὸ ὕψος· διὰ τοῦτο, καταγινόμενοι ἀδαι-
 κόπως εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῶν ὄδων, θηρεύουσιν ἀεί-
 ποτες τὴν συμμετρίαν, καὶ δίδουσιν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν
 σχέδιον ἐναρμονίως ἔχον πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς οἰκοδο-
 μὰς. Κεφαλαϊκῶς ἡ ἔταιρεία τις ἀγοράζει πολλάκις
 οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ αἰωρεῖται οἰκοδομὴ ἐκτεταμένη ἐξ ἣ ἐ-
 πτὰ περιλαμβάνουσα οἰκίας ἰδιωτικὰς προκειμένης δὲ
 οἰκίσεως, ἀντὶ νὰ διαμοιράσωσιν αὐτὴν εἰς ἐνοικιαστὰς,
 τὴν διαροῦσι κατὰ κλήρους πολλοὺς, κεκτημένους ὑπὸ

πολλῶν ἰδιοκτητῶν, καὶ ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία ἀναγεν-
 νᾷται τοιούτοτρόπως διὰ τῆς κοινωνίας καὶ ἑταιρείας.
 Διὰ τοῦτο δὲ καὶ συνοικίαι τινὲς λαμπρόταται, ὡς ἡ τοῦ
 Portland-place καὶ ἡ Square, εἰς ἰδιωτικὰ ἀνήκου-
 σαι, καταθαμβοῦσι τὸ ὄμμα σειρὰν μεγαλοπρεπεστά-
 των ἀναπτύσσουσαι παλατίων. Τὰ πρὸς χρῆσιν τινα
 δημόσιον οἰκοδομηθέντα μνημεῖα διαφέρουσι τὰ μέγι-
 στα τῶν οἰκοδομῶν τούτων, διότι οἱ Ἀγγλοι θηρεύουσι
 μόνον τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν.

Παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου μου ἰδοὺ ἡ ἀνεπαρκὴς αὐ-
 τῆ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Στοᾶν, ἀθλία, Ψωσανόλογος, σκο-
 τεινή, καὶ πανταχόθεν πεπιασμένη οἰκοδομὴ, ἡ ὑπὸ
 μικροῦ τινος θόλου κεκαλυμμένη, φαίνουσα μακρόθεν
 ὡς πύλος ἀμαξιλῶν, λησμονηθεὶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς
 μάχης, ἀφ' οὗ ἔφυγε γρονθοκοπούμενος. Τὸ οἰκοδομη-
 μα ἀνάγκη ν' ἀνακαινισθῇ· διότι δὲν εἶναι τοσοῦτον εὐ-
 ρύ ὥστε νὰ περιλάβῃ τοσαύτας γραφὰς· αἱ δὲ 24 εἰ-
 κόνας, αἱ ἐν αὐτῷ εὐρισκόμεναι εἶναι ἀτάκτως σεσω-
 ρυμέναι καὶ κακῶς ἐκτεθημέναι. Ἡ στοᾶ αὕτη, συ-
 στηθεῖσα τὸ πρῶτον τῷ 1824 διὰ τῆς συλλογῆς An-
 gerstein συγκεκμημένης ἐκ 38 εἰκόνων, καὶ πλουτισθεῖ-
 σα μετὰ δύο ἔτη διὰ τῶν δωρημάτων τοῦ σὶρ Γεωρ-
 γίου Βωμόντου, καὶ βραδύτερον ὑπὸ διαφόρων προσφο-
 ρῶν, προωρίσται βεδάκιος εἰς μεγαλείον καὶ αὐξησιν.

Εἰς τὴν χώραν ταύτην ἔνθα ἡ ἰδιοκτησία εἶναι πα-
 τροπαράδοτος, μόνον τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης παραμε-
 λούνται. Οἱ ἴδιοι καὶ δημόσιοι σταῦλοι λάμπουσι
 ἕκασταχού ἐκ τῆς καθαριότητος ὡς μουσεῖα· τὰ δὲ
 μουσεῖα εἰσὶ ῥυπαρὰ ὡς ἐπαρχιακοὶ τινες σταῦλοι. Ἐνῶ
 τὰ ἀριστουργήματα τῶν διδασκάλων τῶν τεχνῶν σή-
 πονται συσσωρευμένα ἐκ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς ἀμε-
 λείας, τὸ ἔξοχον πλῆθος συνθλίβεται εἰς τὸ κτηνοτρο-
 φεῖον (Zoological Gardens), περὶ τὸν ἵπποπότα-
 μον, θεραπευόμενον ὡς κυρίαν (1).

(1) Οὐδὲν ἐπροξένησε τοσοῦτον θόρυβον τὸ ἔτος τοῦ-
 το ἐν Λονδίῳ, ὅσον ἡ ἀφιξίς τοῦ ἵπποποτάμου τούτου,
 ζῶντος εἰς τὸ θηριοκομεῖον τῆς ζωολογικῆς ἑταιρείας.
 Ἄπασαι σχεδὸν αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν
 τὴν εἰκόνα τοῦ ζῴου καὶ τὴν τοῦ φύλακος αὐτοῦ. Τὸ
 κατῳρωμα δὲ τοῦτο τῆς ἐν Βυρῶνῃ ἐνδιατήσεως ὑ-
 γιοῦς ἵπποποτάμου εἶναι μία τῶν πολυτιμωτέρων τῆς
 ἐπιστήμης κατακτήσεων· διότι μέχρι τοῦδε, ὅχι μόνον
 δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰς χώρας ἡμῶν
 τὰ περιέργα καὶ θηριώδη ἀμφίβια ταῦτα τετράποδα,
 ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀνατολῇ ζῶσιν βίον τοσοῦτον μο-
 νήρη καὶ ἀγνωστον, ὥστε καὶ οἱ ἐπιτηδείότεροι τῶν
 κυνηγῶν μόλις μετὰ πολυχρονίους ἐρεῦνας καὶ κόπους
 κατορθοῦσι νὰ συλλάβωσι τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ἵπποπόταμος τοῦ Λονδίνου εἶναι δῶρον τοῦ ἀντι-
 βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐν τῇ νή-
 σῳ Obaysch κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1849, αἱ προφυ-
 λάξεις δι' ὧν διήλθε ἀπόστασιν 1800 μιλίων, οἱ πρὸς
 τὰ λουτρά αὐτοῦ ἀπαιτούμενοι καθ' ἑκάστην χειμῆρρον
 ὕδατος ψυχροῦ, αἱ ἀνήκουστοι δυσκολίαι τῆς ἀπὸ τῆς
 νήσου εἰς Κάϊρον, καὶ ἀπὸ Κάϊρου εἰς τὸ ἀμπόλιον,
 εἰς τὸν σιδηρόδρομον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ζωολογι-
 κὸν Κήπον μετακομίσεως αὐτοῦ, ἀποτελοῦσιν ὁμοῦ Ὁ-
 δύσειαν τερατώδη τὴν ἕκτασιν, ἣν οἱ Ἀγγλοι ἀκορέ-
 στως ἀνεγίνωσκον καὶ κατέτριγον τοῖς ὄμμασι εἰς τὰς
 ἐφημερίδας, καὶ ἥτις ἐδόξασε τὸ ὄνομα τοῦ R. Mur-

Οὐδὲν νοστιμώτερον καὶ μικροπρεπέτερον τῶν πε-
 ριποιήσεων τῶν εἰς αὐτὸ ἀπονεμομένων. Οὐδὲν δὲ ἀη-
 δέστερον ἢ μᾶλλον κεκοιμισμένον τοῦ περιστηλίου τῆς
 Ἑθνικῆς Στοᾶς, ἧς αἱ αἰθουσαι εἰσὶ πλήρεις θρονίων,
 διατεθειμένων πρὸς τοὺς τείχους, ἔνθα δύναται ὁ καθή-
 μενος νὰ βλέπῃ καλῶς ἀπάσας τὰς εἰκόνας.

Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶναι θαυμασία, καὶ φαίνεται ὅτι
 πρὸς σχηματισμὸν αὐτῆς συνθηροῖσθησαν τὰ ἀγλαώ-
 τερα ἀνθη τοῦ στεφάνου τῶν ἐκεῖ παριστωμένων τε-
 χνητῶν. Ἡ Γαλλία παρέσχεν ἐξαιρετοὺς τοῦ Πουσί-
 νου εἰκόνας, καὶ τὰς ὠραιωτέρας γνωστάς τοῦ Γου-
 ἀσπου καὶ τοῦ Κλαυδίου Δορβραίνου σκηνογραφίας.
 Μεταξὺ τῶν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένων πολυπληθῶν τῆς
 Ἰταλίας εἰκόνας ἀναφέρωμεν τὴν μεγαλοπρεπῆ ὑπὸ
 τοῦ Ῥαφαήλου εἰκόνα Ἰουλίου τοῦ Β' ληφθεῖσαν ἐκ
 τοῦ ἐν Ῥώμῃ παλατίου τοῦ Φαλκονιέρι, μάλιστα
 δὲ τὴν ἐπὶ ναστοχάρτεω ὑπὲρ τὸ φυσικὸν εἰκόνα τῆς
 σφαιρῆς τῶν ἀθῶν, ἀριστούργημα εὔσαν
 ζωῆς, κινήσεως καὶ ἐνεργείας. Ὁ τεχνίτης ἐπιτυγ-
 χάνει καὶ ἀνέρχεται περιέργως μέχρι τῆς ἐντέχνου
 καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀγριότητος Μιχαὴλ τοῦ Ἀγγέ-
 λου.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου, ὑπὸ τοῦ
 Σεβαστιανοῦ Γιάμβου, εἶναι ἡ ἐπισημότερα τοῦ τε-
 χνίτου τούτου εἰκόν. Ἀναφέρωμεν ἔτι τὸ Ὀνει-
 ρον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, σύνθεσιν ἀλ-
 λόκοτον καὶ περιέργον ἅμα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου
 πέντε εἰκόνας τοῦ Πιανού, ἐν εἰς καὶ ἡ ὑπὸ Καρ-
 βόλου κτηθεῖσα τοῦ Μαθημάτος τῆς μου-
 σικῆς. Ἐξ εἰκόνας τοῦ Κορρήγιου, ὧν τρεῖς μοὶ
 ἐφάνθησαν ἀμφίβολοι καὶ ὧν ἡ ἀρίστη εἶναι ἡ τοῦ
 ἔρωτος διδασκόμενου ὑπὸ τοῦ Ἑρ-
 μοῦ, ἣν Κάρβουλος ὁ Α' ἐκτίθησε ἐκ τοῦ δοῦκῆς
 τῆς Μαντουᾶς. Ἄξια δὲ λόγου εἰσὶ καὶ ὠραιότα-
 ταις τὸν ὑπὸ τοῦ Βρονζίνου γυναικεία εἰκὼν καὶ ἀ-
 ξιολογιωτέρα τις ἄλλη τοῦ I. Βελλίνου παριστώσα τὸν
 δόγγην Δορεδάνον. Ὁ Περουγίνος, ὁ Γεωργίω, ὁ Βε-

ray, ὡς ἐδοξάσθησαν τὰ τῶν κατακτητῶν τῆς Ἰνδι-
 κῆς καὶ Ἀμερικῆς.

Ἀμερικανός τις ὑπάλληλος, καίτοι προσφέρων ἐν
 Ἀλεξανδρίᾳ 125,000 δις δι' ἐνα ἵπποπόταμον δὲν ἠδυνή-
 θη ὁμοίως νὰ καταπέσῃ οὐδένα κερδοσκοπὸν νὰ ἐπιχει-
 ρήσῃ τὴν πρὸς εὐρεσιν αὐτοῦ εἰς τὸν Λευκὸν—Νεῖλον
 ἐκδρομὴν.

Ὅτε τὸ δῶρον τοῦ ἀντιβασιλέως, διερχόμενον διὰ
 τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰσῆλθεν ἐν Κάϊρῳ, ἐ-
 δέγησε ν' ἀποσπάσωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ δεκαο-
 κτῶ χιλιάδων θεατῶν, καὶ νὰ τὸ ἐφοδιάσωσι διὰ φύ-
 λακὸς ὀπλισμένου ἵνα ἐπιμεληθῇ καὶ ὑπερασπίσῃται
 αὐτὸ μέχρι τοῦ Ripon

Ἄμα ἀποδιδασθεὶς εἰς Λονδίνον κατήντησεν ἀντικεί-
 μενον ἀτελευτήτων ἐπισκέψεων. Αἱ μεγαλήτεροι ἀρ-
 χαὶ ἐπληροφόρηθησαν περὶ τῆς καταστάσεως, τῆς
 διαθέσεως, τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν μικροτέρων καὶ γε-
 λοιωδεστέρων ἰδιοτροπιῶν αὐτοῦ.

Ἡ ζωολογικὴ ἑταιρεία κατεσκευάσεν αὐτῷ ἀληθῆς
 γήρην καὶ ὑδάτιον πολάτιον, τὸ ὅποιον περιεκύκλω-
 σε διὰ μεγάλης δαπάνης ἐκ παντὸς δυναμένου νὰ ἐν-
 θυμίζῃ εἰς τὸ τρισόβριον τοῦτο τετράποδον τὰς ἐξείς
 καὶ τὰς ἀπολούσεις τῆς τεκνοῦσας αὐτὸ γῆς.

ρονέζης, ὁ Καναλέττος, ὁ Φράγκιας, ὁ Γαρβφαλος
 καὶ διάφοροι ἄλλοι περίφημοι τεχνίται Ἰταλοί, κα-
 θωραϊζοῦσι τὴν στοᾶν ταύτην.

Ὁ Βερνέτος, ὁ Κρεσούκιος, ὁ Λαγκρέτος, ὁ Σεβα-
 στιανὸς Βουρδὼν, διδουσίαν ὡς φαίνεται περὶ Γαλλί-
 ας ἀτελεστάτην εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ἰδέαν, οἷτινες
 εὐρίσκοντες τὸν Γουάσπρηγ. τὸν Κλαυδίου Δορβραίνον
 καὶ τὸν Πουσίον μὴ ἀρμόζοντας εἰς ἡμᾶς, ἔθεσαν
 αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν σχολήν.

Ἡ Ἀγγλία παρέσχεν ἐν τῇ Στοᾷ ταύτῃ εἰκόνας
 τῆς Ἀγγλικῆς Κώσμαν, ὠραίας τινας σκηνογραφίας
 τοῦ Wilson, Σαλβάτωρος τῆς Ἀγγλίας ἀναδειχθέν-
 τος. Ἀλλ' ὁ μόνος τεχνίτης καὶ τὸ ἴδιοφύς τῆς
 χώρας ταύτης πνεῦμα ἦναι ὁ Οὐίλλιαμ Ὀγάρθης,
 ἥμιστος γνωστός παρ' ἡμῶν, ὅστις ὁμοίως εἶναι μέγας
 τεχνίτης, ἔχων τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῆσθημα, καὶ τέχνην
 ἀπαράβλητον ἐν τῇ συνθέσει. Ἡ ἔκφρασις τῶν εἰ-
 κόνων αὐτοῦ εἶναι ζωηρὰ, τετολημένη, ἐκφρασι-
 κὴ καὶ ἀφελῆς συνάμα, ὁ χρωματισμὸς αὐτοῦ ζωη-
 ρὸς καὶ ἡ γραφὴ ἐπίσης εὐκαμπτος καὶ παραγωγὸς ὡς
 τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Ὁ Ὀγάρθης εἶναι ὁ πρῶτος τῶν
 σκεπτικῶν καὶ ἠθικολόγων ζωγράφων. Μόνος αὐτοῦ
 διδάσκαλος ὑπῆρξεν ὁ Σακεσπῆρος. Ὁ Βίλικος δὲν
 εἶναι εἰμὴ ἡ ἀνανάκλασις τοῦ φωτός αὐτοῦ. Ἡ
 νέητος καὶ ἀφιλόκαλος τῶν Ἀγγλῶν πρὸς τὴν ἐν-
 στικτον (pointilée) ζωγραφικὴν κλίσις, καθιστᾷ αὐ-
 τοὺς ἀδιαφόρους πρὸς τὴν καταπληκτικὴν τοῦ ἰδιο-
 τρόπου (humoriste) τούτου τεχνίτου μεγαλοφυίαν,
 μόνον ἀναμφισβήτητον δόξαν ἀφανισθείσης σχολῆς.
 Ἀλλὰ περὶ τῶν δύο τούτων τεχνιτῶν θέλομεν αὐ-
 θις ὀμιλήσει.

Ὁ βουλόμενος νὰ ἐκτιμήσῃ ἐπαξίως τὴν ὡς πρὸς
 τὴν ζωγραφικὴν πενίαν τῆς χώρας ταύτης, ἀς κα-
 τέλῃ ὑπὸ τὴν κλίμακα τῆς ἑθνικῆς Στοᾶς, ἐν εἰ-
 δεῖ τινη ὑπογείου, τὸ ἑοπίον ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ
 ἐπίγειον, ἐάν ἐπεθύμῃ τοῦτο δάριχτέκτων, ἔνθα θέ-
 λει εὐρεῖ τὸ Μουσεῖον Βερνῶν, συλλογὴν πληγῶνου-
 σαν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τὰς μᾶλλον ἀναισθητοὺς ἐρά-
 σεις. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ πλείστοις τῶν Ἀγγλῶν ζω-
 γραφίζουσι διὰ τῆς ἐπιχρῶσεως (glacis) μόνον, χω-
 ρὴς προηγουμένης προπαρασκευῆς καὶ διαθέσεως χρω-
 μάτων ἀναγκαίων.

Ἐδέγησε νὰ ἐπανέλθωμεν πολλάκις ἐν τῇ Ἑθνικῇ
 Στοᾷ, διότι ἡ πρώτη ἡμῶν ἐπίσκεψις ἐγένετο τα-
 χεῖα καὶ ἀτελής.

Μήπως ἤλθομεν εἰς Λονδίνον διὰ νὰ βλέπωμεν
 εἰκόνας, ἐκτραύλαξεν ἀστείως τις Βουργούνδιος; Δέξα
 τῷ Θεῷ, τὸ Λουβρὸν μας εἶναι πλήρες.

Ἄλλος δὲ τις ἀποσυρόμενος θορυβῶδως ἔλεγεν
 πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν.

Εἰς τὸν Θεὸν μου, οἱ Ἀγγλοι αὐτοὶ δὲν αἰσθάνον-
 ται τί ἔστιν ὠραία τέχνη! Ὅποια διαφορά ὡς πρὸς
 τὴν Γαλλίαν, ὅπου δὲν ἤθελον προσφέρει οὐδὲ τέσ-
 σαρα σολῖδια δι' εὐθεμίαν τῶν εἰκόνων αὐτῶν.

Ἡ ἑθνικὴ Στοᾶ τοῦ Λονδίνου στοᾶ εἶναι ἀλη-
 θές τι πολῦτιμον κόσμημα ἐπὶ μολύβδου ἐπικεκολλη-
 μένον. Ἀλλ' ἐάν ἡ συλλογὴ αὕτη περιορίζεται καὶ
 ταπεινοῦται μόνον ὑπὸ τῆς οἰκοδεμῆς, ἐάν ἡ χώρα
 αὕτη, ἡ πλουσία καὶ γενέσους ἀπέκτησεν μουσεῖον
 μόλις πρὸ δώδεκα ἐτῶν, ἀπεδοτέον τοῦτο εἰς τὴν
 τῶν ἡθῶν ψυχρὰν αὐστηρότητα. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ

1678 απέτεμε τὰς πτέρυγας τῆς ἀγγλικῆς μούσης, ἤδη ἀναγεννωμένης καὶ ἐγειρομένης ὑπὸ τὴν ὄθη-σιν Καρόλου τοῦ Α'. Διακαοῦς τῶν ὠραίων τεχνῶν φίλου. Ὁμοίως δὲ ὁ Ἑρρίκος Α' καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἐνήργησαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, διότι αἱ θρησκευ-τικαὶ δοξασαὶ δὲν εἶχον ἔτι ἐπιρραεῖσι τὰ ἦθη τῶν ἡγεμόνων τούτων. Κάρβουλος ὁ Α' ἐπιδιώκων μετὰ ζήλου τὰς συλλογὰς, ἐκόσμησε τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ διὰ τῆς ὠραιότερας στοᾶς τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' ὁ Κρόμβελλ διεσκόρπισεν αὐτὴν, καὶ ἐπώλησεν εἰς τι-μὰς εὐτελεστάτας τὰς εἰκόνας, αἵτινες ἐπανεκάμφαν αὐτὴς εἰς τὴν ἡπειρον ἵνα πληρώσωσι τὸ Λουδρον καὶ τὴν Ἀδρηλιανὴν στοᾶν, ἣν ἡ γαλλικὴ ἐπανά-στασις διεσκόρπισεν εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τοῦ Λονδίνου συλλογὰς.

Ὁ Κρόμβελλ ὑπὸ τοῦ μίσους αὐτοῦ πρὸς πᾶν ἀ-ναμνησκὸν τὰς τελετὰς τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας καὶ τὰς βεβήλους ματαιότητας ἀντιπαθείας παραι-νούμενος, ἐπροσπάθησε νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι δὲν ἦ-δυνήθη νὰ πωλήσῃ. Ἡ Ἀγγλία ἐπικρίνει πικρῶς σήμερον τὸν εὐσεβῆ αὐτοῦ φανατισμὸν. Ἄλλ' ἡ δη-μοσία αὕτη γνώμη κατὰ τοῦ πανισχύρου ἐκείνου πνεύ-ματος, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον κραταιῶς ἐνήργησε πρὸς τὴν ὕλικὴν εὐδαιμονίαν τῆς χώρας ταύτης μοὶ ἐ-φάνη ἀείποτε ἀδικός. Τὰ ἀγγλικά ἦθη, τὰ αὐστη-ρὰ καὶ ψυχρὰ εἶναι ἔργον αὐτοῦ. Ὁ θρησκευτικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ ὁ παρεμφέρων τῆ ὑποκρισίᾳ, ἡ ἐ-ξωτερικὴ αὕτη αὐστηρότης, τὰ περιωρισμένα ταῦτα ἔθιμα ἀρμόζουσιν εἰς τοὺς Ἀγγλους, οἵτινες ὁμοίως δὲν θέλουσι ποτὲ νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ὁ Κρόμβελλ κατέστησεν αὐτοὺς τοιοῦτους. Ἡ ἀχαριστία καὶ μνη-σικακία αὕτη εἶναι ἡ τελευταία τῆς φύσεως φωνή, καὶ ἡ συγκεχυμένη καὶ πλάνος θλίψις ἰδανικῆς τιμῆς ἐλευθερίας, ἣς οὐδὲ τὰς τέρψεις, οὐδὲ τοὺς παλμοὺς ἠσθάνθησάν ποτε.

Εἶναι περίεργον νὰ κρίνωμεν συγκριτικῶς περὶ τῆς τύχης τῆς ἀναμενούσης μετὰ δύο αἰῶνας τοὺς μεγάλους νεωτεριστὰς ἐπαναστάτας. Διὸ καὶ ἐξέτασα Ἀγγλους διαφόρων τάξεων, συνομιλῶν μετ' αὐτῶν περὶ Κρόμβελλ. Ἀπέστη ὁμοίως ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ τε-λευταῖον ἐκείνου ἴχνος, καὶ ὁ λαὸς οὗτος ὁ μάλλον ἡμῶν ἐλευθερὸς ἐκλαμβάνει τὸν προστάτην ὡς δεσ-πότην ἄνευ στηλοβάτου. Ὁ Κρόμβελλ, ὡς ἐξωγράφη-σεν αὐτὸν ὁ Βοσσουέτος, εἶναι καταπληκτικὴ τις εἰ-κὼν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀγγλίας.

Περιπλέον ἡ κοινωνία αὕτη ἐνασχολουμένη ἀδια-λείπτως ἐπὶ τῶν παρόντων, ὀλίγον εὐχαριστεῖται ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀναμνήσεων, καὶ διάστημα δεκαετῆς λογιζέται παρ' αὐτῆ αἰὼν ὄλος. Ἰδοὺ δὲ τῶν λό-γων μου ἀπόδειξις. Κάτωθεν τοῦ Trafalgar-Squar, Ἐδουάρδος ὁ Α' ἀνήγγρε ποτε σταυρὸν λίθινον εἰς ἀνάμνησιν τῆς βασιλείας Ἐλεονώρας, θῆεν τὸ ὄνο-μα Charrig-Cross, δι' οὗ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ τρίτος ἐ-πονομάζονται. Βραδύτερον, ἀντικαθιστῶντες μάρτυ-ρα θεὸν διὰ βασιλείως εἰς μάρτυριον προωρισμένου, ἔθεσαν ἐκεῖ τὸν ἐπιπικρον Καρόλου τοῦ Α'. ἀνδριάν-τα, πρῶτον ἀναφανέντα ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ μετενεχθέν-τα ἐκ Γαλλίας. Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ἡ Σύγκλητος ἐπώλησεν τοῦτον εἰς τινὰ χαλκουργὸν, δια-τέξασα αὐτὸν νὰ τὸν χύσῃ, ἀλλ' οὗτος διεφύλα-ξεν αὐτὸν κρυφίως καὶ ἀπέδωκεν ἀβλαβῆ Καρόλῳ τῷ Β'. Κατέμπροσθεν τοῦ ἀνακαινισθέντος τούτου

μνημείου, καὶ ἐνώπιον τοῦ White-Hall οἱ κή-ρυκες διασαλπίζουν τὴν ἀναγόρευσιν τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. ἡ δὲ πρὸς ἀναγόρευσιν ἐκλογὴ τῆς θέσεως ταύτης διδάσκει σκληρὸν τι μάθημα εἰς τοὺς ἀναγορευομένους.

Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ ὁδὸς τοῦ Βουλευτηρίου, ἡ ἄ-γουσα εἰς Westminster, τάρον τῶν μοναρχῶν, οἵτι-νες, πορευόμενοι ἵνα στεφθῶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἔνθα ἐναποθετῆσται ποτὲ ὁ νεκρὸς αὐτῶν, ἀπάντων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῆν ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν προκατό-χων αὐτῶν ποτισθεῖσαν γῆν. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου παλα-τίου τοῦ White-Hall κερποληθέντος ἐν ἔτει 1695, δὲν ἀπολείπεται ἤδη εἰμὴ ἡ ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Α'. κτισθεῖσα τῶν ἐστιάσεων αἴθουσα, ἣς ἡ ὄροφὴ ὠραί-σται ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς τιμῆς καὶ ἐκτενοῦς τοῦ Ῥου-βενσίου εἰκόνας, παριστάσῃ τὴν ἀποθῆσιν τοῦ πρίγ-κιπος τούτου. Εἰς ἐν τῶν παραθύρων ταύτης, τῆς εἰς ἐκ-κλησίαν προτεσταντικὴν μεταβληθείσης προσηρμύσθη-σαν τὰ ἱκρία τῆς λαίμητόμου τοῦ βασιλέως Καρόλου. Τὸ συμμετρικὸν τοῦτο οἰκοδομημα ἔχει ἐπὶ τὰ μὲν παρά-θυρα πρὸς τὴν ὁδὸν, ἐπὶ τὰ δὲ πρὸς τὸν κῆπον, τὰς δὲ δύο προσόψεις ὁμοίας. Εἰς τῶν ὀδηγῶν ἡμῶν ἐδειξεν ἡμῖν τὸ ἱστορικὸν παράθυρον, διερχόμενος τὴν ὁδὸν, ὁ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐρχόμενος ἔθετεν αὐτὸ ἐκ τῆν ἀ-πέναντι πλευρᾶν, καὶ τρίτος τις ὑπέθετεν ὅτι ἦν τὸ πρὸς τὰ ὀπισθεν τοῦ αὐτώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι πάντῃ ἀπίθανον, διότι ὁ μὲν ἔκραζεν ὅτι τὸ περὶ οὗ λόγος παράθυρον εἶναι τὸ δεύτερον ὁ δὲ ὑπεστήρι-ζεν ὅτι πρὸς τ' ἀριστερὰ. καὶ ἄλλος πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ ἀγγλικὸς λοιπὸν λαὸς ἀγνοεῖ ποῦ τὸ τραγικὸν τοῦτο συμβᾶν ἐξετελέσθη, αἱ δὲ ἀναμνήσεις αὐταὶ, αἱ τοσοῦτον πᾶσαν ῥωμαντικὴν καὶ βεβήδωτὴν ψυχὴν συγκινοῦσαι, εἰσὶν ἀδιάφοροι αὐτῶ. (1) Πολλὰκις ἐ-στράφημ περὶ τὸ μνημεῖον, ζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλ-μῶν τεκμήριον τι ἡ λόγον πιθανόν. Ἡ οἰκία αὕτη εἶ-ναι τετράγωνος, ὑπὲρ δὲ τὸ πρόσγειον πάτωμα αὐ-τῆς, ὑψοῦμενον μέχρι δώδεκα ποδῶν ὑπεράνω τῆς γῆς, ἐπίκειται ὄροφῃ, περιβεβλημένη ὑπὸ θρικτοῦ, ζο-ᾶν μαρμάρινον ὑποστηρίζοντος. Τὰ παράθυρα τῆς πρῶτης ὄροφῆς περιβάλλονται ὑπὸ περιπλασιώματος· τὰ δὲ τοῦ ἐπιγείου στέφονται ὑπὸ μικρῶν τιων

(1) Ἡ τῶν Ἀγγλων αὕτη πρὸς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν ἀναμνήσεις καὶ κατορθώματα ὀλιγωρία, εἶναι μὲν κατακριτέα, οὐχ' ἦτιον ὁμοίως ἐνούμενη μετὰ τοῦ ψυ-χροῦ, ἀπαθοῦς καὶ φιλοπάτριδος αὐτῶν χαρακτήρος, παρέχει τὴν πολιτικὴν γαλήνην καὶ εὐημερίαν, τὴν χαρακτηρίζουσιν πρὸ τοσοῦτων χρόνων τὸ Ἀγγλι-κὸν ἔθνος, καὶ ἦτις ὡθεῖ αὐτὸ πρὸς αὔξιν καὶ τελειοποίησιν, ἣς θρῖον οὐ διορᾷ πλέον ὁ ὀφθαλμός. Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς φαίνεται τὴν σήμερον ὡς ἀνὴρ τέλειος καὶ νουεχῆς, βλέπων μετὰ δυσαρσεκείας καὶ περιφρονήσεως τὰς ὑπὸ τῶν ὀρμῶν τῆς ἀκρατοῦς αὐτοῦ νεότητος ὑπαγορευθείσας παρκετροπὰς τῶν καθοκόντων αὐτοῦ. Τί ὠφέλησαν, ἡ τί ὠφελούσι τὸ Γαλλικὸν ἔθνος αἱ ἀναμνήσεις καὶ λεπτομέρειαι τῶν φρικωδῶν αὐτοῦ ἐπαναστάσεων, αἵτινες, καταφλέγου-σαι τὴν ἀστατον καὶ πέραν τοῦ δένοντος φιλελευθε-ρον αὐτοῦ ψυχὴν, ὠθοῦσιν αὐτὸ κατὰ τῆς κυβερ-νήσεώς του, ἣν ἐξασθενεῖ, καὶ καταπληγῶναι τὴν πα-τρίδα του, ἣν νομίζει ὅτι ὑπερασπίζεται; Σημ. τοῦ Μεταφ.

μετόπων ἀλληλαδιαδόχως τοξοειδῶν καὶ τριγωνοει-δῶν. Τὰ τρία κεντρικά παράθυρα χωρίζονται ὑπὸ τεσσάρων δωρικῶν βρόχων κίωνων, αἱ δὲ ὀροφᾶι χωρίζονται διὰ ζώνης κεκοσμημένης, καὶ οἱ στηλο-βάται τῶν ἄνω κίωνων ἐπαναπαύονται ἐπὶ τῶν κιο-νοκράνων τῶν στηλῶν τοῦ ἰσογαίου.

Τοιαύτη λοιπὸν ἡ ἀπὸ τοῦ Βουλευτηρίου θέα τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, γενομένης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ἡ περιγραφή αὕτη ἐφαρ-μόζεται ἐπίσης εἰς τὰ πρὸς τὸ White-Hall garden ἐ-νώπια, συνιστῶντα μικρὰν ἔπαυλιν ὑπὸ δένδρων καὶ οἰκῶν περιβαλλομένην. Ἐνταῦθα εἶδον ἀποθήσκον-τα τὸν σιρ Ῥόβερτον Πήλ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κη-παρίου τούτου, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ παλατίου, βλέπει ὁ διαβαίνων πεζὸν ἀνδριάντα Ἰακώβου τοῦ Β'. παριστωμένου ὡς Καίσαρος, καὶ παρατηροῦντος πενήμιως θέσιν τινα ἣν ὁ καταβιβασ-μένος αὐτοῦ βραχίων δεικνύει διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς γῆς. Δεικνύει δὲ ὁ Ἰακώβος διὰ τοῦ δακτύλου, τὸ μέρος ἔνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐφρονεῖτο. Ἄλλὰ, ἐκ-τὸς ὅτι ἡ θέσις αὕτη εὑρίσκειται μακρὰν πολλῶν τῶν παραθύρων, δύναται τις νὰ ἀντεῖπῃ εἰς τὴν γενικω-τάτην ταύτην ἰδέαν, ὅτι ἡ ἡμικλειστός τοῦ βασιλέ-ως Ἰακώβου χεὶρ ἐσκάφη καὶ ἐκενώθη ἐσῶθεν με-τὰ τοῦ δεικνύοντος δακτύλου. Ἡ χεὶρ αὕτη, ἣς ἡ παλάμη καὶ τὰ ἔσω τῶν φαλάγγων ἀφρηθήσαν ὑ-πὸ ρινηρός, διετήρησεν, ὡς χολῆν, τὸν τύπον κυλι-νδρικοῦ τινος πράγματος, ὅπερ ἐκράτει, ἴσως σπάθης, ἡ σκῆπτρου ἡ βρόχου τῆς κυβερνήσεως. Ὁ πεπεσμέ-νος καὶ ἐπὶ ἐνὸς τῶν ῥηθέντων ἀντικειμένων στηρίζόμε-νος λιχανὸς ἐπεκτείνεται μόνον διὰ νὰ στερεώσῃ ἔ-τι μάλλον τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς κρατούμενον ἀντικει-μενον. Οὕτω λοιπὸν ἡ διὰ τοῦ Ἰακώβου Β'. κατὰ-δειξις τῆς θέσεως ταύτης εἶναι ἀνυποστήρικτος. Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς αὐτοὶ εὑρίσκοντες καὶ ἐξηγοῦντες τὴν ἀληθῆ τῆς τιμωρίας θέσιν.

Μία τῶν πιθανωτέρων ἐξηγήσεων τοῦ ἀντικειμέ-νου τούτου ὑποστηρίζει ὅτι ἡ κεφαλικὴ ἐκτέλεσις ἐ-γένετο παρὰ τὸν Τάμεσιν, καὶ ἐπομένως παρὰ τὸν κῆπον, πλησίον τοῦ ἀνδριάντος Ἰακώβου τοῦ Β'. Ἄλλὰ τὰ ἀρχαία τῆς πόλεως σχέδια μαρτυροῦσι ὅτι ἡ θέσις αὕτη ἦν τότε αὐτὴ τις τετράγωνος πανταχό-θεν κεκλεισμένη, σειρά δὲ μεγάλων οἰκοδομῶν ἀ-πέκρυπτεν ἀπὸ τῆς αἰθούσης τὴν ὄχθην τοῦ ποτα-μοῦ. Ἄλλοι δὲ πρεσβεύουσιν ὅτι πρὸς τὰ πέρατα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη ὡπῆ τις πρὸ τῆς ὁποίας ἡ-γέρθη τὸ ἱκρίωμα.

Ἐκ τῶν δύο περάτων τῆς οἰκοδομῆς ταύτης τὸ μὲν ἐρείδεται ἐπ' ἄλλων οἰκοδομῶν, συνεχόμενων μετὰ τῆς γοθικῆς πύλης τῆς μονῆς τοῦ Westmin-ster, τὸ δὲ ἐχωρίζεται διὰ στενοῦ τινος διαστήμα-τος ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ ἀρχαίου τοῦ White-Hall παλατίου.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι τὸ πλῆθος ἦν τοσοῦτον πολυάριθμον καὶ τοσοῦτον συγκινημένον, ὡς με-τὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ἠναγκάσθη ἡ κυβερνή-σις νὰ διασκορπίσῃ αὐτὸ δι' ἀποσπασμάτων ἱπι-κῶν. Ἀλλὰ τὰ πλῆθη ταῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ κι-νηθῶσι οὔτε ἐν τῇ αὐλῇ, οὔτε ἐν τῇ γωνίᾳ τῆ σπηλαιόμορφῆ εἰς τὰ ἔσχατα τῆς αἰθούσης ὑπὸ τῆς ὀρθοῦρας καὶ τοῦ τείχους τοῦ VWhite-Hall.

ΤΟΜ. Δ'. (Φυλλάδ. 84).

Εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας ὡς ἀντιστάξωμεν τὴν γνῶμην δύο ἱστορικῶν.

Ὁ Rapin-Thoiras λέγει, ὅτι ἡ ποινὴ ἐξετε-λέσθη ἐπὶ ἱκρίωματος, ἐν τῇ ὁδῷ ἀνεγερθέντος, ἀ-πέναντι τῶν ἐνωπίων τῆς αἰθούσης τῶν ἐστιάσεων. Ἡ ἑτέρα μαρτυρία εἶναι πολὺ τῆς προτέρας σα-φεστέρα· εἶναι δὲ αὕτη ἡ τοῦ Zohn-Rushworth λέγοντος ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη διεδραματίσθη ἐν τῇ ὁ-δῷ, καὶ ὅτι Κάρολος ὁ Α' ἐξῆλθεν ἐκ τῆς τῶν παραθύρων τοῦ VWhite-Hall. Ὁ δὲ μάρτυς οὗτος, ἔαν δὲν ἦτο παρῶν, τοὐλάχιστον εἶδε πιθανῶς ἐγει-ρομένην τὴν λαίμητόμον.

Εἰσερχόμενος λοιπὸν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Βουλευτηρίου ὀπισθεν τοῦ Caridh-Cross, ἀμα ἀπαντήσῃ πρὸς ἀριστερὰ τὰ ἐνώπια τῆς ἐκκλησίας VWhite-Hall, στήθι πρὸ τοῦ δευτέρου παραθύρου τῆς ἀρχαίας ταύ-της αἰθούσης. Ἐνταῦθα ἔπεσεν ἡ κεφαλὴ τοῦ Καρό-λου Στουάρτου.

Εἶναι δὲ πάντῃ ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ἐγένετο ὀπῆ τις εἰς τὸν τοῖχον· διότι τὰ παράθυρα εἰσὶ τοσοῦτον πλησίον ἀλλήλων, ὥστε δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ εὐρωσιν ἐν αὐτοῖς θέσιν πρὸς κατασκευὴν ἀρκούντος εὐρείας ὀπῆς.

Τὸ δεύτερον τοῦτο παράθυρον μάλλον προσίτον τῶν κεντρικῶν παραθύρων, καὶ ὑπὸ στηλῶν κοσμού-μενον, παρεῖχε περισσοτέρας τὰς εὐκολίας πρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ στήριξιν τῶν ἱκρίωμάτων. Ἐντεῦθεν ἡ ὁ-δὸς εἶναι μάλλον ἀναπεπταμένη, μάλλον ἔλευθερα. Ἐνὶ λόγῳ δὲ τὸ παράθυρον τοῦτο καταδεικνύεται ὡς τοιοῦτον καὶ ὑπὸ τῶν πιθανότητων καὶ ὑπὸ τῶν πα-ραδόσεων, εἰς μάλιστα τῶν ὀδηγῶν καὶ ὑπηρετῶν τῆς ἐκκλησίας μοὶ τὸ εἶδειξεν ἀδιστακτικῶς.

Ἡ ποινὴ αὕτη ἐξετελέσθη μετὰ τοσοῦτον μακρὰς βασάνους, τοσοῦτον ὠμὰς καὶ ταπεινωτικὰς τιμωρί-ας, καὶ τοσαύτην καρτερίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε κα-τέστησε μισθὴν καὶ κατεμάρανε τὴν ἠδὴ ἀναγε-νωμένην δημοκρατίαν. Ὁ λαὸς ἐσεβάσθη τὴν μνή-μην τοῦ μάρτυρος, καὶ, παρομοιάζων τὸν θάνατον τούτου, μετὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ, καθιέρωσεν αὐτὴν ὑ-πὸ τὸ ὄνομα π ἄ θ η Κ α ρ ὀ λ ο υ τ ο ῦ Α'. πρὸς αἶγρος τοῦ Ἀγγλικῆς ἔθνους. Ἄνα ἡ Βολενία, ἡ Ἰωάννα Γρέυ, ἡ Μαρία Στουάρ, ὁ Στραφόρδ καὶ ὁ Κάρολος Α' κατέλιπον πένθιμον τι ἴχνος ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης, ἔνθα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δεσμοφύλα-κος καὶ τοῦ δημίου ἀκούεται μετὰ τοσαύτης ψυχρᾶς σκληρότητος. Αἱ παρελθούσαι καὶ ἀποπτᾶσαι αὐταὶ ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις ἐπανῆλθον ἐπὶ πολὺ ἐ-νεκα τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Να-πολέοντος.

Ἴνα δὲ ὦμεν εὐθεῖς, ὡς προσθέσωμεν ὅτι καθ' ἄπκ-σαν τὴν Ἀγγλίαν δυσκόλως δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ὑπερασπιστὴν τῶν αἱματηρῶν τούτων πράξεων. Ἡ τοῦ δημοσίου γνώμη ἐξεδίκησε τὸν αἰχμαλωτὸν τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ἄλλ' ἐπεταὶ τάχα ἐκ τούτου ὅτι ἐν ἔτει 1845 διεμαρτυρήθη μετὰ τῆς ἀπονεμομένης αὐτῶ ἐνεργείας; Ὅχι· ὁ Ἀγγλικὸς εἶναι φύσει ἀδιάφορος καὶ ἥπιος πρὸς τοὺς γείτονας αὐτοῦ, ἐνὸς δὲν ἐρεθίζεται ὁ πατριωτι-σμός, καὶ δὲν διακυβεύονται τὰ ἰδιωτικά αὐτοῦ συμ-φέροντα. Ἀλλ' ὁ Ναπολέων ἦν ὁ τρομερώτερος τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ· διότι ὀλίγου δεῖν ἡ Ἀγγλία ἐπτώχευεν ἐνεκα αὐτοῦ, καὶ ἀπώλετο ἡ ἐθνικὴ αὐτῆς βιομηχανία.

Ὁν δὲ φύσει ὀλίγον στρατιωτικὸς, ὁ Ἄγγλος ἀδιαφορεῖ πρὸς πᾶν στρατιωτικὸν ἀνδραγάθημα ἢ ἰπποτικὴν γενναϊότητα. Κατὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐτοκρατορίας, τῆς ὑπὸ τῆς ἀδυσωπήτου ἀντιδράσεως τῶν συστάσεων προξενηθείσης, τὸ ἔθνος ταῦτο ἐνεθυμήθη ὅτι τὸ Ἐκατονθήμερον ἐξημίωσε τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ ἐν ἑκατομύριον κατὰ πᾶσαν ὥραν, καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔλλειμμα τοῦτο δὲν ἐπληροῦτο, δὲν κατεπραίνετο ἢ ὀργῇ αὐτοῦ. Διασάλπισον ἐνώπιον αὐτῶν τὴν δόξαν τοῦ ἔθνους σου, εὐδαίς αὐτῶν θέλει σοὶ ἀντιτείνειν, ἢ ὀργίλον θέλει σοὶ ῥίψει βλέμμα, ἀλλὰ μὴν ἐπεκτείνης χεῖρα ἐπὶ τοῦ ταμείου τῶν ἐμπόρων τούτων, ὧν ὁ πρῶτος ὑπάλληλος, καθήμενος ἐπὶ ἐπιχρυσοῦ θρανίου, ἔχει λιγὸν τινα σάκκον διὰ προσκεφάλαιον.

Ἀπὸ τοῦ VWhit-Hall ὠδήγησαν ἡμᾶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ναυαρχείου, κεκοσμημένη διὰ πολυτελείας ἀληθῶς ἐπαξίῳ λαοῦ ἀγαπῶντος τὴν οἰωπὴν, εἶπερ τι καὶ ἄλλο.

Ἄξιόλογον γεῦμα περιέμενεν ἡμᾶς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, καὶ, ἵνα ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς ἐσπέρας, εἰ ἤτερον ἀπρηδημένοι τῶν φιλοπεριηγητῶν, ἐπεσεκέρθησαν οἰνοπωλεία τινα. Ἐν Λονδίῳ δὲν ὑπάρχει, οὕτως εἶπεῖν, σωτηρία ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας, καὶ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν εὐχαριστοῦσι ποσῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐνὸς ἀγᾶμου.

Ἐπάρχουσι μέρη, ἔνθα δυνατόι τις νὰ πῆ γωρίς νὰ φάγῃ, καὶ ἄλλα ἐν εἰς τρώγῃ χωρὶς νὰ πῆ. Ἐν τῶν oysterrooms, εὐρίσκει τις ἰχθύας, ἀλλ' ὄχι κρέας. Τὰ μεγάλα οἰνοπωλεῖα εἰσὶ καλῆτερον ἐφωδιασμένα διότι δυνατόι τις νὰ γευματίσῃ ἐν αὐτοῖς μάλιστα δὲ καὶ νὰ δειπνήσῃ περὶ τὸ μεσονύκτιον, συνήθεια ἄλλως τε ἐντιμοτάτη.

Αἱ αἰθουσαι τῶν οἰνοπωλείων εὐρίσκονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν πρώτην τῶν οἰκιῶν ὁροφήν. Αἱ τράπεζαι κεκαλυμμένα ὑπὸ δέρματος ἢ ὑπὸ κηρωτοῦ διατιθενται κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ διαχωρίζονται ὑπὸ διαφραγμάτων ὕψος ἐχόντων πέντε ποδῶν, καὶ σχηματίζοντων διπλὴν σειρὰν πυξιδῶν. Ὁ Ἄγγλος ἀγαπᾷ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἡσυχίαν, ἐτι καὶ ἐν τῷ καφενείῳ εὐρισκόμενος. Ἐκαστος δὲ ὁμιλος προφυλαττόμενος ἀπὸ τῶν περιέργων βλέμμάτων, ὡς ἀπὸ ἐξωτερικῶν περισπασμῶν, πίνει μετὰ σιωπῆς καὶ καταπληκτικῷ φλέγματος. Δυνατὸν δὲ εἶπειν εἰ Ἄγγλοι ἔρχονται ἐνταῦθα ζητοῦντες τὴν μοναξίαν ἐν τῇ συναστροφῇ.

Οὕτω παρέρχεται ἡ ἐσπέρα τῶν ἡττον εὐπόρων καὶ μὴ δυναμένων νὰ μεθέξωσι τῶν πολιτικῶν δημηγύρων. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐπανακάμπτουσι κλονούμενοι οἰκαδε. — Τὰ καφνεῖα ταῦτα εἰναι πληκτικώτατα εἰς πάντα ἕξον, ἐξαιρουμένων ἐκείνων ὅσα δὲν ἔχουσι τὰ διαφράγματα. Πρὸς τὰ πέρατα τῆς αἰθούσης ἐγείρεται ἐπὶ τινος ὕψωματος, εἶδος γραφείου, ὠραίζομενον ὑπὸ τριῶν ἐμβροθῶν κυρίων ὡσεὶ κολλυβιστῶν καὶ μετὰ πολλῆς σεβαρότητος μέλαινα ἐνδεδυμένων, ἐχόντων δὲ τὸν λαίμῳ μεγαλοπρεπέστατα ὑπὸ λευκοῦ περιλαιμίου κεκαλυμμένον.

Ἄρρηξ, εἰς τῶν κυρίων τούτων κρούει τὴν τράπεζαν διὰ μικροῦ σφυρίου, καὶ τὸ πᾶν σιγᾷ, καὶ ἤχος, προομιμάζοντος κλειδοκυμβάλου, ἀκούεται, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι φιλοπάτριδες, εἰ σεβαροὶ ὡς ἀγγλικανοὶ πρεσβύτεροι, ἄρχονται τοῦ τραγῳδεῖν ἀλληλοει-

αδόχως, μετὰ μειδιήματος Ἰλαροῦ, ἄσματα τινα ἐγχώρια, ἀπομιμήματα ἀγγλο-ιταλικά, διὰ λέξεων ἢ δέων ἐκφραζόμενα, ἐν πρέπῃ νὰ κρίνωμεν ἐκ τῆς εὐθυμίας καὶ εὐχαριστήσεως μεθ' ἧς ἀκούονται καὶ τὰς ἀλλεπαλλήλους χειροκροτήσεις δι' ὧν ὑποδέχονται. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γινώσκουσι νὰ διασκεδάζωσιν ἕξποτε διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς εὐαρέστου ἐνασχολήσεως, τὰ ἄσματα ταῦτα διαδέχονται ὑπ' ἑτέρων καὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε ὥρας.

Τοιαύτη εἶναι, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς, ἡ κατάσταση τῶν καφνεῶν τοῦ Stand καὶ τῶν πέριξ τοῦ Covent-Garden ὑπάρχουσιν ἕτερα ἔχοντα ὄργανα τινα μουσικὰ, καὶ ἄλλα εἰς ἃ παριστάνονται πρὸ τῶν ἀστειῶν τῆς πόλεως ἕως καὶ δρόματα τοῦ Σακσπέρου διότι ἐν Λονδίῳ, ἔνθα τὸ θέατρον εἶναι ἐλεύθερον, δὲν ὑπάρχουσι πανταχοῦ θεάματα. Τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ παριστάνονται ὁμοίως ἐν Hay-Market, πρὸς τέρψιν τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἣτις ζημιεῖ καὶ κλαίει σχεδὸν τὸ ἔθνικόν αὐτῆς θέατρον, συρρέουσα παμπληθεῖ εἰς τὰ δύο ἰταλικά διδοντὰς παραστάσεις ἀμφοτέρω τὴν ἡμέραν καὶ ὑπερπληροῦμενα θεατῶν.

Ὁ Σακσπῆρος εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἀρχαῖος καὶ γνωστός εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον, εὐ ὁ λαὸς ἀναδείκνυται ἀνώτερος. Ἴδιον ἀνθρώπων νοημόνων καὶ φιλοκαλῶν εἶναι ἡ εὐχαριστήσις ἢ ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως ὠραίων πραγμάτων, ὡς ἢ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ὠραίων καὶ ἐπωφελῶν βιβλίων. Τὰ μετρια πνεύματα ἀναζητοῦσιν ἕξποτε τὸ ἀπὸ τῶν νεωτερισμῶν χυδαῖον θελγητρον. Ἐάν τὸ θέατρον ἦν ἐλεύθερον παρ' ἡμῖν καὶ προσίτον εἰς τὰς δυστυχεῖς τοῦ λαοῦ τάξεις, βεβαίως ὁ Μολιέρος δὲν θὰ παριστανετο ἐνώπιον ὀλιγαριθμῶν θεατῶν, ὡς ἐν τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ, καὶ ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ κρίσις τοῦ λαοῦ ἤθελε μεγάλως ἀναπτυχθῆ, τρεφομένη ἐκ τῶν ἀριστοουργημάτων τῶν μεγαλοφυῶν ἡμῶν ἀνδρῶν.

Πρὸς τὸ μεσονύκτιον τὸ πλῆθος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῶν οἰνοπωλείων, τῶν δημοσίων κήπων, τῶν θεαμάτων, τῶν ἐν ἀναπεπταμένη αἰθούσῃ κήρῶν, καὶ πληροὶ τὰς αἰθούσας τοῦ Πικκαδύλλου, τόπον ἀσχημον τῇ ἀληθείᾳ, τὰς πλήρεις χυδαίων διασκεδάσεων ὁδοῦ καὶ τὰ oyster-rooms, ἔνθα οἱ πλείστοι ἐξακολουθοῦσι νὰ τρώωσι μέχρι τῆς πρωίας. Ὅταν δὲ ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ ἀρχίσῃ νὰ ὑποφώσῃ, οἱ τῆς ἀστυνομίας ὑπηρεταὶ συναγοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῶν ἀγυῶν καὶ τῶν τριόδων τοὺς μεθύτους παντὸς φύλλου, βαβαί! καὶ πάσης τάξεως.

Ἄγνοῦ ἂν οἱ Ἄγγλοι ἀναπαύονται ποτέ· ἀλλὰ τὸ Λονδίνον δὲν κοιμάται ποσῶς. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ πόλις περιλαμβάνει 2 ἑκατομμύρια καὶ 500,000 χιλ. ψυχὰς, καὶ δὲν ἐκπληττόμεθα βλέποντες πανταχοῦ τεσοῦτον πλῆθος. Αἱ ὁδοὶ ἅπασι ὑπερπληροῦνται ἕξποτε ὑπὸ περιπλανωμένου λαοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως. Τὰ ἄλλα καὶ αἱ ἐξοχαὶ πλήθουσιν ὑπὸ περιπατούντων, τὰ μνημεῖα ὑπὸ περιέργων, εἰ κῆποι, τὰ φρούρια καὶ τὰ πέριξ τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὰ καὶ πλανωμένων περιηγητῶν, ἢ δὲ κινήσις καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἐλαττοῦται ποσῶς δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος. Οἱ Ἄγγλοι γευματίζουσι καθ' ἕλκῃ τῆς ἡμέρας τὰς ὥρας, καὶ πανταχοῦ καὶ ἀδιαλείπτως σχεδόν. Ὁ σιδηρὸς ὀργανισμὸς τῶν στομάχων τούτων συγχωρεῖ αὐτοῖς νὰ διασκεδάζωσι τὸν κόπον αὐτῶν διὰ τροφῆς ἱκανῆς νὰ

χορτάσῃ τὸν λαίμῳ λύκων καὶ λεόντων. Τὸ δὲ προσφάγιον ξανθῆς καὶ βεμβύδους τινὸς νεάνιδος δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τροφήν δύο παριστῶν ἀχοφόρων.

Ἐν τούτοις τὸ ἐργατικὸν πλῆθος συνθλίβεται καθ' ἕκαστην ἐν τοῖς ἐργοστασίαις, ὁ δὲ βίος τῶν οἰκογενειῶν εἶναι μᾶλλον οἰκουρὸς μὴ ἐξερχόμενος τῶν ὀρίων αὐτοῦ. Τίς λοιπὸν καὶ πόθεν ὁ κυμαινόμενος οὗτος λαὸς, ὁ κατακλιμυρῶν ἀδιαλείπτως τὰς ὁδοὺς ἀπασῶν τῶν

συναικιῶν, ὁ διαχεόμενος ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν καὶ καταπληρῶν χιλιάδας παντοφοριῶν καὶ ἄλλων δημοσίων ὀχημάτων, καὶ ὁ ἕξποτε πιεζόμενος καὶ ὠθούμενος ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, πόλεως πεντάκῃς μεγαλητέρας τῶν Παρισίων, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου; . . .

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΕΧΜΕΤ ΑΛΗΣ,

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἐγεννήθη εἰς Καβάλαν τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ 1182 τῆς ἐγίρας ἔτος (1739 καθ' ἡμᾶς). Νέος ἐτι ἔχασε τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰβραὴμ Ἀγᾶ, ἀρχηγὸν τῆς πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δημοσίων ὀδῶν φρουρᾶς. Ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων τοῦ Πραεῦστα, ἀρχαῖος τῆς οἰκογενείας του φίλος, υἱοθετήσας τὸν ὄρφανόν, τὸν ἀνέθρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ

Ἀλῆ Ἀγᾶ. Ὁ Κ. Λιὼν, ἐμπορὸς Γάλλος, διατρίβων ἐν Καβάλα, ἔδωκε πολλὰς δειγμάτων εὐνοίας πρὸς τὸν νέον Μεχμέτ Ἀλῆν, εὐνοίας, ἣτις ἀπαντημένη ἴσως εἰς τὰς τῆς νεότητός του ἀναμνήσεις, ἐκαλλιέργει τὸν σπόνρον τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἕξποτε διετήρησε πρὸς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος.

Εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὁ νέος Μεχμέτ Ἀλῆς παρέσχεν ἀξιολόγους ὑπηρεσίας πρὸς τὸν θετὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὴν δυσχερῆ τῶν φόρων εἰσπραξίν· οὗτος δὲ διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τεκμήριον τῆς εὐγνωμοσύνης του, τὸν ἐνύμφευσε μετὰ τινος πλουσίας συγγενούς του, ἣτις πρὸ μικροῦ εἶχε διακευθθῆ τὸν πρῶτον αὐτῆς σύζυγον.

Ἡ ἐπιδοσμή τῶν Γάλλων εἰς Αἴγυπτον ἠνάγκασε

τὴν Πύλην νὰ κάμῃ πολυαριθμὸς καθ' ἑλὴν τὴν αὐτοκρατορίαν παρασκευάς. Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ Πρα-
ούστια, λαβὼν διαταγὰς τὰ χορηγήσει καὶ οὗτος ἀ-
ριθμὸν τινα ἀνδρῶν, συνεκρότησε σῶμα τριακοσίων
ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὴν διοίκησιν ἐνεπιστεύθη εἰς
τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄλῃ Ἀγῶν. Ὁ Μεχμέτ Ἄλῃς, ὡς
ἐμπειρότερος, συνετώτερος καὶ μεγαλῆτερος, ἐπιφο-
τισθεὶς ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς Μέντωρ εἰς τὸν τῆς
παιδικῆς του ἡλικίας φίλον, ἀνεδέχθη μετὰ προθυ-
μίας ἀποστολὴν, ἥτις ἀναμφιβόλως ἤθελε παρέξει εἰς
αὐτὸν εὐκαιρίας καταλλήλους πρὸς ἀπόκτησιν πλού-
του.

Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐκστρατείας ὑπῆρξαν δυσχερεῖς,
διότι δι' ἀτῶντων κόπων ὁ μικρὸς τοῦ Ἄλῃ Ἀγῶ
στρατὸς, συναθροισθεὶς ἐξ ἑλῶν τῶν ἐθελοντῶν τῆς
Μακεδονίας, ἀπῆντησε τὸν στόλον τοῦ καπετὰν
πασᾶ κατὰ τὸν ὄρμον τῆς Μαρμαριζῆς εἰς Καρα-
μανίαν. Ἀποβιβάσθεις ἀκολούθως ἐπὶ τῆς πλησίον
νήσου Ἀβουκίρ, ὁ τουρκικὸς στρατὸς, προσεβλήθη
μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες ἔφερον αὐτὸν
εἰς ἐσχάτην ἀμχανίαν. Ὁ Ἄλῃ Ἀγῶς δυσαρστη-
θεὶς ἐκ τοῦ ἀτυχῆματος τούτου τῆς πρώτης αὐτοῦ
ἐπιχειρήσεως, παρήτησε τὸν στρατὸν κ' ἐπέστρεψεν
εἰς Καβάλαν παρα τῇ πατρὶ, ἀναθέσας τὴν διοίκη-
σιν τῶν Μακεδόνων του εἰς τὸν Μεχμέτ Ἄλῃν, ὅς τις
διαπρέψας ἤδη κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην διὰ τε
τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς δξυνοίας
αὐτοῦ, ἔμεινεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ὅταν οἱ Γάλλοι
ἀπεσύρθησαν αὐτῆς. Προαχθεὶς δὲ βαθμηδὸν καὶ κατ'
ὀλίγον εἰς βαθμὸν μπίν-μπασσι (χιλιάρχου), καὶ
τοῦ καπι-μπουλοὺκ-μπασσι (ἀρχιστυνόμου τοῦ
παλατιοῦ), εἴλκυσε τὴν εὐνοίαν καὶ ἐμπιστοσύνην
τῶν κυβερνῶντων, οἵτινες, πλουτίζοντες αὐτὸν διὰ
τῶν δώρων τῶν, ἤρχισαν νὰ τὸν κάμωσι γνωστὸν
εἰς τὸν διδάνιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐὰν οἱ βέϋδες τῶν Μαμελούκων, καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ
Σουλτάνου ἀπεσταλμένοι πασάδες ἤνωσαν ἐπ' ὀλίγον
τὰς δυνάμεις αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου
ἐξωσιν τῶν Γάλλων, τῶν κοινῶν αὐτῶν ἐχθρῶν, ἡ
ἕρις ὁμοῦ καὶ τὸ ζήτημα τῆς κυριαρχίας τῆς χώρας
διέλυσε τὴν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου σχηματισθεῖσαν
ἐνεῖνην συμμαχίαν. Ἐν τούτοις ὁ Μεχμέτ Ἄλῃς
ἐγνώριζε νὰ ὠφελητῆται ἀρκούντως ἐκ τῆς θέσεως
ταύτης τῶν πρῶν συμμάχων. Ἐχων φήμην ἀνδρὸς
γενναίου καὶ ἐπιτηδείου εὐκόλως ἠδυνήθη νὰ συνα-
θροίσῃ πολυαριθμὸν σῶμα. Ἄλθαν ἄλλων, ληστῶν καὶ
τυχοδιωκτῶν παντοδαπῶν ἐτοιμῶν πάντοτε νὰ ἐκ-
μισθώσωσιν ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ τυχόντος. Ὁ Μεχμέτ
Ἄλῃς ὑπέξέκαε τὴν ἔριν τῶν κομμάτων, ἔσπειρε
τὴν διχνοίαν μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν, καὶ
ἤξευρε νὰ κερδαίνει διὰ τῶν φιλοφρονήσεων αὐτοῦ
καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ σέβας διὰ τῆς ἐπιβροχῆς, ἣν ἀπέ-
κτησεν πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους αἱ ὑποσχέσεις κερ-
του δὲν ἠπάτησαν ποτέ. Ἐζήτησε πρὸ πάντων νὰ
δέσῃ τοὺς Σεικὰς καὶ τοὺς οὐλεμάδες, φαινόμενος αὐση-
ρότατος τηρητῆς τῶν ἐντολῶν τῆς ὀρησκείας. Κερ-
δήσας λοιπὸν τὴν πίστιν τῶν Σεικῶν ὡς καὶ τοῦ
λοιποῦ λαοῦ ἀπηυδυσμένου ἐκ τῶν αἰωνίων ταρα-
χῶν καὶ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀταξίας τῆς Κυβερνή-
σεως, ἥτις μόνῃ ἠδύνατο νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ἡσυχί-
αν, διήγειρε κρυφίως στάσιν. Ὀλίγαί ἡμέραι ἤρ-
κσαν εἰς αὐτὸν, ὑπὸ τοῦ λαοῦ βοηθούμενον. ἵνα

κατασταθῇ κύριος τῆς πόλεως. Ἡ Πύλη ἤναγκά-
σθη νὰ ἐπιχωρήσῃ τὴν ἐπανάστασιν ταύτην μετὰ
πολλὰς ἀλλὰ ματαιὰς προσκλήσεις τῶν πασάδων
εἰς τὰς θέσεις των, οἵτινες οὐδ' ἔχνος τῆς ἐξουσίας
των ἠδυνήθησαν νὰ δεῖξουν πρὸς αὐτὸν· καὶ ὁ Μεχ-
μέτ Ἄλῃς ἔλαβε τὴν 13 Μαΐου τοῦ 1805 τὸ φερ-
μάνιον τῆς ἐξουσίας. Ἐν τούτοις δὲν ἤρξε κατὰ
τὸ διάστημα ἐπτὰ ἑλῶν ἐνιαυτῶν εἰμὴ τῆς κάτω
Αἰγύπτου, ὡς κατεχομένης τῆς ἀνω ὑπὸ τῶν βέϋ-
δων τῶν Μαμελούκων ὁ Μεχμέτ Ἄλῃς, ἤδη εἰς ἡ-
λικίαν τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἔσχε τὴν ὑ-
πομονὴν νὰ μάθῃ τὴν γραφὴν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν,
λαβὼν τὰ πρῶτα μαθήματα ὑπὸ τινος δούλου τοῦ
χαρμαίου του.

Ἡδὴ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἤρχισε νὰ κραταιοῦται,
δετὴν 17 Μαρτίου τοῦ 1807, οἱ Ἄγγλοι ἀπέ-
θησαν εἰς Αἴγυπτον, ὑπὸ βέϋδων προσκληθέντες.
Ἄλλὰ δὲν διέμεινον ἐπὶ πολὺ· ἡ δὲ ἐξωσις αὐτῶν
εἶναι μία τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Μεχμέτ Ἄλῃ, καθ'
ἣν ἀνέπτυξε μεγίστην εὐφρίαν καὶ ἐπιτηδείτητα.
Ἡ παρουσία ὁμοῦ τῶν Ἄγγλων ἐνεθάρρυνε τοὺς βέ-
ϋδες καὶ ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας αὐτῶν. Διὰ τῶν
βραδουργιῶν των ἐξεβράχῃ εἰς αὐτὸν τοῦ πασᾶ τὸν
στρατὸν ἐπανάστασις σοβαρὰ καὶ ἱκανὴ νὰ φεβήσῃ
αὐτὸν, βλέποντα ματαιομένους ἐν μιᾷ στιγμῇ τοὺς
καρποὺς πολυχρονίων ἀγῶνων καὶ ἐπιχειρήσεων. Κα-
τορθώσας διὰ πολλῶν θυσιῶν νὰ κατευνασῇ τὴν τρι-
κυμιώδη ἐκείνην ἐπανάστασιν, ἐννόησεν ὅτι ἀδύνατον
ἦτο πλέον νὰ ὑπάρξῃ ἀναχωρῆ μετὰ αὐτοῦ καὶ
τῶν Μαμελούκων. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ καταστρέψῃ
αὐτοὺς διὰ τοῦ πολέμου, ἀπεφάσισεν ἐνδυνεῖσαι τὴν
ἀλωπεκὴν νὰ καταστρέψῃ αὐτοὺς διὰ τῆς πανουργίας.
Τῇ ὄντι διεπραγματεύθη μετ' αὐτῶν, καὶ ἤξευρε
νὰ ὑποκρίνηται τοσοῦτον ἐπιτηδείως τοὺς ἀπίστους αὐ-
τοῦ σκοποὺς, ὥστε προσεῖλκυεν εἰς τὸ Κάϊρον ἅπαν-
τας σχεδὸν τοὺς βέϋδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἵνα ἀφαι-
ρέσῃ πᾶσαν ὑπόψιν, τοὺς ἀπέδωκε τὰ ἀγαθὰ των,
καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπῆ δῶρα. Τὴν δὲ
11 Μαρτίου 1811 προσεκάλεσεν αὐτοὺς ἅπαντας εἰς
τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Καίρου, ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς
τὴν ἀναχώρησιν ἐνὸς τῶν υἱῶν του πορευομένου εἰς
Ἀραβίαν πρὸς καθυπόταξιν τῶν Οὐαβιτῶν. Μόλις δι-
έβησαν οὗτοι τὴν πόλιν τῆς ἀκροπόλεως, καὶ ἡ
πύλη ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῶν, καὶ πάντες ἀπηνῶς
ἐτουφεκίσθησαν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν τειχῶν. Διὰ τῆς
προδοσίας ταύτης ὁ Μεχμέτ Ἄλῃς ἀπηλλάγη τῶν
ἀντιπάλων του, καὶ διέμεινεν ἐπὶ τέλους κύριος τῆς
Αἰγύπτου.

Ἡγεμονεύσας δὲ εὐκλεῶς μέχρι τοῦ 1848, διὰ τὸ
βαθὺ γῆράς του, ἀπέθεσε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν υἱὸν του
Ἰβραὶμ Πασᾶν, τελευτήσαντα μετ' οὐ πολὺ, μετὰ τὸν
πατέρα αὐτοῦ, ὥστε ἡ ἀντιβασιλεία μετέβη εἰς τὸν Ἀ-
βάζ-πασᾶν, ἐκχρονον τοῦ Μεχμέτ Ἄλῃ, τὸν καὶ ἤδη ἡ-
γεμονεύοντα.

A. I.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΙΚΩ, ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

—ο—

Τῇ 1807 ἔζη εἰς Παρισίους ὑποδηματοποιὸς τις τὴν
τέχνην, ἀνευ ἐργαστηρίου, Φραγκίσκος Πικῶ ὀνομαζό-
μενος. Ὁ πτωχὸς αὐτὸς νέος ἀρκούντως χαρῆς, ἦτον
εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ συζευχθῇ κόρην τινα εὐμορφον καὶ θελ-
κτικὴν. Ὁ Φραγκίσκος λοιπὸν μετὰ τοιαῦτα ὠραία σχέδια,
καὶ τὰ τῆς ἐορτῆς ἐνδεδυμένος, ἀπέρχεται εἰς καφε-
πώλην τινα, ἰσοβάθμον καὶ ὀμῆλικά του μὲν, ἀλλ' εὐ-
πορώτερον αὐτοῦ καὶ γνωστὸν διὰ τὴν ιδιότητά του
ζηλοτυπίαν πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν εὐτυχοῦν.

Ὁ Μαθίας Λουπιάνος, γεννημένος εἰς Νίμην, ὡς καὶ
ὁ Πικῶ, εἶχεν εἰς Παρισίους καφεπωλεῖον λίαν συ-
χναζόμενον, πλησίον τῆς πλατείας Sainte-Opportune.
Ἦτον ἤδη χῆρος, μετὰ δύο τέκνα ἐκ τῆς μακαριτίδος.
Τρεῖς δὲ συνήθεις γείτονες αὐτοῦ ἐκ τῆς περιφερείας
τῆς Γάρης, καὶ γνώριμοι τοῦ Πικῶ, εὐρίσκοντο ἐκεῖ.
— Καὶ τί εἶν' αὐτὰ; λέγει ὁ οἰκοκύριος· ὦ! ὡς
γαμφρὸς ὀμοιάζεις Πικῶ, θὰ ἐλεγέ τις ὅτι θὰ χορεύ-
σῃς τὴν las treilhas (δημῶδη παντομίμαν τοῦ συρμού
εἰς τὴν κάτω Λαγγεδόκην).

— Κάτι καλῆτερον θὰ κάμω, ἀγαπητὲ Λουπιάνε·
ὕπανδρεύουμαι.
— Καὶ ποῖαν ἐδιάλεξες, ἠρώτησεν εἰς τῶν ἀκροα-
τῶν, Ἄλλοτ' ὄνοματι.

— Ὅχι βέβαια τὴν δευτερότοκον τῆς πενθερᾶς σου,
διότι εἰς ἐκείνην τὴν οἰκογένειαν, εἶναι τόσον ἄτεχνοι.
Τότε πάντες παρατηροῦσιν ἀλλήλους, καὶ τῶντι τὸ
γνώφαλον τοῦ Ἄλλοτ' εἶχε ἐν σκάλωμα· οἱ δὲ φιλο-
σκόμιμονες πλησιάζουν τὸν παλαιὸρράκτην.

— Ἄφες τοὺς χορατάδες, εἶπεν ὁ καφεπώλης· ποῖαν
παίρνεις, Πικῶ;
— Τὴν λὰ δὲ Βιβροῦ!
— Τὴν πλουσίαν Τερέζαν;
— Τὴν ἰδιάν.
— Ἄλλ' αὐτὴ ἔχει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα, ἀνα-
κράζει ὁ καφεπώλης ἐκπεπληγμένος.

— Θέλω τὴν ἀνταμίψει μ' ἔρωτα καὶ εὐτυχίαν. Λοιπὸν,
κύριοι, σὰς προσκαλῶ εἰς τὴν τελετὴν, διὰ τὸ Saint-Leu,
καὶ εἰς τὸν χορὸν μετὰ τὸ τραπέζι τοῦ γάμου, εἰς τὸ
ἀγροτικὸν χορευτήριον, εἰς τὰ ἄλση τῆς Ἀφροδι-
της, ὀδῷ Ἀρκτων, εἰς τὸν Κ. Λατιγνάκ, χοροδιδά-
σκαλον, πέμπτον πάτωμα.

Οἱ τέσσαρες φίλοι μόλις δύνανται ν' ἀποκριθῶν λέ-
ξεις τινὰς ἀσαφεῖς, καταπλαγέντες ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ φίλου των.

— Καὶ πότε ὁ γάμος; ἠρώτησεν ὁ Λουπιάν.
— Τὴν ἐρχομένην τρίτην.
— Τὴν τρίτην;
— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ καταδεχθῆτε, καὶ καλὴν ἐν-
τάμωσιν· τώρα ὑπάγω εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ ἀπ' ἐκεῖ
εἰς τὸν Δήμαρχον. (Αὐτὸς ἐξέρχεται, οἱ δὲ ἄλλοι θεω-
ροῦνται μεταξύ των.)

— Εὐτυχὴς εἶναι αὐτὸς ὁ διαβολεμένος;— Μαγικὰ
ἐκάμεν.— Μίαν τοιαύτην κόρην ὠραίαν καὶ πλουσίαν!
— Εἰς ἕνα παληποδηματῶν!— Καὶ τὴν τρίτην ὁ γά-
μος! -- Ναὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

— Στοιχηματίζω εἶπεν ὁ Λουπιάν, νὰ ἀναβάλλω
τὸν γάμον;— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσεις;— Ἄ! χορα-
τεύεις.— Καὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλετε;— Νοστιμοτάτη ἀ-
στειότης σὰς φαίνεται. . . ὁ ὑπαστυνόμος θὰ νὰ ἔλ-
θῃ. . . θὰ εἰπῶ ὅτι ὑποπτεύομαι τὸν Πικῶ ὡς κατά-
σκοπον τῶν Ἀγγλων, τὸ καταλαμβάνετε; Λοιπὸν θὰ
τὸν ζητήσουν, θὰ τὸν ἀνακρίνουν, αὐτὸς θὰ φοβηθῇ,
καὶ δι' ὀκτὼ ἡμέρας τοῦλάχιστον ὁ γάμος θὰ
μένῃ.

— Λουπιάνε! εἶπεν ὁ Ἄλλοτ', αὐτὸ εἶναι κακὸν
παιγνίδι, σὺ δὲν γνωρίζεις τὸν Πικῶ! . . . εἶναι ἀξιος,
ἂν καταλάβῃ τὴν παγίδα, νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ.

— Αἱ δ' αὖ εἶπον οἱ ἄλλοι, πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν
ταῖς ἀποκρεαῖς.

— Ὅσον θέλετε, ἀλλὰ σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι δὲν εἶμαι
τῆς γνώμης ταύτης, καθεὶς κατὰ τὴν ὄρεξιν του.

— ὦ! ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ καφεπώλης παροξυν-
θεὶς, δὲν θαυμάζω δι' ὅσα ἐπαθες, εἶσαι ἕνας ἀναν-
δρος καὶ ὑποκριτής.

— Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ σὺ ἕνας φθονερός.
Ἐγὼ θὰ ζήσω ἡσυχος, ἀλλ' ἐσὺ θὰ χαθῆς, δυστυχισμέ-
νε, καὶ καλὴν νύκτα.

Ἄμα οὗτος ἔστρεψε τὰ νῦτα, ἡ τριάς ἐνεθάρρυνθη
νὰ πραγματοποιήσῃ τοιαύτην ἀστείαν ἰδέαν, ὁ δὲ
Λουπιάν, ὁ ἐπινοήσας τὸ σχέδιον, ὑπόσχεται εἰς τοὺς
δύο φίλους του νὰ τοὺς διασκεδάσῃ ἕως νὰ σκάσουν ἀ-
πὸ τὰ γέλοια. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μετὰ δύο ὥρας, ὁ
ὑπαστυνόμος ἀκροασθεὶς τὰς φλυαρίας τοῦ Λουπιάν ἤρχι-
σε νὰ λαμβάνῃ μέτρα ἐπαγρυπνήσεως. Ἀφ' ὅσα ἤκουσε
συντάττει ἐπίσημον ἐκθεσιν κατὰ τοὺς τύπους, καὶ τὴν
διευθύνει εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀρχήν.

Ἡ ὀλεθρία καταμήνησις φθάνει εἰς τὸν δοῦκα Ῥο-
βίγον, καὶ συμπίπτει νὰ ἔχῃ σχέσιν μετὰ ἀνακαλύψει
τινὰς ἀφορώσας τὴν ὀλαγωγίαν τῆς Βανδέας. Οὐδε-
μία ἀμφιβολία πλέον ὅτι ὁ Πικῶ εἶναι ὄργανον μετα-
ξὺ τῶν δύο γειτόνων, καὶ τὸν ὑπολαμβάνουσιν ὡς ἐπί-
σημον ἄτομον, διότι τὸ πτωρῖν ἔργον του ὑποκρύπτει
εὐγενῆ τινα ἐκ Λογγεδόκης. Ἐν βραχυλογίᾳ, τὴν νύ-
κτα τῆς κυριακῆς πρὸς τὴν δευτέραν ὁ Πικῶ ἀπάγεται
ἐκ τοῦ δωματίου του τόσον μυστηριωδῶς, ὥστε κανεὶς
δὲν τὸν εἶδεν ἀναχωροῦντα, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέ-
ρας πᾶν ἔχνος περὶ αὐτοῦ ἐξηλείφθη, διότι καὶ συγ-
γενεῖς καὶ φίλοι τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ εἰδησιν ἀδυ-
νατοῦν νὰ λάβουν, καὶ πλέον δὲν ἔγεινε λόγος.

Ὁ καιρὸς παρέρχεται, φθάνει τὸ 1814, ἡ αὐτοκρα-
τορικὴ κυβέρνησις πίπτει, καὶ ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Φε-
νεστρέλ καταβαίνει τὴν 15 Ἀπριλίου ἄνθρωπός τις
κεκυρωμένος ὑπὸ τῆς κακουχίας, καὶ γεγηρακῶς
μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας ἢ τοῦ χρόνου. Πλέον τοῦ
ἡμίσεως αἰῶνος θὰ ἔλεγον ὅτι ἐξῆσεν εἰς ἐπτὰ ἔτη.
Κανεὶς δὲν θέλει τὸν ἀναγνωρίσει, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν ἀνε-
γνώρισεν ἑαυτὸν, ὅτε, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ εὐτέλες
ξενοδοχεῖον τοῦ Φενεστρέλ, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ κά-
τοπτρον.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐν τῇ εἰρῆκῇ του ἀπεκρίνε-
το εἰς τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ Ἰωσήφ Λοῦχερ, ὡς

οὐδὲ μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῆς διετέλεσε παρά τι μιλανῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκ Μιλάνου. Ἀναγκαστικῶς οὗτος διέτι οἱ συγγενεῖς του τὸν ἐγκατέλιπον, διὰ τὰ νύμεται τὰ εἰσοδήματα τῆς μεγάλης περιουσίας του, δὲν τοῖς ἀφῆσε μῆτε ὅσα κεφάλαια κατέχει εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἀμβούργου, μῆτε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔθεσεν εἰς τὴν τῆς Ἀγγλίας. Πρὸς τούτοις ἐπώλησε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν κτημάτων του εἰς τινὰ μεγιστάνη τῆς Ἰταλίας, ἢ δὲ πώλησις ἐγένετο ἐπὶ ἰσοδῶν προσόδῳ πληρωτέᾳ εἰς τραπεζίτην τοῦ Ἀμστερδάμου ἐπιφορτισμένον ἢ ἀποστέλλη τὸ ποσὸν εἰς τὸν πωλητήν.

Αὐτὸς ὁ εὐγενὴς ἰταλὸς ἀποθανὼν τὴν 4 Ἰαννουαρίου 1814 ἄφησε ἀποκλειστικὸν κληρονόμον περιπού ἐπὶ ἑκατομμυρίων κτημάτων ἐλευθέρων τὸν Ἰωσήφ Λουίσερ, ἀνακαλύψας προσέει αὐτῷ τὸ μυστήριον θησαυροῦ τινὸς περιέχοντος 120 χιλιάδων ἀδάμαντας ἐμπορικῆς ἀξίας, καὶ τοῦλάχιστον τρία ἑκατομμύρια εἰς νομίσματα διάφορα, ἦτοι φλωρία Μιλάνου, φιορίνια βενετικά, διπλᾶ δουλβόνια Ἰσπανικὰ, λουδοβίκια γαλλικὰ, γκυνέας ἀγγλικὰς κλπ.

Ὁ Ἰωσήφ Λουίσερ ἐλευθερωθεὶς τέλος, ὠδύεν ἐν τάξει εἰς Τουρίνον, ἔφθασεν εἰς Μιλάνον, καὶ ἐμφρόνως διεξαγαγὼν τὰς ὑποθέσεις του μετὰ τινος ἡμέρας ἐγένετο κάτοχος τοῦ ζητουμένου θησαυροῦ, ἠδύνη μὲν εἰς ἀπερίωτον ἀρχαίῳ πετραδίῳ, καμῶν ἀξιολόγων, ὁ δὲ πρῶτος ἀξίας. Ἀπὸ Μιλάνου ὁ Λουίσερ διευθύνθη εἰς Ἀμστερδάμον, εἰς Ἀμβούργον καὶ ἀκολούθως εἰς Λονδίνον, συλλέξας ἱκανὰ πλοῦτη εἰς τὴν ἔδοιοριαν τῆς αὐτῆς, ὥστε καὶ βασιλικὸν ταμεῖον νὰ πληρώσῃ. Ὁ Λουίσερ διδάχθεις ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ κυρίου του τὰ μυστηριώδη ἐλατήρια τῆς κερδοσκοπίας, διεχειρίσθη τοσοῦτον ἀσφαλῶς τὰ χρήματά του, ὥστε, ἐπιπλαξέμενος ὡς ἀποθεματικὰ τὰς ἀδάμαντας του καὶ ἐν ἑκατομμύριον εἰς χαρτονομίσματα, ἀπέκτησε πρόσδον ἐξικοσίων χιλιάδων φράγκων πληρωτέαν κατὰ μισθὸν ἀπὸ τὰς Τραπεζῶν Ἀγγλίας, Γερμανίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Τούτων γενομένων, ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους ὅπου ἐφθασε τὴν 15 Φεβρουαρίου 1815 μετὰ ὅκτω ἐτῶ ἀκριβῶς ἀπ' ἧς ἡμέρας ὁ ἀτυχῆς Φραγκίσκος Πικῶ εἶχε ἀναληθῆ, θά ἦτο δὲ τῶρα τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν. Ὁ Ἰωσήφ Λουίσερ ἅμα ἐπάτησεν εἰς Παρισίους ἐπεσε κληρῆς, καὶ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συνοδείαν οὐδὲ ὑπηρέτας, μετακινήθη εἰς τὴν μισθωτὴν νοσοκομεῖον. Ἐπιστρέψαντος τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Λουίσερ ἠσθάνει ἀκόμη, καὶ ἐξηκολούθει οὕτως ἔχων, ἐνόσω ὁ αὐτοκράτωρ διέμεεν ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλ' ὅταν ἡ δευτέρα μεταπολίτευσις ἐφάνη δὲ ἐμέλλε νὰ στερεώσῃ τὴν μοναρχίαν τοῦ Λουδοβίκου 18ου, ὁ κληρῆς ἄφησε τὸ νοσοκομεῖον καὶ μετέβη εἰς τὴν συνοικίαν Saint Oppertune ὅπου ἔμαθε τὰ ἐξῆς.

Τὸ 1807 κατὰ μῆνα Φεβρουάριον ἐγίνε πολλὸς κρότος περὶ τῆς ἀπουσίας ὑποδηματοποιῶν τινος, νέου τιμίου καὶ ἐγγύς ὄντος τοῦ νῦν συνάφῃ γάμον πλούσιον. Ἀσειότης τριῶν φίλων κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν του, αὐτὸς δὲ ὁ ταλαίπωρος ἐφυγεν ἢ ἀπῆχθη, διότι δὲν ἔμαθε κανεὶς τί ἀπέγεινεν. Ἡ μνηστῆ του τὸν ἐπερίμενε δύο ἐτη, καὶ τέλος ἀπαυδήσασα ἀπὸ τὰ δάκρυά της συνεζεύχθη τὸν Λουπιάν, ὅστις διὰ τῆς ὑπανδρείας ταύτης προαχθῆς κατέειχε σήμερον κατὰ τοῦ Βουλευτῆριον τὸ μεγαλύτερον πρῶτον καὶ τὸ μᾶλλον συγκαζόμενον καφενεῖον τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἰωσήφ Λουίσερ ἠκουσεν ἀδιαφόρως δῆθεν τὴν ἰσορίαν ταύτην, ἠρεύνησεν ἐν τούτοις περὶ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ἀστεϊότητος των ἐπροξένησαν τὴν ὑποτιθεμένην δυστυχίαν τοῦ Πικῶ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐνθυμοῦντο πλέον.

— Ὑπάρχει ἐντοσοῦτω, ὑπέλαβε τις τῶν ἐξεταζομένων παρὰ τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος, κάποιος Ἀντώνιος Ἀλλοῦτ, ὅστις ἐκαυχῆθη ἐνώπιόν μου διὲ γνωρίζει ἐκείνους διὰ τοῦς ὁποίους λέγετε.

— Ἐγνώρισά κάποιον Ἀλλοῦτ εἰς Ἰταλίαν ἦτο δὲ ἐκ Νίμης.

— Αὐτὸς ὁ Ἀλλοῦτ μ' ἐδάνεισεν ἑκατὸν σκουδα, καὶ μ' εἶπε νὰ τ' ἀποδώσω, καθόσον ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὸν ἐξαδέλφον τοῦ Ἀντώνιον.

— Ἡμπορεῖτε νὰ τῷ στείλητε εἰς Νίμην τὴν ποσότητα, ὅπου καὶ ἀπεσύρθη.

Τὴν ἐπαύριον ταχυδρομικὸν ἀμάξιον, προπορευομένον ταχυδρόμου ἐπὶ ἀδροτῆτι πληρωμῆ, ἐπέτα μᾶλλον ἢ ἐτραχεν ἐπὶ τῆς εἰς Λυὸν ἀγούσης ὁδοῦ. Ἐκείθεν ἢ ἀμαξία ὠδύσε περὶ τὸν Ῥοδανὸν πρὸς Μασσαλίαν, διήλθε, καὶ παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀβδῶς τις Ἰταλὸς κατέβη τῆς ἀμαξίας πρῶτην φορὰν ἀφ' ἧς ἦρχισε τὴν ὁδοπορίαν.

Ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίδιον καὶ ὑπῆγεν εἰς Νίμην εἰς το γνωστότατον ξενοδοχεῖον τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐκεῖ ἐξέτασεν ἀδιαφόρως ποῦ εὐρίσκειτο ὁ Ἀντώνιος Ἀλλοῦτ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε λίαν κοινὸν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, πολλά οἰκογένειαι τὸ ἔχουσι, διάφοροι κατὰ τὸν βαθμόν, τὴν κατάστασιν καὶ τὴν θρησκείαν. Πολλὲς καιρὸς παρῆλθεν ἕως ὅτου ὁ Ἀβδῶς Βαλζίνης ἀπαντήθει τὸ ζητούμενον ἄτομον, καὶ μάλιστα διὰ νὰ λάβῃ στενὴν σχέσιν μὲ τὸν Ἀντώνιον Ἀλλοῦτ.

Κατορθώσας ταῦτα, τῷ ἐδιηγήθη, ὅτι, ἐνῶ ἦτο φυλακισμένος εἰς τὸ φρούριον τοῦ Λυγῶ ἐν Νεαπόλει, διὰ πολιτικὸν κακούργημα, εἶχε σχετισθῆ μετὰ τινὰ καλὸν σύντροφον, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου πολλὰ ἔλυπετο, συμβάντα τὸ 1811.

— Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, λέγει αὐτὸς, ἦτο νέος ἡλικίας περὶποὺ τριάκοντα ἐτῶν, ἐξέπνευσε δὲ κλαίων ἀκόμη, ὡς ἀποστερηθεὶς τὴν πατριδα του, ἀλλ' ἐσυγχώρησε ἐκείνους κατὰ τῶν ὁποίων εἶχε παραπόνον. Αὐτὸς ἦτον ἐκ Νίμης καὶ ὀνομαζέτο Φραγκίσκος Πικῶ.

Ὁ Ἀλλοῦτ ἀνέπεμψε κραυγὴν, ὁ δὲ Ἀβδῶς ἐκστατικὸς τὸν ἐθεώρησε.

— Γνωρίζετε λοιπὸν ὁ ἴδιος αὐτὸν τὸν Πικῶ; εἶπεν εἰς τὸν Ἀλλοῦτ.

— Ἦτον ἓνας τῶν καλῶν μου φίλων. . . . μακρὰν ἀπῆλθε ν' ἀποθάνῃ ὁ δυστυχῆς. . . ἀλλ' ἐμάθετε τὴν αἰτίαν τῆς κρατήσεώς του;

— Καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἐγνώριζε, καὶ ἀπὸ τοῦς τόσους ὄρκους του δὲν ἀμφίβαλλον πλέον εἰς τοῦτο.

Ὁ Ἀλλοῦτ ἐστῆναξεν, ὁ δὲ Ἀβδῶς ἐπανέλαβεν.

— Ἐνόσω ἐζῆσε μία μόνον ἰδέα τὸν ἐπησχέλει, διότι, καθὼς ἔλεγεν, ἤθελε παραχωρήσει τὴν ἐν τῷ παραδείσῳ θέσιν του εἰς ὅν τινὰ ἤθελε τοῦ ὀνομάσει τὸν αὐτοῦργον ἢ τοῦς αὐτοῦργους τῆς κρατήσεώς του, ὡς αὐτὴ ἡ ἔμμονος ἰδέα του τὸν ἐνέπνευσε τὸν ἀλλόκοτον ὄρον τῆς διαθήκης του. Ἀλλ' ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σὲ εἴπω, ὅτι ὁ Πικῶ εἰς τὴν εἰρκτὴν εἶχε κάμει σημαντικὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τινὰ Ἀγγίλον συνδεσμώ

την του, ὅστις ἀποθνήσκων ἄφησεν ἀδάμαντα τινὰ ἀξίας 50 χιλιάδων τοῦλάχιστον φράγκων.

— Πολλὰ εὐτυχῆς ἐστάθη ἀνεκράξεν ὁ Ἀλλοῦτ, 50 χιλιάδες φράγκα εἶναι μία περιουσία.

— Ὅτε ὁ Φραγκίσκος Πικῶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν εἰς τὰ λοιπῶν, μ' ἐκάλεσε καὶ μ' εἶπε: τὸ τέλος μου θὰ εἶναι εὐχάριστον, ἀν μ' ὑπόσχεθῆς νὰ ἐκπληρώσῃς τὰς θελήσεις μου, μὲ τὸ ὑπόσχεσάι;

— Τὸ ὁμῶν, καλῶς πεπεισμένος, ὅτι δὲν ὄ' ἀπαίτησεις νὰ πράξῃ τι ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς θρησκείας.

— Ὡ! τίποτε βέβαια, ἀκουσόν με καὶ θὰ κρίνεις: δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνων, οἵτινες με κατήνησαν εἰς αὐτὸν τὸν ἄδην, ἀλλ' ἀποκάλυψίς τις διὰ φωνῆς τοῦ Θεοῦ με εἰδοποίησεν, διὲ συμπατριώτης μου τῆς ἐκ Νίμης Ἀντώνιος Ἀλλοῦτ, γνωρίζει τοὺς συκοφάντας μου. Ὅταν ἐλευθερωθῆς εὔρε τον καὶ δώσε τῷ ἐκ μέρους μου τὸν ἀδάμαντα, τὸν ὁποῖον ὁ ἀγαθὸς Σιρ Ἐρβερετ Νεβιδόν μ' ἐπέσπερεν, ἀλλ' εἰς τοῦτο θέτω ὄρον τινὰ, ἦτοι ἅμα λάβῃ τὸν ἀδάμαντα τούτον καὶ σὲ διαπιστευθῆ τὰ ὄνόματα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θεωρῶ ὡς δολοφόνους μου. Ἀφ' οὗ σὲ τὰ γνωστοποίησῃ, καὶ ἔλθῃς εἰς Νεάπολιν καὶ νὰ τὰ εἰσάξῃς εἰς τὸν τάφον μου ἐγκεκαραγμένα ἐπὶ μολυβδίνῃς πλακῶς.

Διαρκούσης τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης, ὁ Ἀλλοῦτ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐγνώριζε γνωστοποιήσας τὰ ζητούμενα ὄνόματα, ἐνδύμυχον δὲ τινὰ φρίκην ἠσθάνθη τότε, ἀλλ' ἡ γυνὴ του παρούσα τὸν ἐνεθάβρυνεν, ὁ δὲ Ἀβδῶς ἐσημείωσε τὰ ὄνόματα τοῦ Ζερβαῖς Σαουδάρ, τοῦ Γκιλέμ Σολάρη, καὶ τέλος τὸ τοῦ Ζιλῆς Λουπιάν.

Τὸ δακτυλίδιον παρεδόθη, κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἐγίνε δὲ ἰδιοκτησία ἐνὸς ἀδαμαντοπώλου ἐπὶ τῇ ἀπορασιθεῖσι τιμῇ ἐξήκοντα τριῶν χιλ. ἐπτακοσίων τεσσαράκοντα ἐννέα φράγκων 41 λεπτῶν, τὴν ὁποῖαν ἐξώφλησεν ἀκολούθως. Μετὰ τέσσαρας μῆνας, τὸ δακτυλίδιον ἐπωλήθη ἐκ νέου, πρὸς ἀτελεύτητον ἀπελπισίαν τῆς οἰκογενείας Ἀλλοῦτ, εἰς ἑμπορὸν Ὁθωμανὸν 102 χιλ. φράγκων. Ἡ διαφορά αὐτὴ ἐπροξένησε τὸν φόνον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῶν ἀπλήσιων Ἀλλοῦτ, οἵτινες ἐδραπέτευσαν καὶ ἔμειναν δυστυχῆς ἐν Ἐλλάδι, ὅπου κατέφυγον.

Κυρία τις παρουσιάζεται εἰς τὸ καφενεῖον Λουπιάν καὶ ζητεῖ τὸν ἰδιοκτήτην, εἰς ὃν διαπιστεύεται, ὅτι ἡ οἰκογένειά της ἦτον ὑπόχρεως εἰς τινὰ πτωχὸν διὰ τὰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις του, δυστυχῆσαντα δὲ ὡς ἐκ τῶν συμβάντων τοῦ 1814 καὶ ἀποποιούμενον ἠδὲ διὰ τὸ γενναίωτον αὐτοῦ, πᾶσαν ἀνταμοιβήν, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντα μόνον νὰ διατελέσῃ παρά τιμιν λεμοναδοποιῶν εἰς τὴν κατάστασιν, ὅπου νὰ τὸν περιποιῶνται καλῶς. Ἠλικίαν πενήτηκοντα ἐτῶν ἔφαινετο ἔχων. Ὅθεν, διὰ νὰ προτρέψῃ τὸν Κύριον Λουπιάν νὰ τὸν παραλάβῃ, τῷ ὑπέσχεθη ἑκατὸν φράγκα μηνιαίως, ἐν ἀγνοίᾳ δῆθεν τοῦ δυστυχῆς αὐτοῦ.

Ὁ Λουπιάν δέχεται τὴν πρότασιν. Ἀθροῦς τις κακοπρόσωπος καὶ ἀπεριποίητος παρδουσιάζεται ἢ δέσπονα τοῦ καταστήματος τὸν ἐξετάζει προσεκτικῶς, καὶ νομίζει ὡς ἀνευρισκόμενος εἰς τοὺς χαρακτῆρά του γνωστὸν πρόσωπον, ἀλλὰ πλανηθεῖσα ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεών της κἀνέν τι δὲν ἐξῆξε διὰ

νὰ τὴν εὐχαρίστησῃ καὶ λησιμονεῖ αὐτὴν τὴν περιστασίαν. Οἱ δύο ἐκ Νίμης φίλοι ἐσυχάζον τακτικῶς εἰς τὸ καφενεῖον, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὁ εἰς αὐτῶν γίνεταί ἀφαντὸς, ἀστεϊεύονται εἰς τούτο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιούσα παρέρχεται χωρὶς νὰ φανῇ. Τί γίνεταί λοιπὸν αὐτὸς; Ὁ Γκιλέμ Σολάρη ὑπόσχεταί νὰ ἐξετάσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας του, ἐπιστρέφει εἰς τὸ καφενεῖον περὶ τὰς ἐννέα ὥρας τὸ ἑσπέρας, καὶ ὁλος ἐκπεπληγμένος διηγεῖται. Διὲ ἐπὶ τῆς γεφύρας τῶν Τεχνῶν, εἰς τὰς πέντε ὥρας τὴν προτεράϊαν πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ δυστυχῆς Σολάρη εὐρέθη διατρυπημένον ὑπὸ μαχαίρας, ἐκεῖ ἀφαιρέθη, καὶ ἐπὶ τῆς λαβίδος αὐτῆς ἦσαν ἐγκεκαραγμένα Ἀ ρ ι θ μ ο ς π ρ ὼ τ ο ς.

Διαφόρους συμπέρασμοὺς ἐλάμω, ἡ ἀστυνομία ἐκίνησε πάντα λίθον πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ ἐνόχου, ἀλλ' εἰς μάτην. Μετὰ τινος ἡμέρας θρησκευτικῆς τῆς ὥρας κύων τοῦ οἰκοκυρίου ἐξηγητήρασθη, νεανίας δὲ τῶν ἐκεῖ ὡμολόγησεν ὅτι εἶδεν ἓνα τῶν φοιτῶντων ῥιπτοντα δίπυρα εἰς τὸ ἄθλιον ζῶον περιέγραψε δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεγνωρίσθη ἔχθρὸς τις τοῦ Λουπιάνου, ἐρχόμενος ἐν τῷ καφενεῖῳ τούτῳ διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξῃ ὡς διατελοῦντα τὸν τρόπον τινὰ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Ὁ κακούργος ἐνήχθη δικαστικῶς, ἀλλ' ἐπέδειξε τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν ἐνῶ ἐπράττετο τὸ ἐγκλημα, διότι ἀναπληρῶν τὸν ἐπὶ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφθασεν εἰς Στρασβούργον. Μετὰ δύο ἐβδομάδας ὁ ἀγαπητὸς ψιττακὸς τῆς Κυρίας Λουπιάν ἐπάθε τὰ ἴδια τοῦ κυνός, δηλητηριασθεὶς μετὰ πικραμύγδαλα καὶ πετροσέλινον. Μ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας οὐδὲν κατόρθωσαν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηρίου τούτου.

Ὁ Λουπιάν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου εἶχε θυγατέρα δεκαεξαετῆ ὡραίαν ὡς ἄγγελον. Τυχωδιώκτης τις ἰδὼν αὐτὴν ἐτρέλλάθη, ἐξώδευσε ἱκανὰ ποσότητας διὰ νὰ προσελκύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ καφενεῖου καὶ τὴν τροφὸν της, καὶ ἐπιτυχῶν οὕτω, πολλῶν συνεντεύξεων μετὰ τῆς ποθουμένης τὴν ἐξηπάτησεν ἐπιδεικνυόμενος ὡς μαρκέσιος καὶ ἑκατομμυριῶχος. Ἡ κόρη ἐνόησε τὴν παρεκτροπὴν της καὶ ἐξωμολογήθη εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ σφάλμα της, ὅπερ τοῖς ἐπροξένησεν ἀνεξάλεπτον ἀπελπισίαν. Ἀναφέρουσι τούτα εἰς τὸν ἐϋγενέστατον, ὅστις κομπάζει διὰ τὰ πλοῦτη του δεικνύων εἰκογενειακά ἐγγραφα εὐγενείας καὶ ἰδιοκτησιῶν καὶ συγκατανεύει νὰ συζευχθῇ. Ἡ χαρὰ διαχέεται μετὰ τῆς οἰκογενείας, ὁ γάμος ἐκτελεῖται, ὁ δὲ σύζυγος θέλων νὰ γίνουσι τὰ πάντα μεγαλοπρεπῶς, παρήγγειλε συμπόσιον διὰ τὸ ἑσπέρας ἑκατὸν πενήτηκοντα ἀτόμων εἰς τὸ Κυανοῦν Ἡ λ ι ο τ ρ ὀ π ι ο ν.

Εἰς τὴν προδιωρισμένην ὥραν οἱ συμποταὶ φθάνουσι, ἀλλ' ὁ μαρκέσιος δὲν παρευρίσκειται, διὰ γραμμάτας δὲ ἀναγγέλει ὅτι μνηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως μετέβη εἰς τὸ ἀνάκτορον; ζῆτων δὲ συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα, παρακαλεῖ νὰ γευθοῦν χωρὶς νὰ τὸν περιμείνουν, αὐτὸς δὲ θέλει ἐπιστρέψῃ, εἰς τὰς δέκα ὥρας παρὰ τῇ συζύγῳ του. Κἀνὴνται λοιπὸν εἰς τὴν τράπεζαν ἄνευ τοῦ ἀ γ α π ῆ τ ο ῦ γ α μ β ρ ο ῦ. Ἡ νεόνυμφος κακοδιάθετος, μελονάτι

την συγκαίρουσι: διὰ τὴν ἔνδοξον θέσιν τοῦ συζύγου της. Δύο σειραὶ ἐδεσμάτων παρατίθενται. Κατὰ τὸ ἐπιδόρπιον νεανίας τις βάλλει ἐν γράμμα εἰς τὸ πινακίον ἐκάστου συνδαιτυμόνος, καὶ ἐξ αὐτοῦ μανθάνουσιν ὅτι ὁ σύζυγος εἶναι κατάδικος ἀπελευθερωμένος, καὶ ἐδραπέτευσε.

Ἡ κατάπληξις τῶν Λουπιάνων εἶναι φρικώδης, καὶ ἐν τούτοις δὲν κατανοοῦσι καλῶς τὴν δυστυχίαν ταύτην. Κυριακὴν τινα, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἐνῶ ὅλη ἡ οἰκογένεια διεσκέδαζεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ πῦρ βάλλεται ἀπὸ ἐννέα διάφορα μέρη εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ καφενείου οἴκημα. Κακόδουλοι ἐκ τοῦ ὄχλου σπεύδουσι, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα συνδρομῆς ληλατοῦσι, κλέπτουσι καὶ καταστρέφουσι τὰ πάντα· αἱ φλόγες περιζώνουν τὴν οἰκίαν καὶ γίνεται παρανάλωμα αὐτῶν. Ὁ ἰδιοκτήτης ἐνάγει, πρὸς ἀποζημίωσιν, τὸν Λουπιάν, ἀλλ' οὗτος κατεστράφη ἐξ ἐλοκλήρου, ληλατηθείσης πάσης τῆς περιουσίας του, μικρὸν δὲ μέρος τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς του τοῖς μένει ὡς μικρὰ παρηγορία τοσοῦτων συμφορῶν.

Οἱ Λουπιάνοι ἐπομένως ἐγκαταλείπονται παρ' ὄλων τῶν φίλων· ἐκτὸς ἐνὸς μόνου τοῦ Πρόσπερ, ἀρχαίου ὑπηρέτου, ὅστις δὲν θέλει νὰ τοῦς ἀποχωρισθῇ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν, εὐχαριστούμενος τὸν ἄρτον μόνον τῶν κυριῶν του νὰ συμμερισθῇ, ἄνευ μισθοῦ. Πάντες τὸν θαυμάζουσι καὶ τὸν ἐκθειάζουσι.

Μικρὸν δὲ καφενίδιον λίαν εὐτελὲς ἀνοίγεται διὰ τῶν φροντίδων του εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίος Ἀντώνιος. Ἐκεῖ συχναῖε πάλιν ὁ Σολάρης, ὅστις ἐσπέραν τινα ἐμβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν του καταλαμβάνεται ὑπὸ δριμύτων πόνων. Προσκληθεὶς ὁ ἰατρὸς ὠμολόγησεν ἐνέργειαν δηλητηριάσεως, καὶ μ' ὄλας τὰς βοηθείας ὁ ἀτυχὴς ἀποθνήσκει εἰς τοὺς φρικωδέστερους σπαραγμούς.

Μετὰ δώδεκα ὥρας ἔπειτα, τοῦ φερέτρου ἐκτεθέντος κατὰ τὴν συνηθειαν ὑπὸ τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας ὅπου κατῴκει ὁ Σολάρης, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ μελανοῦ καλύμματος τοῦ σκεπάζοντος τὴν λάρνακα, ἐν χαρτίον περιέχον ἐγγεγραμμένας αὐτὰς τὰς δύο ἀπαισίους λέξεις: *θεύτερος ἀριθμός*.

Πρὸς τὴν ἀτυχὴ καὶ ταλαιπῶρον κόρην ὁ Λουπιάν εἶχε καὶ υἱόν, ὅστις συναναστρεφόμενος μετὰ κακοῦθις, καὶ παρασυρόμενος ὑπ' αὐτῶν, κατ' ἀρχὰς ἀντέστη, ἀλλὰ περεδόθη τέλος εἰς τὴν ἀκολασίαν.

Νύκτα τινα οἱ σύντροφοὶ του προτείνουσι γελοῖαν τινα ἐκδρομὴν, δηλαδὴ νὰ διαβῶντες ἐν ἐργαστήριον περιέχον πνευματώδη ποτὰ, καὶ ν' ἀρπάσουν δώδεκα φιάλας, νὰ τὰς πῶσι καὶ τὴν ἐπαύριον νὰ τὰς πληρώσωσι. Ὁ Εὐγένιος Λουπιάν, ἡμιμεθυσμένος ἤδη χειροκροτεῖ εἰς τοιοῦτον ὠραῖον σχέδιον. Ἄλλ' ἐνῶ ἀπέσπασαν τὴν θύρην καὶ ἕκαστος τῶν συνεταίρων ἔβαλεν ἀνὰ δύο φιάλας εἰς τὸν κόλπον του, ἡ ἀτυνομία εἰδοποιθεῖσα παρ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ψευδαδελφοῦ προφθάνει, καὶ συλλαμβάνει τοὺς ἐξ ἐνόχους καταδικασθέντας ἀκολούθως ἐπὶ κλοπῇ νυκτερινῇ μετὰ ῥήξεως. Τὸ βασιλικὸν ἔλεος ἐμετρίασε τὴν δυσφημίαν τοῦ νεανίου μὴ ὄλας τὰς χρηματικὰς προσφορὰς καὶ προσπάθειας τεθείσας εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ ἀποτρέψουν τὴν ἐπιείκειαν τοῦ μονάρχου, καὶ περιώρισε τὴν ποινὴν αὐτοῦ εἰς εἰκοσαετῆ εἰρκτήν.

Ἡ καταστροφή αὕτη ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς τῶν

Λουπιάνων οἰκογενείας. Ἡ ὠραία καὶ πλουσία Ἐθερεία ἀπέθανεν ἐξ ἀπελπισίας χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀπογόνους, τὰ δὲ λείψανα τῆς προικὸς τῆς ἀπεδόθησαν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Λουπιάν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐστερήθησαν παντὸς μέσου.

Ἐν τούτοις ὁ τίμιος ὑπηρέτης, ὅστις ἔκαμεν οἰκονομίας χρηματικὰς, τὰς ἐπρόσφερον εἰς τὴν νεανίδα, ἀλλ' ὑπὸ ὄρους καὶ προτάσεις λίαν ἐπονειδίστους. Ἐπ' ἐλπίδι νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταλαιπωρίᾳ του ἐσυγκατένευσεν αὐτὴ εἰς τὴν ἀτιμον παλλακείαν, δι' ἧς κατήντησεν ἡ τάλανα εἰς τὸν ἐσχατον ἐξευτελισμόν.

Ὁ Λουπιάν μόλις διέτωξεν ἀθλίαν τινα ὑπαρξίν, παραφρονήσας ἐνεκα τῶν δυστυχημάτων του. Ἐνῶ μίαν ἐσπέραν ἐπεριδιάβαζεν ὑπὸ δασύφυλλον δενδροσιχίαν τοῦ κήπου τῶν Κεραμεικῶν, ἀνθρωπὸς τις μετὰ προσωπίδα παρουσιάζεται ἐνώπιόν του.

— Λουπιάνε, τὸν κράζει αὐτὸς, ἐνθυμεῖσαι τὸ 1807;

— Διὰ τί;
— Γνωρίζεις τὸ ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον τότε ἐπραξες;
— Ἐγκλημα!
— Ἐν αἰσχροῦν ἐγκλημα! ἀπὸ ζηλοτυπίαν κατήντησες εἰς τὴν εἰρκτήν τὸν φίλον σου Πικῶ, ἐνθυμεῖσαι τοῦτο;

— Ἀχ! ὁ Θεὸς μετὰ τιμωρεῖ αὐστηρά.

— Ὁχι, ὁ Θεὸς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Πικῶ, αὐτὸς ὅστις, διὰ τὴν ἐκδίχησιν του, ἐμαχαίρωσε τὸν Σολάρ ἐπὶ τῆς γεφύρας τῶν τεχνῶν, ἐδηλητηρίασε τὸν Σολάρην, συνέξωξε τὴν θυγατέρα σου μ' ἓνα κακοῦργον, καὶ ἔσυρε τὸν υἱόν σου διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν παγίδα· διὰ χεῖρός του ὁ σκύλος σου καὶ ὁ ψιττακὸς τῆς γυναικὸς σου ἐχάθησαν, ἡ οἰκία σου ἐκάη, καὶ οἱ κλέπτει ὤρμησαν μέσα· αὐτὸς τέλος πάντων ἐγένετο αἰτία ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ λύπην ἢ γυναικῆ σου· αὐτὸς ὅστις ἔκαμε παλλακίδα τὴν θυγατέρα σου. Ναι, εἰς τὸν ὑπηρέτην σου Πρόσπερ ἀνεγνώρισε τὸν Πικῶ, ἀλλ' εἰς τὴν στιγμήν ὅτε θὰ θέσῃ τὸν ἀριθμὸν τριτοῦ.

Ὁς μαινόμενος λέγων ταῦτα, καταφέρει διὰ τῆς μαχαίρας του τοιαύτην πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θύματος του, ὥστε οὗτος πίπτει νεκρὸς, μόλις δυνήθει ν' ἀναπέμψῃ ἀσθενῆ κραυγὴν. Ἐνῶ ὁ Πικῶ ἀποπληρωσὼς τὴν τελευταίαν ταύτην πράξιν τῆς ἐκδίχσεως, διανοεῖτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Κεραμεικοῦ, χεῖρ σιδηρὰ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸν καταρρίπτει πλησίον τοῦ πτώματος, ὠφελθεὶς δὲ ἐκ τῆς ἐκπληξέως του ὁ ἀνθρώπος οὗτος τῷ δεσμεύει χεῖρας καὶ πόδας, τὸν ἐπιστομίζει δυνατὰ· ἔπειτα περιτυλίξας αὐτὸν εἰς τὸ ἰδίον του ἐπανοφόριον τὸν ἀπήγαγεν κατεστυμμένως.

Ἡ μανία καὶ ἡ ἐκστασις τοῦ Πικῶ οὕτω δεδεμένου καὶ ἀπαγομένου εἶναι ἀπερίγραπτος. Βεβαίως, αὐτὸς δὲν ἔπεσε εἰς χεῖρας τῆς ἀτυνομικῆς ἰσχύος, διότι καὶ εἰς χωροφύλαξ μόνος νὰ ἦτο, δὲν θὰ ἐλάμβανεν αὐτὰ τὰ ἐκτακτὰ μέτρα, καὶ τὴν γειτονίαν ὡς συνένοχον κἀν νὰ ὑποπτεύετο, καὶ πρόσκλησις μόνον ἤρκει νὰ συσσωματώσῃ τοὺς περὶ ἐξ τοποθετημένους σκοπούς. Κλέπτῃς ἄραγε νὰ ἦτον, ὅστις τὸν ἐπήρη τοιοῦτοτρόπως! ἀλλὰ τί ἀλλόκοτος κλέπτῃς... τοῦτο δὲν ἦτον ἀστείότης. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὁ Πικῶ εἰς ἐνεδραν εἶχεν ἐμπέσει. Αὐτὸ μόνον ἀναντιρρήτως ἦτο πραγματικὸν διὰ τὸν δολοφόνον Πικῶ.

Ὄταν ὁ ἀνθρώπος ὁ φέρων αὐτὸν οὕτω προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐσταμάτησε τελευταῖον, ὁ Πικῶ ὑπελόγησε περίπου ἡμίσειαν ὥραν τὸ διάστημα τοῦτο, καὶ ὡν περιτυλιγμένος μετὰ τὸν ἐπενδύτην, οὐδὲν εἶχεν ἰδῆ.

Ὄταν δὲ ἀπηλλάχθη αὐτοῦ, ἐτέθη ἐπὶ κλινοστρωμνῆς συγκαμπομένης· ὁ ἀήρ τοῦ μέρους ἐκείνου ἦτο πεπυκνωμένος καὶ πνιγηρὸς· τῷ ἐφάνη δὲ νὰ ἦναι ὑπόγειον κοίλωμα ἐγκαταλειμμένου μεταλλουργείου.

Τὸ ζοφερὸν τοῦ τόπου, ὁ ψυχικὸς ἀγὼν τοῦ Πικῶ, ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτήρων προξενηθεῖσα ἀπὸ δεκαετῆ ταλαιπωρίαν καὶ ἀπελπισίαν δὲν τῷ ἐπέτρεψαν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ὡς φάντασμα τῷ ἐνεφανίζετο. Τὸ παρετήρη ἐν σιωπῇ ὀδυνηρᾷ, περιμένων ν' ἀκούσῃ λέξιν, διὰ καὶ μᾶθῃ ὅποια τύχη τὸν ἀνέμενε. Παρήλθον ὡς δέκα λεπτὰ καὶ ἤρχισεν ὁ διάλογος.

— Λεῖπὸν Πικῶ! τί ὄνομα θὰ φέρῃς εἰς τὸ ἐξῆς; τὸ πατρικόν σου, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλαβες ἐξελθὼν ἀπὸ Φενεστρέλλην; θὰ εἶσαι ὁ Ἀββᾶς Βαλδίνης, ἢ ὁ λεμοναδοποιὸς ὑπηρέτης ὁ Πρόσπερ. Τὸ εφευρετικὸν πνεῦμά σου δὲν γεννᾷ καὶ πέμπτον; Δι' ἐσὲ βέβαια ἡ ἐκδίχησις διασκέδασιν φαίνεται, ἀλλ' ὄχι· τοῦτο εἶναι μανία λυσσώδης, εἰς τὴν ὅποιαν ἤθελες φριξῆς καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἂν δὲν ὑπετάσασσο τῷ σατανᾷ. Σὺ ἐθυσιάσες τοὺς δέκα χρόνους τῆς ζωῆς σου νὰ καταδιώκῃς τρεῖς ταλαιπώρους, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ λυπηθῆς. Ἐπραξες τρομερὰ ἐγκλήματα, τέλος πάντων ἔσυρες εἰς τὴν τρομερὰν ἀβυσσον καὶ ἐμέ.

— Σὺ, σὺ, ποῖος εἶσαι;

— Εἶμαι συνένοχος σου, κακοῦργος, ὅστις χάριν τοῦ χρυσοῦ σὲ ἐπώλησα τὴν ζωὴν τῶν φίλων μου. Ὁ χρυσὸς σου ἐγένετο ὀλέθριος, ἢ ἀπληστεία, τὴν ὁποῖαν διήγειρες εἰς τὴν ψυχὴν μου, ποτὲ δὲν ἐσβέσεν, ἢ διῆρα τοῦ πλοῦτου μετὰ κατέστησε μανιακὸν καὶ ἐνοχόν. Βρόνευσα ἐκεῖνον ὅστις μετὰ εἶχεν ἀπαθήσει, καὶ ἐβίασθηκα νὰ φύγω μετὰ τὴν γυναικῆ μου, ἡ ὅποια ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἐγὼ δὲ συλληφθεὶς ἐδικάσθη καὶ καταδικάσθη εἰς τὰ κάτεργα, ὅπου ὑπέφερα τὴν ἀτίμωσιν καὶ ἔσυρον τὴν σφαίραν ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Τέλος πάντων δραπετεύσας καὶ ἐγὼ, ἠθέλησα νὰ φθάσω καὶ νὰ τιμωρῶσω αὐτὸν τὸν Ἀββᾶν Βαλδίνην, ὅστις τόσον ἐπιτηδείως τιμωρεῖ τοὺς ἀλλοῦς. Ἐτρέξα εἰς Νεάπολιν ἐκεῖ ἦτον ἄγνωστος, ἐζήτησα τὸν τάφον τοῦ Πικῶ, ἀλλ' ἔμαθον ὅτι ὁ Πικῶ ἔχει. Πῶς δὲ τὸ ἐμαθα; μήτε σὺ, μήτε ὁ Πάπας δὲν θὰ με ἀφαιρέσετε αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ἐκτοτε ἤρχισα ν' ἀναζητῶ αὐτὸν τὸν ὑποτιθέμενον νεκρὸν, ἀλλ' ὅταν τὸν ἐπανεῦρον, δύο δολοφονίαι εἶχον ἤδη ἀναδείξει τὴν ἐκδίχησίν του. Τὰ τέκνα τοῦ Λουπιάν εἶχον ἀφανισθῆ, ἡ οἰκία του εἶχε κατὰ καὶ ἡ περιουσία του καταστραφῆ. Ἀπόψε ἐμελλον νὰ προσφθάσω αὐτὸν τὸν δυστυχῆ, καὶ νὰ τοῦ ἀνακαλύψω τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη μετὰ ἐπρόλαβες, ἀφοῦ ὁ δαίμων σὲ ἔδιδε τὰ πρωτεύοντα ἐμπροσθέν μου, καὶ ὁ Λουπιάν ἔπεσε ὑπὸ τὰς πληγὰς σου, πρὶν ὁ Θεὸς, ὅστις με ὠδηγοῦσε, μ' ἐπιτρέψῃ νὰ σύρω ἀπὸ τὸν θάνατον τὸ τελευταῖον θυμᾶ σου. Μολοντοῦτο τί πειράζει, τώρα εἶσαι καὶ σὺ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ ἠμπορῶ νὰ σὲ ἀνταμείψω δι' ὅσα κακὰ μ' ἐπροξένησες, καὶ νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι οἱ ἀνθρώποι τῆς χώρας μας ἔχουσι βραχίονα ἐπίσης

καλὸν ὡς καὶ τὸ μνημονικόν, τέλος εἶμαι ὁ Ἀντώνιος Ἀλλοῦτ.

Ὁ Πικῶ δὲν ἀπεκρίθη, ἡ ψυχὴ του κατεσπαράττετο ὑπὸ ἀλλοκότων αἰσθημάτων.

ὑποστηριζόμενος μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς ναρκωτικῆς μέθης τῆς ἐκδίχσεως, εἶχε λησμονήσει τρόπον τινα τ' ἀπειρα ἀγαθὰ του καὶ τὰς ἐκ τούτων ἀπολαύσεις. Ἄλλ' ἤδη, ὅτε ἡ ἐκδίχησις του ἀπετελέσθη, καὶ ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ διὰ νὰ διανύσῃ τὸν βίον τῶν πλουσιῶν, ἤδη ἀνέπιπτεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν κυριότητα ἐνὸς ἀνθρώπου τοσοῦτον ἀδυσωπήτου, ὅσον ἐνθυμείτο ὅτι ἐδείχθη καὶ ὁ ἴδιος. Τοιαῦτα σκέψεις διεπέρασαν ταχέως τὸν νοῦν του, καταληφθεὶς δὲ ἀπὸ λύσσαν ἔδραξε σπασμωδικῶς τὸ ἐπιστόμισμα, δι' οὗ ὁ Ἀλλοῦτ τὸν ἠσφάλισεν.

« Μόλαταῦτα, διενεεῖται αὐτὸς, δὲν δύναμαι ἄρα μετὰ καλὰς ὑποσχέσεις, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ πραγματικῆς θυσίας, ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν μου; Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα ἐπρόσφερα διὰ νὰ μάθω τὰ δνόματα τῶν θυμάτων μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω ἄλλα τόσα ἢ τὸ διπλάσιον διὰ νὰ ἐξέλθω τοῦ κινδύνου, ὅπου εἶμαι; »

Ἄλλὰ Θεοῦ βουλήσει, ἡ πεπυκνωμένη ἀχλὺς τῆς φυλαγωγίας κατεσκευάσθη τὸ ἐχέφρον τοιαύτης σκέψεως. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος κάτοχος τουλάχιστον 16 ἑκατομμυρίων, ἐτρόμαξεν ἂν ἠναγκάζετο νὰ παραδώσῃ τὸ ποσόν, ὅπερ ἠθέλε τῷ ζητηθῆ. Ἡ χρυσομανία ἀπέπνιξε τὴν φωνὴν τῆς διεγερθείσης σαρκὸς του, ἧτις ἠθέλε νὰ ἐξαγορασθῇ, ἀλλ' ἀσθενῶς ἠγωνίσθη, διότι ὁ χρυσὸς ἐνεσαρκώθη ἐν αὐτῷ, τὸ αἷμα καὶ ὅλη αὐτοῦ ἡ ὑπαρξις. « Ὁ! εἶπεν αὐτὸς ἐν τῷ μυκῷ τῆς ψυχῆς του, ὅσον πτωχότερος δεηθῶ, τόσον ταχύτερον θὰ ἐξέλθω τῆς φυλακῆς ταύτης. »

Κανείς δὲν γνωρίζει τὴν περιουσίαν μου, ἄς ὑποκριθῶ τὸν ἐπαίτην, θὰ με ἀπολύσει χάριν μικροῦ ποσοῦ, καὶ ὅταν ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰς χεῖρας του, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἰδικὰς μου. »

Ἴδου τί ἐπενόησεν ὁ Πικῶ, ἰδοὺ αἱ σαθραὶ βάσεις τῆς πλάνης καὶ τῆς ἐλπίδος του, ἐνῶ ὁ Ἀλλοῦτ τοῦ ἄρπεν ἐλεύθερον τὸν λόγον.

— Ποῦ εὐρίσκειται; εἶπεν αὐτὸς.

— Τί σὲ μέλλει, εἶσαι εἰς μέρος, ὅπου μήτε βοήθειαν μήτε ἔλεος δὲν πρέπει νὰ προσμένῃς, εἰς ἐμὲ μόνον ἀνήκει, τὸ ἀκούεις, καὶ εἶσαι δούλος τῶν διαταγῶν μου καὶ τῆς ἰδοτροπίας μου.

Ὁ Πικῶ ἐμεῖδισε περιφρονητικῶς, ὁ δὲ ἀρχαῖος του φίλος ἔπαυσεν ὀμιλῶν, τὸν ἄφησε πάντοτε κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ κρεβάτου, ὅπου τὸν εἶχεν ἀποθέσει, δὲν τὸν ἔλυσε, ἀλλὰ μόνον τὸ στόμα του εἶχε κρίνει καλὸν ν' ἀποφράξῃ, ὡς εἶπομεν. Ὁ Ἀλλοῦτ ἠῤῥῆσε μάλιστα τὴν ἀυστηρότητα τῶν δεσμῶν του, καὶ τοῦ ἀπέραςε περὶ τὴν ὄσπιν πλαισίαν σιδηρᾶν καὶ παχείαν ζώνην προσκολλημένην δι' ἀλύσεως ἐκ τριῶν μεγάλων κρίκων εἰς τὸν τοῖχον ἐμπηγμένων, μετὰ ταῦτα ἐκάθησε νὰ δειπνήσῃ, ὁ δὲ Πικῶ ἰδὼν ὅτι ὁ φίλος του δὲν τῷ ἐπρόσφερε τι ἀπὸ τὸ φαγητόν,

— Πεινώ! εἶπεν.

— Πόσον θέλεις νὰ πληρώσῃς τὸ ψωμί καὶ τὸ ποτόν τὰ ὅποια θὰ σὲ δώσω;

— Δὲν ἔχω χρήματα.

— Έχεις δεκαεξή εκατομμύρια και περισσότερα, απέκριθη ὁ Ἄλλοιτ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Πικῶ τοιαύτας πληροφορίας περὶ τῆς εἰς Ἀγγλίαν, Γερμανίαν καὶ ἀλλαχοῦ καταθέσεως τῶν κεφαλαίων του, ὥστε ὁ χρυσομανῆς οὗτος ἐφρικόσασεν ὀλόκληρος.

— Σὺ ὄνειροπολεῖς!

— Καὶ σὺ λοιπὸν ὄνειρεύεσαι ὅτι τρώγεις.

Ἐπεί τοι ἐξήλθε καὶ διανυκτερεύσας, ἐπέστρεψε περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας καὶ ἐπρογεύθη. Ἡ θεὰ τῶν φαγητῶν ῥύξῃσε τοῦ Πικῶ τὴν βάσανον τῆς πείνης.

— Δόσε με νὰ φάγω, εἶπεν οὗτος.

— Πόσα εὐχαριστεῖσαι νὰ δώσης διὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ ὕδωρ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ δώσω;

— Τίποτε.

— Ἄς ἰδῶμεν λοιπὸν, ποῖος τῶν δύο μας ὁ ἀποκάρμει πρῶτος.

Καὶ ἀπῆλθε πάλιν.

Εἰς τὰς τρεῖς ὥρας μετὰ μεσημέριαν ἐπανῆλθε ἑικοσιεὶς ὥραι παρήλθον ἀφοῦ ὁ Πικῶ ἦτον νῆστις, καὶ ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος τοῦ δεσμοφύλακος του, προτείων αὐτῷ εἰκοσι σολδία διὰ μίαν λίτραν ἄρτου.

— Ἄκουσε, τῷ λέγει ὁ Ἄλλοιτ, ἰδοὺ ἡ συμφωνία μου· δύο φοραῖς τὴν ἡμέραν θὰ σὲ δίδω νὰ τρώγης, καὶ θὰ πληρώνεις, κάθε φοράν εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα.

Ἐπεί τοι ἀνέπεμφεν ὠρυγμὸν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ κρεβάτου του, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔμεινεν ἀτάραχος.

— Ἡ τελευταία μου λέξις αὐτῇ εἶναι· ἔκλεξε, μὴ χάνης καιρὸν, σὺ δὲν ἐλυπήθης φίλους, καὶ ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ἀπλαγχνος πρὸς ἐσέ.

Ἐπεί τοι ἀνέπεμφεν ὠρυγμὸν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ κρεβάτου του, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔμεινεν ἀτάραχος. Ἡ τελευταία μου λέξις αὐτῇ εἶναι· ἔκλεξε, μὴ χάνης καιρὸν, σὺ δὲν ἐλυπήθης φίλους, καὶ ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ἀπλαγχνος πρὸς ἐσέ. Ὁ ταλαίπωρος δεσμώτης ἀπέρασε τὸ ἐπιλοιοπον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἐπομένην μετὰ τὰ κολαστήρια τῆς πείνης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἡ ἡθικὴ ἀγωνία του ἐφάσεν εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ ὁ τάρταρος τὸν κατεσπάραιτε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τέτανος τὸν ἐκυρίευσεν τὰ νεῦρά του, ὡς νὰ συνεσπῶντο. Ἡ κεφαλή του παρέλυσε, ἡ οὐράνιος διανοητικὴ ἀκτίς ἡ ἐμφυχώνουσα αὐτὸν ἀπεσέσθη ὑπὸ τοῦ κατακλιτισμοῦ ἀκροτάτων καὶ παραφόρων παθῶν. Ὁ ἀπλαγχνος Ἄλλοιτ ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ὅτι τοιαῦτα βασανιστήρια δὲν ἤρμοζον εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ ἀρχαῖός του φίλος δὲν διέκρινε πλέον οὐδὲν, διότι κατήνησε μηχανῇ ἡρεμούσα, αἰσθανομένη μὲν τὸν φυσικὸν πόνον, ἀλλ' ἀνίκανος νὰ τὸν καταβάλλῃ ἢ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, λέξις ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξήρχετο. Ὁ Ἄλλοιτ ἀπελιπίετο σκεπτόμενος ὅτι ἂν ὁ Πικῶ ἀπέθνησκε, κανὲν μέσον δὲν εἶχε διὰ νὰ σφετερισθῇ τὰ ἀπειρα πλούτη τοῦ θύματός του, καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν ἐκτυπήθη ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὑποτηρήσας ἐν μειδιάματι σατανικῶν ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τοῦ Πικῶ, ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ ὡς θυρίον λυσσῶν, τὸν ἐδάγκασε, τοῦ ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ μαχαίριον, τὸν ἐξέκοιλίσε, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνον, ὅπου μόνον πτώμα ἄφινεν, ἀπεμακρύνθη τῶν Παρισίων καὶ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν.

Ἐκεῖ πεσὼν κληνῆρης τὸ 1828 ἐξομολογήθη εἰς ἱερέα τινα καθολικὸν Γάλλον, καὶ μετανοήσας διὰ τὰς κακίας του, ὑπεγράψεν ἰδίους εἰς αὐτὸν δλας

τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικώδους τούτου διηγήματος, ὅπερ ὑπέγραψεν εἰς ἐκάστην σελίδα.

Ἐπεί τοι ἀνέπεμφεν ὠρυγμὸν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ κρεβάτου του, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔμεινεν ἀτάραχος. Ἡ τελευταία μου λέξις αὐτῇ εἶναι· ἔκλεξε, μὴ χάνης καιρὸν, σὺ δὲν ἐλυπήθης φίλους, καὶ ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ἀπλαγχμος πρὸς ἐσέ. Ὁ ταλαίπωρος δεσμώτης ἀπέρασε τὸ ἐπιλοιοπον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἐπομένην μετὰ τὰ κολαστήρια τῆς πείνης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἡ ἡθικὴ ἀγωνία του ἐφάσεν εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ ὁ τάρταρος τὸν κατεσπάραιτε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τέτανος τὸν ἐκυρίευσεν τὰ νεῦρά του, ὡς νὰ συνεσπῶντο. Ἡ κεφαλή του παρέλυσε, ἡ οὐράνιος διανοητικὴ ἀκτίς ἡ ἐμφυχώνουσα αὐτὸν ἀπεσέσθη ὑπὸ τοῦ κατακλιτισμοῦ ἀκροτάτων καὶ παραφόρων παθῶν. Ὁ ἀπλαγχμος Ἄλλοιτ ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ὅτι τοιαῦτα βασανιστήρια δὲν ἤρμοζον εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ ἀρχαῖός του φίλος δὲν διέκρινε πλέον οὐδὲν, διότι κατήνησε μηχανῇ ἡρεμούσα, αἰσθανομένη μὲν τὸν φυσικὸν πόνον, ἀλλ' ἀνίκανος νὰ τὸν καταβάλλῃ ἢ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, λέξις ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξήρχετο. Ὁ Ἄλλοιτ ἀπελιπίετο σκεπτόμενος ὅτι ἂν ὁ Πικῶ ἀπέθνησκε, κανὲν μέσον δὲν εἶχε διὰ νὰ σφετερισθῇ τὰ ἀπειρα πλούτη τοῦ θύματός του, καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν ἐκτυπήθη ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὑποτηρήσας ἐν μειδιάματι σατανικῶν ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τοῦ Πικῶ, ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ ὡς θυρίον λυσσῶν, τὸν ἐδάγκασε, τοῦ ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ μαχαίριον, τὸν ἐξέκοιλίσε, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνον, ὅπου μόνον πτώμα ἄφινεν, ἀπεμακρύνθη τῶν Παρισίων καὶ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ πεσὼν κληνῆρης τὸ 1828 ἐξομολογήθη εἰς ἱερέα τινα καθολικὸν Γάλλον, καὶ μετανοήσας διὰ τὰς κακίας του, ὑπεγράψεν ἰδίους εἰς αὐτὸν δλας

Κύριε Διοικητά!

» Εὐτύχησα νὰ φέρω εἰς μετάνοιαν ἄνθρωπον μεγάλως ἐγκληματίαν. Εἶμαι δὲ μετὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι θὰ ἦτον ὀφείμιον νὰ σὰς γνωστοποιήσω σερῶν τινὰ ἀποτροπαίων γεγονότων, ἐν εἰς ὁ ἀθλιος οὗτος ὑπῆρξε τὸ ἐνεργεῖν καὶ τὸ πάσχειν συγχρόνως πρόσωπον. Ἐὰν ληφθῶν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐπισημημένα ἐνταῦθα ὁδηγία, θέλουσιν ἀνεύρει τὸν ὑπόγειον θάλαμον, ὅπου πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ λείψανα τοῦ τρισαθλίου καὶ δυστυχῶς Πικῶ, ἐπ' αχθοῦς θύματος τῶν παθῶν καὶ τοῦ μίσους του. Ὄϊμὲν Ἰψίστος ἐδείχθη εὐσπλαγχνος, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ των θέλουσιν νὰ προβῶσι πλεοναυτοῦ, ἐπιζητούτες τὴν ἐκδίκησιν, ἀλλ' ἡ ἐκδικησις τοὺς συντρίβει.

» Ὁ Ἀντώνιος Ἄλλοιτ ματαιῶς ἐζήτησε ποῦ καὶ πῶς εἶναι καταθεθειμένα τὰ χρηματικὰ κεφάλαια τοῦ θύματος. Διὰ νυκτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μυστικὸν δωμάτιον αὐτοῦ, ὅπου οὐδὲν κατάστιχον, δικόγραφο, ἐνδεικτικὸν ἢ χρηματικὴν τινα ποσότητα δὲν ἀνεκάλυψε. Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις καὶ αἱ ὁδηγίαι διὰ νὰ τίχη τις τὰς δύο κατοικίας, τὰς ὁποίας ὑπὸ τὰ δύο πλάστα ὀνόματά του ὁ Πικῶ εἶχεν εἰς Παρίσιον.

» Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην τοῦ θανάτου ὁ Ἀντώνιος Ἄλλοιτ ἠνῆθη νὰ μετὰ γνωστοποιήσῃ διὰ τίνος μέσου ἔμαθε τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἀναφερόμενα γεγονότα, καὶ πῶς εἰδοποιήθη περὶ τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Πικῶ· ἀλλὰ, πρὸ μίας ὥρας τῆς τελευταίας του, μετ' εἶπεν. Πάτερ μου, θερμότερα πιστὶς τῆς ἰδικῆς μου δὲν θὰ εὐρεθῇ εἰς ἄλλον, διότι εἶδα καὶ ἤκουσα ψυχὴν ὁμιλοῦσαν χωρισμένην ἐκ τοῦ σώματός της.

» Οὐδὲν τι ἐδείκνυε παράφρονα τότε τὸν Ἄλλοιτ, ὅτε εἶχε κάμει σαφῶς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἀμαρτημάτων του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος εἰσὶν οἱ ματαῖοι, διότι, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των ἀρνούμενοι νὰ πιστεύουν, τὸ φρονεῖν σοφόν τι. Αἱ Βουλαι τοῦ Κυρίου ἀνεξερεύνητοι. Ἄς λατρεύωμεν αὐτὸν καὶ ἀς ὑποτασάμεθα αὐτῷ.

» Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι κτλ.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) Μ. Ε.

ΑΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος Ἀρλενοῦ.

Α'.

Ἐντὸς παλαιῦ πύργου, κειμένου κατὰ τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρη τῆς Γαλλίας, δύο ὄρφαναί κῆραι ἔζων ἀ-

γνωστοὶ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου. Ἦσαν θυγατέρες τοῦ μαρκεσίου Δαρινβάλ, καὶ εἶχον φθάσει τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἄνθηραι ὡς τὰ ἄνθη τοῦ μαΐου, ὡραῖαι ὡς αἱ νέμφοι τῶν μυθολογικῶν χρόνων, ἡ Ἀλιξ καὶ ἡ Λευκὴ ἦσαν διδυμοὶ ὦ, ἰδιοτροπία τῆς φύσεως! ἡ Ἀλιξ καὶ ἡ Λευκὴ εἶχον τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὴν αὐτὴν κόμην, τὴν αὐτὴν προφορὰν· ὅστις ἐβλεπε τὴν μίαν, ἐβλεπε καὶ τὴν ἄλλην. Ὁ οὐρανὸς ἐφιλοτιμήθη νὰ τὰς πλάσῃ τὸσον ἀκριβῶς ὁμοίας, ὥστε τὰς ἔδωκε καὶ εἰς τὸ ἠθικὸν τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα ὡς εἰς τὸ φυσικόν. Φαῖδραὶ συγχρόνως, μελαγχολικαὶ ἐν τῷ ἄμα, ἦσαν εὐθυμοὶ ἢ λυπημέναι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν. Ἀμα ἡ Ἀλιξ ἠσθένει, ἠσθένει αἴφνης καὶ ἡ Λευκὴ ἔχουσα ὁμοίότητα ἀρχῶν, ἀναλογίαν αἰσθημάτων, συμφωνίαν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, ἀρμονίαν θελήσεων καὶ ἐρέσεων, τὰς αὐτὰς ἡδονὰς, τὰς αὐτὰς λύπας, αἱ δύο αὐταὶ κόραι ἦσαν ἐν καὶ μόνον ὄν εἰς δύο σώματα, ἐν μόνον σῶμα ὑπὸ δύο μορφαίς.

Γραῖά τις θεῖα των τὰς ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν κληρονομικὸν πύργον. Ἡ κυρία Δελακμόρ ἐλάτρευε τὰς ἀνεμίας της· ἀλλὰ φθάσασα εἰς τὴν ἡλικίαν των 80 ἐτῶν, ἠσθάνετο ἐκλείπεισας τὰς δυνάμεις της, καὶ ἡ ὑπανδρεία των ὄρφανῶν της ἦτον ἤδη ὁ μόνος της διαλογισμὸς.

Β'.

Ἐπίσημος εἰδησις διεσπάρη εἰς τὸν πύργον τοῦ Δαρινβάλ. Ἡ κυρία Δελακμόρ ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν της· δύο συνοικεῖσαι, διαπραγματευθέντα μυστικῶς παρ' αὐτῆς, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τελειώσουν, καὶ οἱ σύζυγοι φθάνουσιν ὅσον οὐπῶ. Ὁ εἰς, προωρισμένος διὰ τὴν Ἀλιξ, εἶναι ὁ κόμης Ροδόλφος Δερμινί, ὁ ἕτερος διὰ τὴν Λευκὴν, εἶναι ὁ βαρόνος Ραοὺλ Δαγρεδίλ. Καὶ οἱ δύο εἶναι νέοι, ὡρτοὶ καὶ πλούσιοι.

— Ἀδελφὴ μου, ἔλεγεν, ἡ Ἀλιξ εἰς τὴν Λευκὴν, μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῶμεν τὸν Ροδόλφον καὶ τὸν Ραοὺλ τοὺς συζύγους, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μᾶς προορίζει. Ἀγνοῶ τὸ διατι, ἀλλὰ φόβος μὲ καταλαμβάνει.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ. Πάντοτε αἱ αὐταὶ ἐντυπώσεις ὦ τῆς πιστῆς καὶ περιπαθοῦς ἔξεως!

— Ἀλιξ, νυμφεύεσαι τὸν Ροδόλφον, ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Ραοὺλ. Νομίζεις ὅτι θέλωμεν δυνηθῆ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν;

— Καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ σὲ κάμω τὴν αὐτὴν ἐρωτησιν.

— Καὶ ἂν ὁ ἐδικός μου σύζυγος μὲ ἀπῆρσε!

— Ἦθελε καὶ εἰς ἐμὲ γείνει μισητός.

— Τοῦτο δὲν ἐδύνατο νὰ γείνη ἄλλως.

— Ἐπίσης δὲ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἂν ὁ Ροδόλφος ἐνώσας τὴν τύχην του μετ' ἐμοῦ, ἤθελε μὲ κάμει ν' ἀποθάγω ἀπὸ λύπην!

— Ἦθελε θανατώσει καὶ ἐμὲ ἐπίσης, ἐδελφὴ μου.

— Λευκὴ, πῶθεν προέρχεται ἡ ταραχὴ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι;

— Ἄλλ' ἐὰν καὶ οἱ δύο εἶναι ἀξιαγάπητοι! ἂν καὶ οἱ δύο καθιστῶσι τὰς γυναῖκας των εὐτυχεῖς! Ὁ ἔρωσ, εἶναι, λέγουσιν, τὸσον γλυκός· ἤθελα ν' ἀγαπῶ!

Γ'.

Ὁ κόμης Δερμινί καὶ ὁ βαρόνος Δαγρεδίλ, ἰππεύοντες ὑπερήφανους ἵππους, καὶ παρακολουθούμενοι ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδείας, εἶναι παρὰ τὰς κηκλίδας τοῦ πύργου. Ἐνδοξοὶ καὶ ἀνδρείοι στρατιωτικοὶ, ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Ραοὺλ φέρουν λαμπρὰς πανοπλίας. Τὸ μέτωπόν των εἶναι ἀρειμάνιον καὶ ὑπερήφανον, τὸ ἀνάστημάτων μεγαλοπρεπέες.

Αἱ ἀδελφαὶ εἶναι εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ πύργου. τὰ βλέμματά των διευθύνονται μετὰ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἐνώπιον αὐτῶν παριστανομένην εἰκόνα, ὅπου οἱ εὐγενεῖς ἱππῶται ἀναπτύσσουσιν πᾶσαν τὴν πολυτέλειαν τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Οἱ ὑπὸ χρυσοῦ περικεκαλυμμένοι ἵπποι των, αἱ πορφυραὶ καὶ χρυσοκέντητοι οἰκοστολαί των, οἱ πτερωτοὶ πέτασοί των, τὰ παράσημα, αἱ ταινίαι καὶ τὰ ζῆφῃ των, κατὰστικτα ὑπὸ πολυτίμων λίθων, πᾶσαι αἱ μεγαλοπρεπέαι τοῦ μεσαιῶνος ἐκθαμβοῦσι τὰς ὄρφαναίς.

— Λευκὴ, λέγει ἡ Ἀλιξ εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἰδὲ τοῦτον, πόσον εἶναι ὡραῖος! . . . ἤθελα αὐτὸς νὰ ἦτον ὁ Ροδόλφος, ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἡ τύχη μοὶ προώρισεν. Στοιχηματίζω, ὅτι αὐτὸς εἶναι.

— Καὶ ἀδελφὴ μου, ὦ! καὶ εἶναι ὁ Ροδόλφος· ἤκουσα τινὰ νὰ τὸν ὀνομάζῃ. Ἐχεις δίκαιον, εἶναι ὁ ὠραιότερος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶπα ὅτι εἶναι ὁ ὠραιότερος.

— Τὸ ἐσυλλογίσθης ὁμως.

— Ναι, εἶναι ἀληθές.

— Δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ ὑποκρύψωμεν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Δ'.

Οἱ μέλλοντες σύζυγοι, παρουσιασθέντες ἀπὸ τὴν κυρίαν τοῦ Κλαμόρ εἰς τὰς κληρονόμους τοῦ Δαρινβάλ, διέτριψαν πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν πύργον, καὶ γοητευθέντες ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῶν νέων θυγατέρων, ἐπροσπάθουν παντοιοτρόπως νὰ ταῖς ἀρέσουν. Κυνήγια, ἵπποδρομίαι, μουσικὴ, χορὸς καὶ παντὸς εἶδους διασκεδάσεις ἐκτελοῦνται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον. Πανταχοῦ ὄρυμβος, παντοῦ εὐθυμία, νέαι ἐορταὶ καθεκάστην· ὁ τρυφερός καὶ χαρῆς Ροδόλφος εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν μαγειῶν τούτων.

Οὐδὲν τῶν γοητευτικῶν μέσων, ὅσα ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη χορηγοῦσι, δὲν παρεμελήθη ἀπὸ τοὺς δύο ἱππῶτας διὰ νὰ θέλωσι τὰς ἀδελφὰς τοῦ Δαρινβάλ· γλυκὸς καὶ ὑπερήφανος, κομψὸς καὶ ὡραῖος, ὁ Ροδόλφος ἐκέρδαιεν ὅλων τὰς καρδίας. Ὅχι ὀλιγώτερον λαμπρὸς ἀπὸ τὸν ἀντίζηλόν του, ὁ Ραοὺλ ἦτον ἐπίσης τὸ ἀνικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ· ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτον ἐνίοτε μελαγχολικός, καὶ ἡ διάθεσις του συχνάκις ἀγρία. Οὕτως, ὅταν φωναί τινες ὑψούντο διὰ νὰ ἐρωτήσωσι τίς τῶν δύο ἦτον ὁ πλέον ἀξιαγάπητος, οὐδεὶς ἔλεγεν, ὅτι ἦτον ὁ Ραοὺλ.

Ε'.

Ἡ Κυρία τοῦ Κλαμόρ ἠγγίξε τὸ τέρμα τοῦ βίου της, καὶ ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία της ἐξησθένει τὸ λογικόν της· δὲν ἄφινεν πλέον τὸ θρονίον της, ἤδη αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ ὁ τάφος της ἠνοιέτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τὸ συνοικέσιον τῶν ὄρφανῶν ἀνηγγέθη πρὸ μικροῦ δημοσίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Ἡ Ἀλιξ ἠγάθη περὶ τὸ λυκαυγές, αὐτὴ ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν Ροδόλφον, συλλογίζεται δὴν παράφορος διὰ τὸ ἔρασιμος καὶ ὠραῖος ἱππότης δὲν θέλει βραδύνει νὰ γίνῃ σύζυγός της, καὶ λέγει καθ' ἑαυτήν. « Αἱ εὐχαὶ μου ἐξεπληρώθησαν, » καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ καρδία της αἰσθάνεται ἀλγεινοὺς παλμούς, τὸ πνεῦμά της μαύρας διορᾷ ὀπτασίας. Ὁ ὕπνος της εἶναι τεταραγμένος, φλογώδης πυρετός τὴν κατέλαβε, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἠλλοιώθησαν.

Ἡ Ἀλιξ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ἀλλ' ἡ Λευκὴ, ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης της, εὐρίσκειται εἰς τὸν κήπον τοῦ πύργου. Τότε κατὰ πρῶτον, ἡ μία τῶν διδύμων ἔτρεχε πρὸς τὴν ἄλλην, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἄλλην τρέχουσαν πρὸς αὐτήν. Ἡ Ἀλιξ τέλος πάντων φθάνει τὴν ἀδελφὴν της, τὴν βλέπει καὶ φρίσσει. Ἡ Λευκὴ ἦτον ὠχρὰ καὶ σχεδὸν λειποθυμοῦσα, καθήμενὴ ἐπὶ τινος ὑψώματος χλόης, ὠχρὰ, σιωπηλὴ, ἀκίνητος· ἐνεχαράτετο εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἐκφρασίς ἀόριστος, βαθεῖα, μυστηριώδης, παρὰ ῥόξος· προσήλωσεν ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς συντροφῆς της βλέμμα ἐκθαμβὸν καὶ καταπεπληγμένον, τὸ ὁποῖον ἐαίνετο ὡς νὰ τῆ ἔλεγε. « Δὲν ἤξεύρεις τί ἔχω; » Ἡ Ἀλιξ ἐκβάλλει φωνὴν τρόμου.

— Ὡ ἀδελφὴ μου! ἀνέκραξεν αὐτὴ, ἀδελφὴ μου! τί μᾶς συμβαίνει; ἔπρεπε νὰ ἦμαι ἡ εὐτυχιστέρα τῶν γυναικῶν, νυμφεύμαι τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, ἐπίσης τὰ πάντα μὲ μειδιῶσι ἀνταγαπῶμαι παρ' αὐτοῦ. Ὁ Ροδόλφος μὲ προσκαλεῖ, μὲ περιμένει. . . Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ τρομερὰ ἀγωνία μου; ὁμίλησε, ἐξήγησέ με τὸ μυστήριον τοῦτο! Ἀ! ἰδοὺ ἐννοῶ, εἶναι διότι πάσχεις, ἀλγηδῶν τις σὲ καταθλίβει· ὦ! ναί, εἶμαι βεβαία, πάσχεις, καὶ μὲ φαίνεται διὰ τὴν ζωὴν μου σβύνεται. . . Μὴ μὲ ἀντιλέγεις. . . Ἔχω πλήρη περὶ τούτου βεβαιότητα· ἐπειδὴ αἰσθάνομαι δάκρυα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, βλέπω τὸν θάνατον εἰς τὴν εὐτυχίαν μου!

ΣΤ'.

Ἡ Λευκὴ, ζωηρῶς συγκινηθεῖσα, θλίβει τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς της.

— Φεῦ! τὸ ἁμολογῶ, ἀπαντᾷ αὐτὴ, ἡ ζωὴ μου σκληρῶς προσεβλήθη. Συγχώρησε, Ἀλιξ! συγχώρησέ με, πρέπει νὰ σὲ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, ἀνεὺ ὑποκρίσεως· πρέπει ἡ ὦρα ἔφθασεν ἤδη. Προωρισμένοι καὶ αἱ δύο νὰ μὴ ἔχωμεν παρὰ τὴν αὐτὴν ὑπαρξίν, νὰ μὴ εὐχόμεθα παρὰ μίαν εὐχὴν, νὰ μὴ ἀποτελῶμεν παρὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν, ἐμῆλλαμεν νὰ δώσωμεν τὴν προτίμησίν μας εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄνδρα. Ἀλιξ! Ἀλιξ! τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης, τὸν ἀγαπῶ περιπαθῶς ὡς σύ! αὐτὸς μόνος, οὐδεὶς ἄλλος, ὁ Ροδόλφος σου εἶναι ὁ Ροδόλφος μας.

— Ὡ Θεὲ μου! λέγει ἡ Ἀλιξ, ὑψώνουσα τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὸ ἤξευρά πρὶν τὸ ἀκούσω, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύσω. Τί λοιπόν! ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ὁμοιότης, ἡ τρυφερὰ συγγένευσις τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἐνότης τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἔρωτος, ὅτι μέχρι τοῦδε ἐθώρησα, ὄχι μόνον ὡς θεῶν φαινόμενον, ἀλλ' ὡς καὶ ἐξαισίων ἀγαθοῦργημα τῆς θείας προνοίας. . . φεῦ! τοῦτο ἦτο διπλοῦς πόνος τὸν ὁποῖον τὸ μέλλον μᾶς διεφύλαττε, μακρὸν βασιανιστήριον δι' ἀμφοτέρους.

— Ἀγαπητὴ Ἀλιξ, ἐπανελάβεν ἡ ἀδελφὴ της μὲ φρικτῶδη φωνήν, ὠρεΐλαμεν γνωρίζουσαι τὴν παρόδοξον φύσιν μας, ν' ἀφιερωθῶμεν, εἰς τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον δύνανται δύο ν' ἀγαπῶσι, χωρὶς φόβου ἀντιζήλων συμπαιθεῖν· ἤθελε μᾶς μερισι τὴν καρδίαν του, καὶ χωρὶς ν' ἀποσπασθῶμεν ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἤθελε καὶ τὰς δύο μᾶς δεχθῆ.

— Ἀκουσε, διέκοψεν ἡ Λευκὴ μὲ γαλήνην· ἀς μὴν αὐξάνωμεν τὰς θλίψεις μας, πρὸ πάντων μὴν ἐπιπλήττης σεαυτῆν. Πρέπει αἱ διομολογήσεις μου νὰ ἦναι ἐντελεῖς. Πάσχω, στεναίω, εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν θλίψεών μου, ἡ χαρὰ σου ἐρχεται κατὰ στιγμὰς νὰ φωτίσῃ τὴν ἀθυμίαν μου, οἱ πένθιμοι στοχασμοὶ μου φεύγουν ἐκ διαλειμάτων, ἐνώπιον τῶν φαιδρῶν ἐλπίδων σου, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς συμφορᾶς μου.

Ἡ Ἀλιξ, μὲ θαυμάσια ὄμματα ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς της, « ὦ Ροδόλφε! πόσον ἀγαπᾶσαι! . . . »

Z'

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐπιστολὴ τις ἐνεχειρίσθη εἰς τὴν μνηστῆρὴν τοῦ Δερμινί· ἡ ἐπιστολὴ ἐξέλλετο ἀπὸ τὸ πλεῖστον μοναστήριον, τὸ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτίνων. Ὡ οὐρανέ! εἶναι οἱ χαρακτῆρες τῆς Λευκῆς.

— « Ἐκαμα τὴν ἀπόφασίν μου, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ· ἀγαπῶσα παραπολὺ τὸν Ροδόλφον καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Ραούλ, ἀπεροῦμαι ἀνεπιστρεπτὶ εἰς τὸν Θεόν. Μὴ ζητῆς νὰ καταπολεμήσῃς τὴν ἀπόφασίν μου, πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ἐντὸς σεαυτῆς, διὰ τὴν καρδίαν μου δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἤδη, σπεῦτε νὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κόμητα Δερμινί· ἤξεύρεις εἰς ποῖαν καρδίαν αἱ ἀπολαύσεις τῆς εὐδαιμονίας σου θὰ εὗρουν σταθερῶς ἡχώ· προσπάθησε ὥστε αὐταὶ νὰ ἦναι ἰσχυραὶ διὰ νὰ νικήσουν τὴν λύπην μου, διαρκεῖς διὰ νὰ καταπνίξουν τὸ αἰσθημά μου. Ὁ Θεὸς, ὅστις ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς μεταξὺ μας ὁμοιότητος, εἶναι ἀρκετὰ κραταῖος διὰ νὰ συντελέσῃ τὴν θεράπειάν μου. Ἐλπίζω διὰ τὴν θέλησιν μὲ συλλογίζεσθαι ἀνευ πικρίας, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ συλλογίζομαι μετὰ τρυφερότητος. Ἔχω ἐνδόμυχον πεποιθήσιν διὰ δὲν θέλεις παραδοθῆ εἰς τὴν μικροψυχίαν, ἐπειδὴ οὐδ' ἐγὼ θέλω ἀφεθῆ ὥστε νὰ καταβληθῶ ὑπὸ τῆς λύπης. Θέλω διατηρήσῃ τὴν ἡσυχίαν, διὰ νὰ ἦσαι καὶ σὺ γαλήνιος. Γέλα καὶ τὰ δάκρυά μου θὰ στεγνωθῶσιν. Ἔσω εὐτυχῆς, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχῆς κ' ἐγὼ. Θὰ ἀγαπῶμεν εἰσέτι ἀμφοτέρω, σὺ τὸν ἄνδρα σου, ἡ ἀδελφὴ σου τὴν αἰωνιότητα. Ἀλιξ! θὰ ἔχω τὴν ἀγαθὴν μερίδα· διατὴν ἐδική σου λείψει, ἐλθέ πρὸς με, ἐλθέ χωρὶς οὐδένα φόβου. . . εἰς τὸν αὐτὸν ἔρωτα, εἰς τὸν αὐτὸν βωμόν! »

» Εἰδοποίησέ με τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν θέλεις γένει κόμησά Δερμινί· δὲν θέλω κλαύσει, θέλω δεηθῆ. »

H'

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Ἀλιξ, τὸ μέτωπον κεκοσμημένον μὲ τὸν νυμφικὸν στέφανον, ἠκολούθη τὸν νυμφίον της εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ πρόσωπον τῆς νέας κόρης ἦτο μελαγχολικὸν καὶ σκεπτικόν, ἀπεναντίας τὸ τοῦ Ροδόλφου ἠτινοβόλει ἀπὸ χαρᾶν. Τὴν προτεταῖαν ὁμοίως, ὁ βαρόνος Δεργεδίλ, κατέλιπε τὸν πύργον μὲ τὴν μανίαν ἐντὸς τῆς καρδίας του. Αἱ αἰτίαι τῆς ἀποφάσεως τῆς Λευκῆς, ἐγκεκλεισμένης εἰς τὸ πλεῖστον μοναστήριον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ

διαφύγῃ τὴν εὐερέθειον ζηλοτυπίαν τοῦ, καὶ ὠμοσε νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἡ νύμφη ὠδηγήθη εἰς τὸν βωμόν· ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τῆς αὐγῆς, ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀσθενῆ καὶ κλονουμένην. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν ὠχραὶ, οἱ πόδες τῆς δὲν εἰδύνατο νὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν.

Οἱ σύζυγοι ἐγονοπέτησαν. . . καὶ τὸ ὠρολόγιον ἐσημανε τὴν μεσημβρίαν. Ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ τὸν Ροδόλφον. . . Τὸ νυμφικὸν δακτυλίδιον διεπεράσθη εἰς τὸν δάκτυλον τῆς μελλούσης κόμησσης. . . ὦ ἐκπληξίς! Ἡ Ἀλιξ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καλύπτονται καὶ κλείονται, τὸ σῶμά της κύπτει. . . κλονεῖται. Ὁ Ροδόλφος θέλει νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, τὴν περιβάλλει μὲ τὸν βραχίονά του. . . Ἡ Ἀλιξ ἐλειποθύμησεν.

Θ'

Ἐπαναφέρουν τὴν νύμφην· ἡ τελετὴ διακοπεῖσα δὲν ἐτελείωσεν. Ἡ σύγχυσις διασπείρεται εἰς τὸν πύργον.

Ἡ Ἀλιξ κατακεκλιμένη ἐπὶ τῆς σρωμνῆς της, ἐπανερχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ζωὴν. Μυστηριώδης ἰδέα τὴν ἐπασχολεῖ· ἐνεθάρρυνε τὸν σύζυγόν της, καὶ καταπραΰνουσα τὰς ἀνησυχίας του, τὸν καθικετεύει νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην. Ἡ ἐπιθυμία της ἐξεπληρώθη.

Νομίζουσα διὰ τὸ ὕπνος ἤθελε κλείσει τὰ βλέφαρά της, ἀπεμάκρυνεν ὄλας τὰς θεραπεινίδας της. Οὐδεμίαν κίνησις, οὐδεὶς κρότος, οὐδεὶς ὑπηρετῆς κύκλω αὐτῆς. Ἡ κυρία Δεκλαμόρ, ἀσθενῆς ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, καὶ σχεδὸν καταντήσασα παλίμπαις, ἀγνοεῖ τὴν σκηνὴν τῆς ἐκκλησίας· εἶναι κεκλεισμένη εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ἦτον ἐσπέρας. Ἡ Ἀλιξ ἐγείρεται, αἱ σκιαὶ κατέβαινον εἰς τὴν πεδιάδα· αὐτὴ ἐκφεύγει κρυφίως ἀπὸ τὸν πύργον, διέρχεται μὲ ἐσπευσμένα βήματα τὸν κήπον, φθάνει θρομαία πρὸς τὸ μοναστήριον τῆς ἀδελφῆς της. Τὸ μοναστήριον ἦτο δύο λεύγας μακρὰν τοῦ Ἀρενβάλ.

I'

— Ἀδελφὴ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλιξ ἀσθμαίνουσα· νυμφευμένη ἡ μὴ, ἰδοὺ με ἐμπρὸς σου. Ἦσο εἰς τὴν ἀκμὴν ν' ἀποθάνῃ, δὲν εἶναι οὕτω; τὴν πρῶταν ταύτην, ὅτε ἐσήμαινε μεσημβρίαν;

Ἡ Λευκὴ, καταπληχθεῖσα, δὲν εἰδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὰ ὄμματά της. Ἡ Ἀλιξ ἦτον ἐκεῖ, ἐνώπιόν της, ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ ἁγίου μοναστηρίου, φέρουσα εἰσέτι τὸ νυμφικὸν ἐνδυμά της, τοὺς δακτύλους ἔχουσα κεκοσμημένους ὑπὸ δακτυλίω, ἀλλ' ἀπηρηνημένη ἀπὸ τὸν κάματον· τὸ ἐνδυμά της ἦτον ἡμισχισμένον ἀπὸ τὰς ἀκάνθας τοῦ δάσους, οἱ πόδες τῆς γυμνοὶ καὶ καθημαγμένοι, αὐτὴ δὲ ὠχρὰ, μὲ τὴν κόμην λελυμένην, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενές. . . ὡς φάσμα προσκαλούμενον ἀπὸ τὸν τάφον.

— Ναί. . . τὴν πρῶταν ταύτην. . . εἶναι ἀληθές, ἀποκρίνεται ἡ Λευκὴ, μὲ διακεκομμένην ἀπὸ τοὺς λυγμούς φωνήν. Σὺ μὲ εἰδοποίησες τὴν ὥραν τοῦ γάμου, τὴ νύμφη, ὅτι εἶναι ὁ βρῆαν, τότε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω.

— Τὸ ἤξευρα, τὸ ἠσθάνθη, ἐπανελάβεν ἡ Ἀλιξ μὲ ἐπίσημον ὄφρος. Ἐγὼ ἐπίσης, σπεύδουσα πρὸ ἐσέ, ἡ-

μην βεβαία διὰ τὸ εὕρισκα ζῶσαν εἰς τὸ μοναστήριον, ἐπειδὴ, ἐγγισέ με, ὑπάρχω ἀκόμη.

IA'

Ἡ νύξ προχωρεῖ. Αἱ δύο διδυμοὶ ἀδελφαὶ εἶναι ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης· νὰ τὰς διαχωρίσῃ τις εἶναι ἀδύνατον. Ὡ! πόσον διεξοδικαί εἶναι αἱ ἐμπιστευτικαὶ ἐξηγήσεις τῶν. . . Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει τὸ μυστήριον αὐτῶν.

Αἴφνης εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου τῶν Ἀρενβάλ φθάνει, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, εἰς τὸ μοναστήριον. Ποῖαν τρομερὰν εἴδησιν φέρει; . . Ὁ Ραούλ ἐπροκάλεισεν εἰς μονομαχίαν τὸν κόμητα Δερμινί. Οἱ δύο ἀντιζήλοὶ ἐμονομάχησαν τὴν προτεταῖαν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ Ροδόλφος ἐφρονεῖτο. Αἱ δύο ἀδελφαὶ προσεβλήθησαν ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, ὑποκύψασαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν συμφορὰν, καὶ ἀνεγειρόμεναι ἀπὸ τὴν αὐτὴν λύπην, ἐπίσης ἔχουσιν ἀνάγκην ἀμφοτέρω τῆς αὐτῆς ἐγκαρτερήσεως εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν.

Ἡ Ἀλιξ ὁμίλησε πρῶτη. — Ποῖος θὰ μᾶς παρηγορήσῃ; ἀνέκραξεν αὐτὴ. — Ποῖος; ἀδελφὴ μου! ἀποκρίνεται ἡ Λευκὴ. . . Ὁ Θεὸς! Ἄγια τις εἰκὼν εὕρισκτο ἐκεῖ. Αἱ νέαι κόραι προσπίπτουν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος, καὶ ἀμαθιῶς ἐνηγκαλιζόμεναι, ἀσπάζονται ἀλλήλας. . . πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ.

II'

Ἡ ΑΥΤΟΜΑΘΗΣ ΧΩΡΙΚΗ

Πρό τιων ἐτῶν νέα τις χωρικὴ Γαλλίς 24 ἔτους τὴν ἡλικίαν, μὲ ὄψιν ζωηρὰν, καὶ ὕψος σεμνὸν ἐνταυτῶ καὶ θαρράλαιον, ὑπῆγε νὰ εὕρῃ ἐφημέριον εἰς τὸν ὁποῖον λέγει διὰ ἀκούσασα νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς καλοκάγαθίας του πρὸς τὰς νέας, αἰτινες προορίζονται διὰ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἤλθε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴν προστατεύσῃ.

— Ἀλλὰ, παιδί μου, τὴν ἀπεκρίθη ὁ Ἐφημέριος, διὰ νὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα τοῦ διδάσκειν, πρέπει νὰ λάβῃς δίπλωμα, καὶ διὰ νὰ λάβῃς δίπλωμα, πρέπει νὰ ὑποβληθῆς εἰς ἐξετάσεις. Ἐλαβες τὴν ἀναγκαίαν ἐκπαίδευσιν;

— Βίς τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἔμαθον ν' ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω, ἔπειτα ἐμαθῆτευσά ὡς ῥάπτρια, καὶ σήμερον ἐνασχολοῦμαι εἰς τὸ ἐπάγγελμα μὰ μου, διημερεύουσα ἀπὸ ἕν εἰς ἄλλο ἀγροκῆπιον, καὶ κερθίζουσα τὰ ἐξ σολδία μου ἐκάστην ἡμέραν. Ἀλλὰ τὸ βελόνι μου δὲν προχωρεῖ, διότι εὕρισκομαι εἰς περιστασμούς πνεύματος, συλλογίζομένη πάντοτε πῶς νὰ γείνω διευθύντρια παιδαγωγείου.

— Καλὴ μου κόρη, τῆς λέγει ὁ ἐρημέριος, ν' ἀναγινώσκῃ τις καὶ νὰ γράφῃ εἶναι τῶ ὄντι καλόν, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐντελεθῆ ὀρθογραφίαν, γεωγραφίαν, ἱστορίαν, νὰ ἦσαι κάτοχος ὀλίγον τι πλεον τῶν τεσσάρων πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, καὶ τέλος ἰκανὴ νὰ κάμῃς ὀπισσοῦν καλῶς σύνθεσίν τινα.

— Νομίζω ἄγχι ἐφημέρις, ὅτι θὰ ἐξέλθω ἀρκετὰ καλῶς τῶν δοκιμασιῶν τούτων· μετὰ τὴν ἡμερουσίαν ἐργασίαν, ἐπανηρχοῦμαι τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ κατεγινόμεν μέγα μέρος τῆς νυκτός καὶ πάσας τὰς Κυριακὰς νὰ σπουδάζω εἰς τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἠγγράζον με τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας. Τέλος, ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἐξετάσετε, θέλετε εἶσθαι ὁ δικαστὴς μου, καὶ ὅα μὲ εἶπητε εὐλακρινῶς, ἂν δύναμαι νὰ ἐλπίσω τὴν ἐπιτυχίαν διπλώματος τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ.

— Τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ! Πρὸς Θεοῦ! Εἶναι δυνατόν νὰ διανοηθῆτε τὸ τοιοῦτον!... Διὰ νὰ λάβητε τὸ δίπλωμα τοῦτο, ἀπαιτεῖται ν' ἀποκριθῆτε εἰς ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν, νὰ γνωρίζητε τὴν κοσμογραφίαν, ὀλίγην γεωμετρίαν, τὴν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ μάλιστα νὰ παίξητε καὶ ἐν ὄργανον. Νομίζω ὅτι δὲν ἔμαθετε οὔτε κύμβαλον, οὔτε τὴν ἄρπαν.

— Ὅχι θεαίως!... ἄλλ' ὁ νόμος, ἄγχι ἐφημέρις, ἀπαιτεῖ ἐξάπαντος τὸ κύμβολον ἢ τὴν ἄρπαν;

— Ὅχι, ὁ νόμος λέγει ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζητε ἀρκετὰ καλῶς τὴν μουσικὴν διὰ νὰ παίξητε ἐν ὄργανον. Τὰ ὄργανα τοῦτα συνήθως σπουδάζουν αἱ νέαι εἰς τὰ παρθενοτροφεῖα μας. Νομίζω μὲ βλα ταῦτα ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶν καὶ μετὰ τὴν κιθάραν.

— Λοιπὸν, ἄγχι ἐφημέρις, ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζητε τὸν μόνον τὴν μουσικὴν, χωρὶς νὰ ὀρίξητε τὸ ὄργανον, εἶμαι ἥσυχος, ἐπειδὴ ἔμαθον, μόνον νὰ παίζω ὄργανόν τι.

— Καὶ ποῖον;

— Ἴδου αὐτὸ!... ἡ νέα χωρικὴ ἐξέβαλε τότε ἀπὸ τὸν κόλπον της, δὲν θὰ μαντεύσεις τί;... ἡ μικρὸν αὐλὸν! Ὁ ἐφημέριος ἐνάγχασεν, αὐτὴ δὲ πολὺ ἐρυθρίασεν, ἀλλὰ φανταζομένη ὅτι ὁ σεβάσμιος ἐκκλησιαστικὸς ἐγάλα, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ παίξη, ἔλαθεν αἴφνης τὴν ἀπόφασίν της, καὶ ἤρχισε νὰ παίξη τὸν αὐλὸν της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκπλήξη τὸν ἀκροατὴν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ, ἐνόμισεν ὅτι μία κόρη, ἣτις ἔμαθε μόνον νὰ παίξη τόσον καλῶς αὐλὸν μάλιστα, δὲν ἦτον ἐκ τῶν συνήθων ἀτόμων. Ἐλαβε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐξετάσῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν μαθημάτων, καὶ ἐξεπλάγη ἴδων εἰς ποῖον σπάνιον βαθμὸν μαθήσεως ὑψώθη, διὰ μόνων τῶν προσπαθειῶν της, ἢ πιωχὴ αὐτὴ βράπτρια τῆς ἐξοχῆς. Τὴν ἐβεβαίωσε δὲ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὅτι ἐδύνατο, ἐν πλήρει πεποιθήσει, νὰ υποβληθῆ εἰς ἐξετάσεις. Τῇ ἐπέβαλε μόνον τὴν ἐποχρέωσιν νὰ μὴ παίξη τὴν αὐλὸν, διότι οὔτε οἱ ἐξετάζοντες, οὔτε οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἤθελον δυνηθῆ νὰ καταστήσωσι τὴν φαιδρότητα, τὴν ὅποιαν ἐπόμμενον ἦτον νὰ διεγειρῇ ἢ παραδόξως αὐτὴν δοκιμασία, καὶ αἱ ἐξετάσεις θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ λάβωσι πέρας.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκυριεύθη ἐπίσης ὑπὸ θαυμασμοῦ ὡς ὁ ἐφημέριος, διὰ τὰς ποικίλας καὶ βαθεῖας γνώσεις τῆς νέας χωρικῆς, ἣτις ἔγεινε παραδεκτὴ παμφηφεί. Αὕτη διευθύνει σήμερον ἐν ἐκπεδευτικῶν κατάστημα, δὲν θέλομεν εἰπεῖ εἰς ποῖον μέρος, ἀλλ' ἐγγυώμεθα τὸ ἀξιοπίστον τοῦ ἀνεκδότου ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐφημερίου καὶ μιᾶς διευθυνητρίας παιδαγωγείου τοῦ

ἀνωτέρου βαθμοῦ, ἣτις γνωρίζει ἰδιαιτέρως τὴν νέα μαθητρίαν τῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ἐδιηγήθημεν τὴν ἐκπληκτικὴν μὲν, ἀλλ' ἀληθῆ ἱστορίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). III.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟΣ.

Σπανίως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας μουσεῖα τῆς φυσικῆς ἱστορίας εὐρίσκει τις τὸ μέγα τοῦτο εἶδος τῶν πηθήκων, τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Οὐραγκοτάγκου γνωσκόμενον, διὰ τὴν μεγίστην, ἴσως, δυσκολίαν, τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην μετακομισεως του, ὅταν μάλιστα οὗτος εἴνε ἐφηβος καὶ μολοντί ἐγράφον πολλὰ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ εἶδους, ἐπιχειροῦμεν ἕμεις καὶ ἡμεῖς νὰ διώσωμεν περὶ τούτου ἰδέαν τινα, ἐκθέτοντες τὰ περὶ τοῦ νέου τὴν ἡλικίαν ἐκείνου Οὐραγκοτάγκου, κομισθέντος εἰς Παρισίους τὸν Μάιον τοῦ 1836.

Τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον, οὗ ἡ ἀριεὶς ἀνηγ-

γέθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ Κ. Βλαινβίλλ, ἐτέθη εἰς καλύβιον κείμενον πλησίον τοῦ τῶν ἄλλων πιθήκων. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων, τὸν ἠγόρασαν 3,500 φράγ, ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Βανίγσων. Ἐπαινοῦσι δὲ τὴν τιμιότητα τοῦ πλοίαρχου τούτου, ὅστις ἀπέφυγε νὰ πωλήσῃ τὸν οὐραγκοτάγκον του εἰς τοὺς φυσιολόγους, τοῦ Λονδίνου μὲ ἀντίτιμον 5000 φρ. ὅπερ τῷ προσέφερον, ἐν ᾧ καιρῷ ἐπρόσμενε τὴν ἀπάντησιν τῶν καθηγητῶν τοῦ Παρισίου μουσείου.

Ὁ πλοίαρχος οὗτος εὐρισκόμενος εἰς Σουμάτραν, ἐπῆγε μετὰ τινῶν θηρευτῶν πρὸς ζήτησιν ἐνός οὐραγκοτάγκου. Οἱ θηρευταὶ ἀπήντησαν θῆλυ τι τοῦ εἶδους τούτου, φέρον τὸ μικρὸν του, νεώτατον ἐτι, καὶ τὴν ἠκολούθησαν μετὰ ζέσεως. Αὕτη κατέφυγεν ἐπὶ δένδρου, οὕτινος ὅλοι οἱ κλάδοι κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν θηρευτῶν, μέχρις οὔ, κατατμηθὲν τοῦτο πανταχόθεν, καὶ ἐν ᾧ τὸ ζῶον ἦν ἔτοιμον νὰ ριφθῆ ἐπὶ τινος γειτονικοῦ δένδρου, ἐκτυπήθη μὲ πέλεκυν, ὅστις τοῦ ἀφῆρεσε μίαν τῶν ἐμπροσθίων χειρῶν. Δράττουσα τότε διὰ τῆς μείνασης αὐτῆ χειρὸς τὸ μικρὸν της, ἢ μήτηρ τοσοῦτον ἐξησθῆσεν ἀπὸ τῆς αἰμοραγίας, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀγρευτῶν. Μετεφέρθη οὕτω μετὰ τοῦ νέου οὐράγκου, ἀλλ' ἡ θηλεία ἐτελεύτησε πάραυτα ἐκ τῆς πληγῆς της.

Τὸ μικρὸν ἐπέζησεν εἰχε σῶμα καθολοκληρίαν γυμνόν· Ἡ ἡλικία του ὑπελογίσθη ἐξ ἑβδομάδων, ὡς ἔγγιστα. Ἡ ὑπόλοιγος αὐτὴ δὲν ἐφαίνετο ἐκπρώτης ἔψιως ἀρκετὰ ἀκριβῆς, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν τομῶν ὀδόντων του καὶ τῶν κυνοδόντων μολοντούτο. εἶναι δυνατόν νὰ μὴν εἶναι σφαλερὰ, διότι ἡ ὀδοντοφύσις τοῦ οὐράγκου εἶναι πρώϊμος καὶ ταχεῖα. Αἱ περικαλύπτουσαι τὸ σῶμά του, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τρίχες, ἀναπτύσσονται, πρῶτον ἐπὶ τῆς βράχειας καὶ ἀκολούθως ἐπὶ τῆς κοιλίας. Τρέφεται κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπὸ ζιμιῶν, ἐν δίδουσιν αὐτῷ, ὡς περὶ εἰς παιδίον τι, ἐφαίνετο δὲ ἀδύνατος κατὰ πολλὰ καὶ εὐήθης· ἀλλ' ἐν τούτοις ἔγεινε ἐνεργητικώτατος καὶ εὐαισθητότατος εἰς τὰς θωπείας.

Ἀφοῦ δὲ ἠγάπησε πολὺ τὸν Κ. Βανίγσων, οἰκειώθη παρευθὺς οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἐπιτηρητοῦ του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν τέκνων του καὶ μεθ' ὧν τῶν ὅσοι ἦσαν περίεργοι νὰ τὸν ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο γλυκὺς, ἐπαίξε σχεδὸν πάντοτε. Ποτὲ μὲν ἐπεκαλύπτετο μὲ ὑφάσματα ἢ μὲ τεμάχια παραπετάσματος, καὶ ἐκυλιέτο κατὰ γῆς οὕτω περικαλυπτόμενος. Ἐνίοτε δὲ ἐκρεμάτο ἀπὸ τι σχοινίον καὶ αἰωροῦτο, διευθυνόμενος ἐνίοτε πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους, ὧν ἐλάμβανε τὴν χεῖρα ἢ ἔδραττε τὰ σκέλη. Ἐὰν ἐτίθετο ἀπέναντι κυνὸς ἢ αἰλούρου, τὸν ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ ποδός, τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἐκούνει, πεπειτα, ἀφίπων τὸ σχοινίον τῆς αἰώρας του, τὸν περιέκλειεν εἰς τὰ τέσσαρα του σκέλη καὶ ἐπεθόμεν νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, θωπεύων αὐτὸν μὲ τὰ χονδροειδῆ χεῖλη του καὶ δάκνων αὐτὸν ἐλαφρῶς. Ὁ νέος Οὐραγκοτάγκος φαίνεται μολοντούτο φοβηλὸς βλέπων μέγαν τινα κῦνα, καὶ ἐρχετο νὰ πεθῆ ὑπὸ τὴν ὑπεράσπασιν τοῦ ἐπιτηρητοῦ του ὅταν δὲ εἶναι εἰς ἄκρον θορυβώδης, τὸν τιμωροῦσι βράζοντες καὶ μαστιγοῦντες αὐτὸν διὰ τοῦ σχοινίου, κατὰ τὰ μαθήματα τοῦ Κ. Βανίγσων· ἀλλ' ἔγεινε ἐ-

πειτα ἀρκετὰ εὐάγωγος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ φύλακος του, ὅστις σπανίως κατέφυγε τότε εἰς τὸ μέσον τῆς τιμωρίας.

Ἡγάπη τοσοῦτον τὴν συντροφίαν, ὥστ' ἐθύμονεν, ἐὰν ἀφίνετο ζῶνος. Ἐθραυεν ἢ ἐξέσχίζε, κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην τοῦ θυμοῦ του, πᾶν ὅ, τι τῷ ἐκόμζον, ὅθεν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ στολιζώσι μὲ σιδηρὰ πλέγματα τὰ παράθυρα, ὧν εἶχε θραύσει τὰ υελώματα. ἢ νὰ μὴ τὸν ἀφίνωσι μόνον. Ὁ ἐπιτηρητὴς του τῷ ἐσυγχώρει νὰ ἐρχεται μέχρι τοῦ οἰκηματός του, καὶ ἐνταῦθα πρὸ πάντων ἦτο τὰ μάλιστα εὐχαριστημένος Ἐρῶσα τὸ βόφημά του μὲ κοχλιάριον, ἔπινε μὲ ποτήριον, καὶ ἐδείκνυε τὴν μεγαλητέραν συγκατάθεσιν πρὸς τὰ παιδιά, εἰς ἃ ὑπεχώρη πάντοτε. Ἡγάπα πολὺ τὰ κεράσια, τὰ πορτοκάλια καὶ ἦτον ἀδιάφορος διὰ τὰ παξιμάδια καὶ τὸν ἄρτον.

H. H.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

Παρά τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ δάφνη, καλουμένη παρὰ τῶν Λατίνων, *Laugum*, ἦτον ἐν μεγίστη τιμῇ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες τὴν μετεχειρίζοντο πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας, τῶν ὁποίων ἦτο σύμβολον. Οἱ μάντιες μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα της εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ρίπτοντες αὐτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ προμαντεύοντες, ἐκ τοῦ κρότου τὸν ὅποιον ἤθελον κάμει, τοὺς αἰσίους ἢ ἀπαισίους οἰωνοὺς· παραδειγματὸς χάριν, ἐπεθύμου ἐυτυχῆ ἔκθασιν τῶν δνειρῶν; ἤρκει νὰ θέσωσιν ὀλίγα φύλλα δάφνης ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῶν ἐπεθόμενις νὰ θέσῃ τὴν οἰκίαν του ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, ἤρκει νὰ φυτεύσῃ δάφνην πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

Πρὸς τοῦτοις, τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων τῆς δάφνης, ἐνομιζέτο, ὡς ἀλάνθασον εἰδικὸν φάρμακον, πρὸς ἀποδιώξιν τῶν μυιῶν κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τὰς πεδιάδας, καὶ λιβάδια, ὡς ἐνοχλοῦσῶν δῆθεν τοὺς βόας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης κατασκευάζοντο ἐξαιρετὰ φάρμακα, ἐσυνείθειζον ἕνεκα τούτου, νὰ στεφανώνουν μὲ δάφνην, τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετεχειρίζοντο δὲ τὸν προετοιμασμένον χυμὸν της, ὡς σωτήριον ἀντιφάρμακον τῆς ἐπιληψίας, καὶ διαφόρων ἄλλων ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἰουβενάλης λέγει, ὅτι ὅταν εὐτυχὲς τι συμβᾶν συνέβαινε εἰς τινα, ἐστόλιζε μὲ δάφνην τὰς θύρας τῆς οἰκίας του, εἰς σημεῖον χαρᾶς. Ἰδίως ὁμως ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ συνέπειαν τῆς τότε ἐπικρατούσας ἰδέας, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος μετέδιδε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ποιητικῆς.

Ὁ Παισανίας ἀναφέρει, ὅτι ἐγγώρισεν ἱερέα τινα τοῦ Ἀπόλλωνος ὀνομαζόμενον Δάφνην, καὶ ὅστις ἦτο πάντοτε στεφανωμένος μὲ αὐτὴν. Πρὸς τοῦτοις στέφανος δάφνης ἦτο τὸ βραβεῖον τῶν εἰς τὰ Πύθια νικῶντων, καὶ μάλιστα τῶν διασημῶν ποιητῶν καὶ ῥητόρων. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Κικέρων ἦτον ἀξίος εὐγενεστέρως Δάφνης, παρὰ οἱ στρατηγοὶ διὰ τὰς κατακτήσεις των.

Αἱ βακτηριαὶ ὄλων τῶν ἀρχόντων τῆς Ῥώμης, ὑπάτων, δικτατόρων, πραιτόρων, τιμητῶν, κ. τ. λ. ἤσαν στεφανωμέναι με δάφνην, δυνάμεθα ὁμως νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι αὐτὴ ἡ τιμὴ ἦν μόνον διὰ τοὺς ἀξίους μεγάλων κατορθωμάτων. Ὁ Πλούταρχος ὁμιλῶν περὶ τῆς συνετεύξεως τοῦ Λουκουλλοῦ μετὰ τοῦ Πομπηίου, λέγει, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐκράτουν βακτηρίας στεφανωμένας με δάφνην, ἕνεκα τῶν νικῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμον. Καὶ αὐτὸς, ὁ Βιργίλιος θέλει ὥστε καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αἰνείου, ἡ χρῆσις τοῦ στεφανώων τὸν τοὺς νικητὰς με δάφνην ἦτο κοινή. Οἱ Ῥωμαῖοι παρεδέχθησαν τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ διακρίνει τὸν νικητὰς, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς θριαμβευτικὰς τελετὰς ἔκαμον τὴν εὐγενεστέραν αὐτοῦ χρῆσιν. Κατ' αὐτὰς τὰς τελετὰς, οἱ στρατηγοὶ ὄχι μόνον ἦσαν ἐστεφανωμένοι με δάφνην, ἀλλὰ ἐκράτουν αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐπὶ ἀρχαίων νομισμάτων, καὶ ἐνίοτε, πρόσωπόν τι παριστάνον τὴν θεὰν Νήκην, ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νηκίτου δεῦτερον στέφανον, ὅστις κατὰ τὸ λέγειν τινῶν, μόνον τὸ σχῆμα τῆς δάφνης εἶχεν, ἀλλὰ τὸ ὄλον ἦτον χρυσοῦν, καὶ ὁ νικητὴς τὸν ἀφιέρωνεν συχνάκις εἰς τὸν Καπιτώλιον Δία.

Οἱ ἀγγελιοφόροι, οἵτινες ἔφερον ἀγγελίας περὶ τῆς μάχης καὶ τῆς καλῆς αὐτῆς ἐκβάσεως, ἐστόλιζον με δάφνην τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀκοντίου τῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ σημείου ἀνηγγέθη εἰς τὸν Πομπηίου ὁ θάνατος τοῦ Μιθριδάτου. Μετὰ δάφνης ἐπίσης ἐστόλιζον τὰς ἐπιστάλας, τὰς ταιάτας ἀγγελίας ἐγκλειούσας, τὰ νικῆσαντα πλοῖα, καὶ τὰ ἐκπλέοντα διὰ τινὰ ἔνδοξον ἐκστρατείας: ὁ στολισμὸς οὗτος ἐτίθετο εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, διότι ἐκεῖ ἦσαν οἱ πολλοὶ θεοὶ τοῦ πλοίου, τοὺς ὁποίους οἱ ναῦται ἐπικαλοῦντο ἐν καιρῷ ναυαγίου.

Ἡ δάφνη ἦτον ἐπίσης τὸ ἔμβλημα τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς φιλίας, καὶ ἐὰν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συμπλοκῆς, ὁ νικῶμενος στρατὸς ἐξέτεινεν αὐτὴν ὡς σημεῖον ὑποταγῆς καὶ εἰρήνης, ἡ μάχη διεκόπητο. Ἐπὶ τέλους ἐστεφάνωναν με δάφνην, τοὺς ἐν πολέμῳ θριαμβευτικῶς θυόντας, καὶ οὕτω μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Ἄννιβας, ὡς πρὸς τὸν Μάρκελλον.

T. Δ.

ΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ.

Τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχει ἡ παρούσα εἰκονογραφία, καλλιτέχνημα τοῦ ζωγράφου Κ. Εὐγ. Tourneux, ἔκτεθὲν τῷ ἔτει 1845.

Καταχωρίζομεν δὲ ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα ταύτην διὰ νὰ ἴδῃ τὸ κοινὸν πόσον καθεκάστην τελειοποιεῖται παρ' ἡμῖν ἡ χρησιμωτάτη τῆς ξυλλογραφίας τέχνη.